

JELA ŠERBEĐIJA

Madež
u obliku
crvene
jagode

Impressum

Madež u obliku crvene jagode

Autor:

Jela Šerbedija

Nakladnik:

Općina Podravske Sesvete
Ivana Mažuranića 1
48 363 Podravske Sesvete

Izdavač:

Jela Šerbedija

Ilustracije:

Josip Cugovčan

Lektura:

Božica Jelušić

Tisak:

Tiskara "Brzi", Budančevica

Naklada:

100 komada

ISBN:

978-953-48410-1-3

JELA ŠERBEĐIJA

**MADEŽ U
OBLIKU
CRVENE
JAGODE**

Podravske Sesvete, 2022.

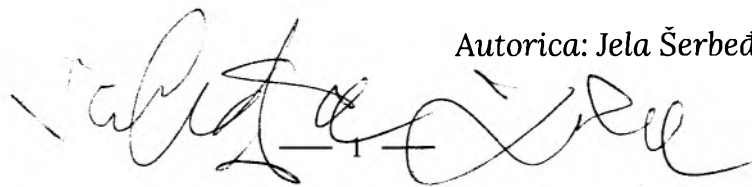
PREDGOVOR

U mladosti želja mi je bila da pišem poeziju, romane... Život me odnio u nekom drugom smjeru kojeg sam morala prihvatiti, a sudbina je odabrala svoj put. Te svoje mladenačke snove potisnula sam u kutić svoje duše, ali nikad nisam gubila nadu da će kad-tad pjesme i romani ugledati svjetlo dana. I to mi se ostvarilo. Došavši u mirovinu i rukovodeći se izrekom “nikad nije kasno” jedne zimske noći kao da mi je netko stavio papir i kemijsku olovku u ruku, otvorila se duša moja. Počela sam pisati roman, ne znajući kamo će me odvesti mašta. Nakon par stranica pisanja, tražeći nešto sasvim drugo, iz ladice su ispali požutjeli listovi papira. Bio je to igrokaz kojeg sam napisala kasnih sedamdesetih prošlog stoljeća, a pisala sam ga za “Aktiv žena” u mom selu. To mi je u većini romana bila inspiracija. Roman je u dijelovima istinit, ostalo je slobodna autorska nadogradnja. Najviše me vodila neobjašnjiva mašta. Moram priznati da sam ponekad iznenadila samu sebe.

Poštovani čitatelju!

Ako ti zasuze oči čitajući roman, bit će to suze za nekog tebi neznanog. To i nije važno jer život piše romane...

Autorica: Jela Šerbedžija

MADEŽ U OBLIKU CRVENE JAGODE

Bila je kasna jesen, kiše su padale sve češće, dani magloviti i sve kraći. U malom podravskom selu ljudi se vraćali s polja. Čuo se žamor ljudi. Ubrzo bi selo utihnulo, nahranivši blago umorni seljaci pošli bi na počinak. Sutra ih čeka novi dan. U maloj kućici bila je budna mala Marija sa svojim slijepim djedom. Stisnuli se jedan uz drugoga i čekali mamu Anu da se vrati s polja. Marija je bila mala kad joj je umro otac. Mama Ana svaki dan je radila kao nadničarka od jutra do sutra. Plaćali je malo mlijekom, brašnom, komadom špeka, kako kada, slabo novcem, skoro nikad. Ana je bila primorana raditi za bilo što, samo da prehrani dvoje gladnih usta. Marija i djed više gladni nego siti, pazili su jedan na drugoga i čekali Anu da se umorna vrati kasno navečer i nešto skuha ili nešto donese, ali je to bilo jako rijetko. Kad su oni večerali, ona je znala zaspasti na trošnoj klupici i ujutro se probudila sva ukočena. A ujutro morala rano biti u polju, nekad s doručkom, nekad gladna, suze i suze prolila kad je bio blagdan gledajući slijepog oca i malu Mariju kako slatko jedu krumpir, nekad i grah jer drugo ništa nisu imali, a znajući da drugi imaju bar komad mesa. Lomilo joj se srce, boljela je duša. Počela se osjećati sve slabijom i nemoćnijom. I tako u neimaštini prolazili su dani. Marija je imala šest godina i odrasla mnogo brže nego njeni vršnjaci. Voljela je svog djeda i žalila što je slijep. Ponekad je plakala zbog mame, shvaćala je da joj je život težak. Svako večer kad

se mama vraćala kući Marija joj trčala u zagrljaj, čvrsto je stisnula i skrivala suze koje su joj tekle niz lice, da ne rastuži mamu koja je jedva stajala od umora. Najgore su bile zime zbog drva. Ana nije imala novac da kupi drva, već je svaki dan, osim ako nije padao snijeg, išla u šumu koja je bila blizu. Drva je morala nositi na rukama, većinom na glavi te vezati granje i donijeti, takva sva smrznuta, da se malo ugrije kuhinja gdje su svi troje spavali. Ta zima bila joj je najteža u životu, osjećala je da gubi snagu. Srećom, zima nije dugo trajala. Došlo je proljeće.

Čim je malo okopnilo, Ana ponovo od jutra do sutra u nadnicu. Jedne večeri, već je bilo kasno, Ana se vraća kući, kad u dvorištu ugleda da nešto svjetluca. Žurnim koracima došla je do mjesta gdje svjetluca i ostala nijemo buljeći u četiri cigle među kojima je pucketalo par grančica. Brzo je otišla u kuću i tad joj je sve bilo jasno. Na stolu je bila zdjela sa par krumpirića koji su ostali. Pogleda na krevet, a tamo Marija se stisnula uz djeda koji je čvrsto zagrljio i spavaju tvrdom snom. Anu je steglo u grudima, osjetila bol znajući da je glad natjerala Mariju da ovako mala i nemoćna napravi ovakvo nešto. Te noći Ana nije mogla zaspati. Bila je jadna, iscrpljena i premorena. Nije osjećala ni ruke ni noge. Te noći nije oka sklopila. Ustala je u četiri sata, skuhalo palentu. Neimaština i tuđi sluga svaki dan učinili je sve nemoćnijom. Ana se borila, a snaga je počela izdavati sve više i više. Njezinu bol nitko nije mogao znati osim nje same. Došlo je vrijeme da Marija krene u školu. Jako se radovala tom prvom danu škole.

Dugo u noć nije mogla zaspati. Noć je bila topla i vedra. Mjesec kroz prozor obasjavao sobicu, djed na svom krevetu pomalo hrkao, a mama Ana spavala dubokim snom. Marija mirno ležala da ne probudi mamu. Marija pred jutro zaspala. Kad se probudila, vani je sunce već odavno grijalo, čula se škripa kola i žamor ljudi koji odlaze u polje. Pogled joj privuče majka Ana i začudi se kako ona još spava. Skoči, prodrma mamu vičući "Mama, mama, zakasnit ćemo u školu". Ona je i dalje ostala nepomično ležati u krevetu. Mama Ana nije dočekala dan kad će Mariju sretnu primiti za ručicu i odvesti u školu. Njeno srce, te noći nije izdržalo sva ta neimaština, težak život i borba da prehrani njih dvoje. Mariji se tog časa srušio cijeli svijet.

Strašan plač i vrisku čuli su susjedi i odmah dotrčali vidjeti što se događa. Tog jutra svima je bilo jasno da je Ana zauvijek zatvorila svoje umorne oči. Sakupili su se susjedi, spremili Anu i stavili je na odar. Marija nijemo gledajući, stisnula se uz mamu čvrsto, držeći je za hladnu ruku. Stajala je satima jecala i nijemo gledala svoju mrtvu majku. Nakon nekoliko sati, odvojili su je od nje. Na stolici je bila obješena ispeglana, ali izbljedjela haljinica, koju je dobila od jedne tete i trebala je obući za prvi dan škole. Toliko se radovala školi i toj haljinici, a obukla je za najgori dan u životu. Bol za majkom parao je njeno malo srce.

Drugi dan pokapali su njezinu mamu Anu. Slabašna i izmučena Marija više nije imala suza samo se čuo jecaj. "Nemoj me ostaviti, molim te, želim i ja umrijeti, mama

dodi po mene i djeda, kako ćemo bez tebe”. Čuo se grobljem glas male Marije. Bojeći se da će i oni umrijeti jer ih više nema tko hraniti, svi susjedi su se okupili oko Marije i tješeći vratili je kući, gdje je jecao i čekao svoju Mariju slijepi djed. Čvrsto su se zagrlili, djed je tiho šaputao i tješio Mariju da će se nekako snaći, iako je bio svjestan da je to težak kraj njihovih života. Oboje su plakali tješili jedan druga, a onda zaspali duboko u noć. Ujutro se Marija probudila u djedovom zagrljaju. Čvrsto se uz njega stisnula, grleći ga svojim malim ručicama. Šaptala mu da je on jedini koga ima. Marija je morala zaboraviti školu kojoj se toliko radovala. U ispranim haljinicama koje je dobila od druge djece, bez obuće, bez ičega i ikoga da je otpremi u školu, ostala je doma.

Marija i djed tješili su jedan drugoga. Nekad su bili gladni, nekad bi ima susjedi donijeli nešto, ali to je kratko trajalo. Za dva mjeseca je umro i djed. Njegov odlazak Mariju je slomio do kraja, više nije imala ni volje ni snage, srušio joj se cijeli svijet. Marija je ostala sama, jedino što je željela je da umre i ona. Bilo je ljeto, dani su bili dugi, noći kratke. Iako je noć kratko trajala od svih groznih noći, Mariji je to bila najduža i najteža noć u njenom teškom životu. Stisnula se u kut svoje stare kućice i tiho jecala. Sve njezine suze bile su isplakane. Tiho i nesvjesno počela je dozivati mamu i djeda. Bilo je sve uzalud, samo mrak i nijema tišina svuda oko nje. Sva jadna i izmorena počela je drijemati. Odjednom začuje tihe korake koji dolaze sve bliže do nje. Ona se još više stisnula u kut kad je začula glas “ Marija, Marija” svoje stare susjede Klare. Marija skoči u par koraka i dođe

do nje, čvrsto je obavije oko struka svojim slabašnim ručicama i od tad se njih dvije nisu razdvajale.

Susjeda Klara bila je u odmaklim godinama, ali je bila živahna starica, nije imala djece, muž joj je umro i živjela je sama. Mariji je te noći obećala da će se brinuti za nju i zajednički boriti do kad budu mogle. Susjeda Klara imala je nešto ušteđevine, i iduće godine upisala je Mariju u školu. Marija je svaki dan poslije škole pomagala susjedi koliko je mogla. Nekako su preživljavale, ali su bile sretne jer su zajedno i bile su potpora jedna drugoj. Marija je bila odlična učenica, poslušna i marljiva. Godine prohujale, Marija je došla u osmi razred. Učitelji su govorili susjedi Klari da bi Marija trebala nastaviti školovanje. Susjeda Klara bila je sve slabija i nije mogla slati Mariju dalje u školu. Nakon završene osmogodišnje škole susjeda je bila na izmaku snage, a Marija je počela raditi u polju. Susjeda Klara jedva da je skuhalo. Mariju je snašla ista sudbina kao i njezinu mamu. Ujutro odlazila, navečer se vraćala. Bila je sretna kad se navečer umorna vratila s polja, a kod kuće je dočekala susjeda Klara sa toplom večerom ili mirisom slatkih kolača. Obje su bile sretne. Marija je malo zaboravila svoju prošlost i dobro se nosila sa svojim životom. Njih dvije dobro su se slagale, zajedno su dijelile dobro i zlo. Godina za godinom i nisu ni shvatile da je vrijeme prohujalo, a Marija je izrasla u prekrasnu djevojku sa prekrasnim zelenim očima.

Te godine jesen je bila hladna i kišovita, noć se brzo spuštala. Bila je berba kukuruza, Marija se dulje

zadržala jer se taj kukuruz treba pospremiti. Žurnim je koracima išla kući. Marijin pogled privukli su dimnjaci iz kojih je izlazio dim visoko iznad kuća. Približavajući se svojoj kući, primijeti da se iz njihovog dimnjaka ne dimi. Imala je neki čudan osjećaj, pojurila je u kuću, kroz glavu su joj prošle crne misli. Pogleda po kući i ugleda nepomičnu susjedu na krevetu. Marija je pomislila " O, Bože što se događa". U dva koraka došla je do nje. Bila je živa, ali nepomična i nije govorila. Ujutro su susjedu odvezli u bolnicu. Marija je više nije vidjela živu. Za dva mjeseca dobila je poziv da se javi na sud. Susjeda Klara ostavila joj je svoju skromnu imovinu. Marija je već četvrti put izgubila dragu osobu. Život ju je učinio čvrstom i jakim osobom. Izrasla je u prekrasnu djevojku čvrstog karaktera sa crnom kosom i zelenim očima koje nisu mogle a da se ne primijete.

Nastavila je i dalje raditi kao i prije. Ujutro odlazila, navečer se vraćala. Gazde su počele plaćati novcem i Marija si je mogla priuštiti malo više i obući kao i malo bogatije djevojke. Osim što je bila prelijepa i zgodna imala je dobru dušu. Svim momcima u selu zapela za oko. Ona je bila skromna i ni sa kim se posebno nije družila. U to vrijeme na selu vladala neka tortura. Bio je običaj da se ožene bogati dečko i bogata cura. Sačuvaj Bože da je bilo drugačije. Kod Marije je bilo drugačije. Igrom sudbine ili njene ljepote. Oko nje počeli oblijetati samo bogati dečki, a njihove mame kao vampiri odmah uskakale, branile da joj se približe a ne daj Bože da hodaju s njom. Ali od svega bilo je najgore što su seoske babe spajale parove. To je bilo kao neka ukleta sudbina.

Koga su one spojile većinom su se ženili bez ljubavi i osjećaja, no s tim su se pomirili. Kakva je to bila ljubav to su samo oni znali.

Marija svake nedjelje išla u crkvu, bila je posebna i svima bi upala u oči. Posebno zapela za oko Filipu, dečku koji je bio najbogatiji u selu. Marija je zapazila njega. Znala je da je to nemoguće. Viđali su se jedino u crkvi i sve češće bi im se pogledi susretali, ali ništa više. Marija je bila svjesna da je ona siromašna i kakva bi bila reakcija njegove mame. Marija bi uvijek izbjegavala bilo kakav susret, čak i blizinu Filipa. Mislila je da je to nemoguće. Postoji sudbina koja mnogim ljudima mijenja život. Bilo je ljeto i divan sunčan dan. Blizu njene kuće bila je šuma i miris šumskih jagoda širio se cijelim selom. Marija je uzela lončić i uputila se u šumu. U šumi je bilo već ljudi, svi su pognute glave brali jagode i nitko na nikog se nije obazirao. Mariju opio taj čarobni miris i utonula u misli i punila lončić slatkim jagodama. Učinilo joj se kao da netko tihim glasom zove "Marija, Marija". Podigne glavu i skameni se. Ispred nje stajao Filip. Uplašena, ali sretna napravi dva koraka nazad. Prije nego se snašla ostala je nijemo gledati oko sebe. Filip ju je već držao za ruku. Marija još jedanput okrene glavu uokolo da ih netko ne bi vidio. Sva se ukočila, noge joj se tresle, mislila da će pasti. Nije mogla otvoriti usta da kaže Filipu da ode. U tom času Filip tihim i nježnim glasom progovori "Marija, nemamo puno vremena, ali moram ti reći da te volim, ako ti isto osjećaš samo smrt nam može biti sudbina". S obje ruke stisne njenu ruku i nestane u gustišu. Marija

kao kip ostala stajati gledajući gdje je nestao. Nitko ih nije vidio i to je bila samo njihova tajna.

Marija je uzela lončić s jagodama i vratila se kući. Sjela je na staru klupicu i razmišljala o Filipu. Prvi put u životu osjećala se sretnom i zaljubljenom. Te godine par puta su se sreli, nježno pogledali. Njihovi pogledi govorili su više od riječi. Došao je i Uskrs. Bio je običaj da sve djevojke obuku nove haljine. Marija je imala prekrasnu zelenu haljinu koja je još više isticala njene oči. Bilo je proštenje i bilo je svega i svačega. Običaj je bio da dečko curi koju voli kupi licitarsko srce. Prvo su svi išli u crkvu. Poslije mise sve djevojke stajale su ispred crkve i gledale koja ima najljepšu haljinu i zaključile da je od Marija najljepša. Možda i nije bila, ali je stajala na njoj kao salivena. A njena ljepota isticala se među djevojkama. Odjednom dečki se nešto uskomešali i svi otišli do licitara koji je imao najljepša licitarska srca. Mariju stisnula tuga oko srca, misleći da će sve djevojke dobiti srce samo ne ona. Tako su počeli dolaziti dečki i darivati srca. Marija tužna i pognute glave nijemo gledala svoje cipele, kad odjednom pokraj nje našao se Filip i poklonio joj veliko licitarsko srce i dosta glasno rekao " Marija ja te volim".

Oko nje nastao muk, ona je uzela srce, prislonila ga na grudi, a njeno srce joj lupalo kao da će iskočiti. Tihim skoro nečujnim glasom izgovorila je " I ja tebe". Pogled nisu skidali jedan s drugoga, to je trajalo jako kratko. Odjednom se pojavila ohola bogata mama, istrгла iz ruku to predivno licitarsko srce, bacila na

zemlju i gazila nogom. Počevši vrijeđati Mariju govoreći da se mane Filipa i nađe ravnog sebi. Naravno, misleći siromašnog kao i ona. Filip bijesan, primio mamu za ruku i odvuкао dalje od Marije. Mariji se srušio cijeli svijet. Plačući, vratila se svojoj kućici. Kad je mama uzela Mariji srce i gazila u tom času velečasni je izlazio iz crkve i vidio što se događa, a već se u selu šušalo da mama brani Mariju jer je siromašna.

Velečasni malo zastao i pognute glave ne vjerujući što je vidio, otišao je u župni ured. Cijelo poslijepodne taj događaj nije mu izlazio iz glave. Mariju je poznavao od kad se rodila i znao je njenu sudbinu. Tu noć nije mogao zaspati, bilo mu je žao Marije. Pred jutro je zaspao pa je kasnio na jutarnju misu. Svako jutro bile su mise i bakice koje su došle čudile su se gdje je velečasni. Oj jednom se pojavio, ispričao se bakicama i počeo s misom.

Pogledom je tražio Filipovu susjedu koja je dolazila svaki dan. Odslužio je misu, bakice su polako izlazile iz crkve. Velečasni nije se ni presvukao, već brzim korakom došao do Filipove susjede. Tihim glasom je zamolio da dođe u župni ured da malo popričaju. Susjedi bilo nešto čudno, ali je pristala. Sjeli su za stol, velečasni je ponudio rakijicom i zamolio da ode do Filipa, a da je nitko ne vidi i ne čuje i neka nikome o ovome ne govori i kaže Filipu da čim prije može neka dođe u župni ured. "Bez brige velečasni", rekla je susjeda, popila rakijicu i otišla. Nakon par dana netko velečasnom pokuca na vrata. On otvori, a na vratima stajao Filip. Velečasni

ga pozove u svoju sobu i sjednu za stol. Filipu nije bilo jasno zbog čega ga velečasni pozvao. Velečasni odmah počeo razgovor. "Filipe, na žalost sve sam vidio na Uskrs, znam da voliš Mariju i ona tebe i da se čini to nemoguće. To prokletstvo siromašnih i bogatih mora prestati i ljubav mora pobijediti. Otvorena srce ti kažem ako se volite, Bog će vam pomoći i ja koliko mogu iako znam da ću snositi posljedice".

Filip je nijemo gledao velečasnog, usta su mu bila suha i jedva da je izgovorio "Da volimo se i sve ću učiniti za Mariju". Velečasni je rekao da će i on učiti sve što je u njegovoj moći, da budu sretni. Filip je te noći Mariji pokucao na prozor. Marija je otvorila prozor. Kad je vidjela Filipa kroz glavu joj prošlo tisuću misli zbog čega je on došao. Filip nije imao puno vremena da ih ne bi tko vidio. Tihim glasom reče "Marija ja te iskreno volim najviše na svijetu, ti budi spremna na sve, ja ću se žrtvovati, odreći se svojih roditelja samo da mi budemo sretni". Pružio joj je ruku i ona ga je nježno primila i rekla "Filipe, volim te više od svog života i ja sam spremna na sve". Filip ju je poljubio i nestao u noć.

Velečasni smišljao plan kako usrećiti to dvoje mladih ljudi koji se vole, a drugi im kroje sudbinu. Dva dana razmišljao i pozvao Filipa ponovo. Filip nije imao pojma zbog čega ga opet zove. Kad je došao, velečasni mu odmah predložio svoj plan i otvoreno rekao: "Filipe, ako ti i Marija želite ja ću vas vjenčati u tajnosti, ne smije nitko znati osim vas dvoje i jednog svjedoka, ali taj svjedok mora čuvati tajnu do vjenčanja, a onda neka

bude kako dragi Bog da. Moramo biti svjesni što nas čeka". "Dogovoreno i učinjeno", reče Filip.

Jedne jesenje noći nebo je bilo puno svjetlećih zvjezdica koje su sjale kao biseri rose, a Mjesec kao da se rascvao u neki cvijet. Marija je obukla prekrasnu bijelu haljinu, kosu uvila u veliku pletenicu i u kosu stavila bijeli cvijet. Bila je poput vile u čarobnoj noći. Bila je sama u sobi, suze joj potekoše iz prekrasnih zelenih očiju. Pogleda u nebo i obuze je čudan osjećaj. Bila je sigurna da je sa neba gledaju njeni najdraži tata, mama, djeda i susjeda Klara. Imala je osjećaj da nije sama. U tom momentu pojavi se Filip sa prijateljem, vjenčanim kumom u prekrasnom crnom odjelu. Bio je ljepši od princa iz bajke. Kad je Filip ugledao Mariju onako nježnu i prelijepu, stao je kao ukopan od njene ljepote. Došao je do nje i poljubio je. Primili su se za ruke i krenuli u crkvu, gdje ih je čekao velečasni. Te noći Marija i Filip postali su muž i žena. Kuharica od velečasnog skuhala im svečanu večeru. Slavili i razišli se pred jutro. Ujutro nitko ništa nije znao. Pod večer nastao rat. Došla Filipova mama. Nastade vika, galama, vrijeđanje, polomila Mariji i ono malo po kući što je imala. Ni Filip ni Marija nisu je više doživljavali u njenom ludilu. Zbog ponosa i ljutnje, mami pozlilo, završila u bolnici i nikad se više nije oporavila. Filip i Marija počeli su svoj život. Filip se odrekao bogatstva, došao u siromaštvo ali sretan i presretan, sa voljenom Marijom. Počeli su od nule. Bila su im teška vremena. Obadvoje su radili, nisu bili gladni, a najvažnije im je bilo da se vole i da su zajedno. Filip nije ni pomišljao više ići svojima, rekli su

mu neka im ne dolazi na kućni prag. Brat mu se oženio bogatom curom, nisu se slagali, rastali se, on se propio, a mama i tata ostarjeli i bogatstvo otišlo k vragu.

Marija i Filip već su dvije godine u braku. Obnovili si kućicu, dobili sina Luku i sreći nije bilo kraja. Marija više nije išla raditi, bila je doma s Lukom. Kuhala i čekala Filipa kad se navečer umoran vraćao s polja. Luka je bio zdrav i lijep dječčić i činio Filipa i Mariju sretnima. U njemu je bio njihov svijet. Kad bi Luka zaspao sjeli bi na klupicu ispred kuće i dugo u noć razgovarali. Nježno držeći se za ruke. Pred njima je bila budućnost, a Luka im je bio centar svijeta. Htjeli su mu stvoriti nekakvu budućnost. Vremena su bila teška kao i prije. Nije se moglo uštedjeti da se krene naprijed. Jedini cilj im je bio da Luki stvore novi dom. Sjedeći jedne večeri na svojoj klupici, primijete da im netko dolazi, kad im se približio obradovali se oboje. Bio je to njihov vjenčani kum koji radi u Njemačkoj. Došao je na dopust i odmah isti dan ih posjetio. Dugo u noć su razgovarali. Kum je pričao kako se u Njemačkoj dobro zarađuje i da će on uskoro početi graditi kuću. Filip se žalio da je tu loše i da se ne može ništa zaraditi a kamoli uštedjeti. Kum odjednom kao iz vedra neba reče Filipu " Mogao bi i ti u Njemačku, ne moraš dugo, kad zaradiš za kuću vrati se za par godina nastavi tu opet po starom".

Mariji i Filipu se to nije odmah svidjelo pa su prešli na drugi razgovor. Još par puta su se sastali, ali o Njemačkoj nisu pričali. Kad je kum odlazio došao se pozdraviti i još jedanput rekao Filipu " Razmisli o

ovome što sam ti rekao, javi mi i ja ću ti naći posao. Vjeruj mi tamo se dobro zarađuje i za par godina ako budeš štedio, sagradit ćeš kuću". Pozdravili se i kum je otišao. Filip je nastavio raditi od jutra do sutra, a plaća nikakva. Vidio je da to stvarno neće ići. Ne mogu kraj s krajem stići a kamoli uštedjeti, stalno tapkaju u krug. Počelo im biti sve teže i teže. Jedne večeri kasno se vratio s posla, umoran nije mogao ni večerati. Pozove Mariju da sjedne, sav se preznojio bojeći se kako će Marija reagirati, skupi hrabrost i mucajući reče "Ja sam razmislio i odlučio na par godina otići u Njemačku". Mariji se srušio svijet. Nije mogla ništa reći, ostala je šuteći i buljeći u Filipa. Završili su razgovor i otišli spavati. Marija te noći nije oka sklopila. Žao joj je bilo Filipa, puno radi, umoran se kasno navečer vraća kući, a plaća nikakva. Shvatila je da nešto moraju učiniti. To je za nju bila najgora odluka u životu. Navečer se Filip umoran vratio kući, poslije večere Marija ga primila za ruku i nježno rekla "Filipe ja sam puno razmišljala. Ako ti želiš, ako ti bude tamo bolje i ako budeš više zarađivao slažem se s time da odeš na par godina i vratiš se kad nešto zaradiš. Ja ću se snalaziti sama, valjda mi je tako zapisano u zvjezdama da mi je život borba od malena. Ja sam borac, izdržat ću ja to i boriti se sama i paziti našeg Luku dok se ti ne vratiš". Filipu potekoše suze niz lice, zagrljio je Mariju i oboje su plakali dugo držeći se u zagrljaju. Drugi dan Filip je napisao pismo kumu neka mu nađe posao da dolazi. Prošlo je par mjeseci, kum se nije javljao. Ljeto se bližilo kraju, rana jesen već se osjećala u zraku. Filip nije taj dan radio pa je počeo pripremati drva za zimu. Marija je kuhala ručak i pazila

malog nestašnog Luku. Netko pokuca na vrata, Marija otvori i vidi poštara kako drži pismo u ruci. Kad joj je poštar predao pismo vidjela je da je iz Njemačke. Ruke su joj se počele tresti, osjećala je rastanak. Polaganim korakom došla je do Filipa i bez riječi mu pružila pismo. Filip je pogledao Mariju kojoj su oči bile pune suza. Uzme pismo, primi Mariju za ruku i reče " idemo u kuću". Bili su bez riječi, čas su gledali jedno u drugo, čas u pismo. Zatim je Filip otvorio pismo, pročitao ga i nikako nije mogao izgovoriti tih par riječi, knedla mu je bila u grlu. Kao da je to bio početak kraja. " Za pet dana moram biti u Njemačkoj". Uzeli su malog Luku u zagrljaj i ostali nijemi grleći malog Luku. Ostalo je malo vremena za tugovanje, Filip se čim prije mora spakirati i krenuti u tuđinu. Sutradan je otišao na željezničku stanicu, kupiti kartu za Njemačku. Poslije podne Filip se vratio sa željezničkog kolodvora i tužnim glasom rekao da vlak polazi u petak u četiri sata ujutro. Marija je osjetila neku strašnu bol u duši, još tri dana i morat će se rastati, nikako to nije mogla shvatiti. Filip je zagrlio Mariju, uzeo Luku u naručje, ljubeći ih oboje. Šaputajući im rekao da će se brzo vratiti i biti sretni njih troje. Bio je četvrtak, Marija je cijeli dan peglala i pakirala veš koji će sutra Filip ponijeti u Njemačku. Spustila se noć i to posljednja za Mariju i Filipa jer ujutro odlazi.

Filip je cijelo poslijepodne proveo s Lukom i Marijom, grlio ih i ljubio oboje. Filip i Marija bili su tužni, samo mali Luka veselo čavrljao po sobi. Tu noć Luka je brzo zaspao a i Filip otišao ranije spavati jer rano odlazi. Marija stavljala veš u torbu ali pogled joj

lutao čas na Filipa čas na Luku koji su spavali čvrstim snom. Neki čudan osjećaj gušio je Mariju kao da nema zraka. Kad je odjednom trgne pucketanje vatre u peći i miris kruha kojeg je pekla Filipu za put. Trgne se, dođe do peći i vidi da je kruh pečen, izvadi ga iz pećnice, a njegov miris ispuni cijelu kuhinju. Hodajući na prstima, da ih ne probudi, čekala kad će otkucati dva sata da probudi Filipa. Srce joj je slomljeno od tih svih rastanaka sa svojim najdražima. Ovaj s Filipom bio je najteži. Tješila se bit će to kratko on će se vratiti. Odjednom sat otkuca dva sata. Mariju ponesu emocije, sva se tresla hodajući do kreveta da probudi Filipa. Nježno ga primila za ruku, poljubila i probudila. Filip ustane, privije Mariju na svoje grudi, rekavši da mu je to najgori dan u životu. Nije imao puno vremena za rastanak. Kofar je bio spreman. Došao je do Luke koji je spavao, nije ni bio svjestan što se događa. Poljubio njega i Mariju čvrsto zagrlio i nestao u noć. Do jutra Marija nije sklopila oči, sjedila je uz Lukin krevetić, suze joj padale niz lice kao biseri, ostala opet sama, dok je mjesec kroz prozor obasjavao Lukin krevetić. Jedina utjeha bio je Luka i čekanje da se javi Filip. To čekanje bila je vječnost.

Za petnaest dana dobila je pismo. Filip je kratko napisao da je počeo raditi i kad dobije prvu plaću da će poslati marke. Tako je i bilo. Filip bi svaki mjesec slao plaću. Marija je štedjela i čuvala da čim prije uštede za kuću, da se Filip što prije vrati kući. Ona se brinula o Luki, kući i sve držala pod kontrolom. Prošle su dvije godine, Filip bi dva tri puta godišnje dolazio kući. Luka

je napredovao, bio zdrav dječčić od pet godina. Marija je bila sretna. Sreća nije dugo trajala. Filip je sve manje slao marke i ako bi jedanput godišnje dolazio. Pisma nisu dolazila. Kad ih je Marija slala vraćala bi se, na toj adresi više nije bilo Filipa. Marija shrvana i bespomoćna slutila da se nešto strašno događa.

Ostala sama s Lukom, koji svaki dan sve više pita za tatu, a ona ne zna da li je živ ili mrtav. Stisnula svoju tugu i nemoć duboko u srce i s ušteđevinom koju je imala krenula u borbu života, samo za Luku. Godine prolazile, o njemu se više nije znalo. Mariji duboka rana u srcu nikad nije zarasla. Luka je izrastao u prekrasnog dječaka. Bio je dobar, slušao majku. Došlo vrijeme da pođe u prvi razred. Marija je ponovo morala raditi. Bila su bolja vremena nego prije, živjeli su skromno ali bili su sretni njih dvoje. Luka završio osmogodišnju školu. Bio je odličan učenik, dobio stipendiju i završio srednju školu, odmah nakon toga dobio posao. Duboko u srcu patio je i pitao se gdje se izgubio tata, Marija već pomalo umorna od života pomirila se sa sudbinom, ostavila prošlost i živjela samo za Luku.

Luka je bio lijepi mladić, djevojke su oblijetale oko njega, nitko sretniji od Marije. U njemu je bio njezin cijeli svijet. I to je kratko trajalo. Jednog dana Luka se vratio s posla i kao iz vedra neba čim je otvorio vrata rekao "Mama, odlazim u Njemačku". Marija se polako spustila na stolicu i nijemo gledala u njega. Nije mogla progovoriti ni riječi. To je slomilo i posljednju nadu koju je imala. Nastala je tišina u sobi. Luka je došao do Marije,

zagrlio je čvrsto čuvši njezin jecaj. Potekle i njemu suze koje su im tekle niz lice. Marija jedva progovorila “Luka molim te, nemoj ići”. Luka nije odustajao od svoje odluke. Kao da ga vukla neka sudbina za kojom mora ići. Marija slomljena i bespomoćna, tu nije ništa mogla. To je bila čvrsta Lukina odluka. On odlazi i to je bilo to. Svi odlaze za boljim životom pa tako i on.

Tog proljetnog jutra vani je pomalo padala kiša iza koje se ubrzo pojavila duga i sunce obasjalo Podravinu. Blagi vjetrić donio miris bagremovog cvijeta koji se širio svud okolo. Iz tog prekrasnog zavičaja Marija je ispratila svog Luku, svoju posljednju nadu u tuđinu. Isto kao prije dvadeset godina Filipa. Sjela na kućni prag i nijemo gledala u pravcu kojim je otišao njezin sin. Luka je sjeo u vlak slušajući kako se lokomotiva pomalo zahuktava i uskoro kreće. U oku mu se pojavi suza, ostavlja svoju majku baš kao i otac prije dvadeset godina. Ostavlja svoj rodni zavičaj, svoje prijatelje i kreće u nešto nepoznato. Do Njemačke nije oka sklopio od uzbuđenja što ga tamo čeka. Osjećao je krivicu što je tako odlučio, ali povratka nije bilo. Vlak je jurio ka svom odredištu prema stanici u Münchenu.

Nakon dugog puta u daljini je ugledao svjetla visokih nebodera. Ubrzo se vlak zaustavio. Luka je kroz prozor vidio veliku zgradu s velikim natpisom München. Uzeo je svoje stvari i polagano izašao iz vagona. Stao je na njemačko tlo, uhvatila ga nostalgija za njegovom Hrvatskom. Pogledao je nebo, bilo je puno zvijezda koje su treperile i sijale kao da su mu poželjele dobrodošlicu.

Hvatao ga je osjećaj tuge, nije mogao pomaknuti noge. U tom trenutku začuo je glas: "Luka". Trznuo se i ugledao prijatelja koji je brzim korakom došao do njega. Čvrst zagrljaj prijatelja govorio je više od tisuću riječi. "Dobro mi došao", rekao je prijatelj. "Hvala", odgovorio je Luka, pomalo nesigurnim glasom. Zbog gužve na ulicama polagano su se vozili. Blještavilo minhenskog grada ostavilo je Luku bez daha. Visoki neboderi. Svijetle kao božićna drvca i penju se pod oblake. Semafori, kružni tokovi, pješački prelazi. Stani, kreni u nedogled. "Ja ću se u ovom gradu izgubiti", pomisli Luka. Pogled mu je privukao visoki toranj. Došavši do njega Luka je shvatio da je to crkva. Imao je osjećaj kao da mu je pao kamen sa srca. "Kad mi bude teško otići ću u crkvu i tu ću sigurno naći svoj mir. Prijatelj je zaustavio auto. "Evo, stigli smo". Bila je to manja zgrada koja se Luki odmah svidjela. Ušli su u stan, a na stolu je čekala večera koju je prijatelj spremio za Luku. Razgovarali su do dugo u noć. Ujutro se Luka probudio, a prijatelja već nije bilo, otišao je u tvornicu. Luka nije odmah ustao, u glavi mu je bio pravi košmar. Od sutra i on počinje raditi u toj tvornici, obuzeo ga neki nemir. Predosjećaj koji kao da ga baca sa kolosijeka njegova života. To neko šesto čulo nije ga prevarilo. Ne zadugo srest će se sa sudbinom? Poslije podne prijatelj se vratio s posla. "Kako si se snašao Luka?"

"Našao sam doručak na stolu najeo se i gledao televiziju i čekao da se vratiš".

"Evo me, još jedanput sam provjerio da li je sve u redu, sutra počinje tvoj prvi radi dan".

"Hvala ti prijatelju, sretan sam što te imam".

Luka je bio miran, čeka ga radno mjesto, bit će kako biti mora. Ujutro je ranije ustao tako da je već bio spreman kad je prijatelj ustao. Dvije kave čekale su na stolu, čime je Luka prijatelja ugodno iznenadio. Popili su kavu i krenuli. Do tvornice su imali pola sata vožnje. "Evo stigli smo" rekao je prijatelj i parkirao auto. Luka je izašao iz auta, a pogled mu je privukla ogromna visoka dugačka zgrada koja je bila okružena zelenilom, cvijećem i mirisala je svježije pokošena trava. Posebnu toplinu davale su ukrašene drvene klupe koje su se uklapale u to zelenilo. Luka je na prvi pogled bio očaran vanjskim izgledom zgrade. Približavajući se ulazu u tvornicu, čulo se sve jače zujanje mašina. Odjednom se našao među strojevima, u velikoj dugačkoj hali kojoj se jedva nazirao kraj. Radnici nisu obraćali pažnju na njih, svaki je radio svoj posao. Luka je malo stao gledajući oko sebe. "Luka, idemo gore", prijatelj je rukom pokazao na stepenice koje su vodile na kat, u drugi dio tvornice. Tu je bilo tiše nego dolje u prizemlju. "Sad idemo u kancelariju kod predradnika, on zna da dolaziš i da si iz Hrvatske, odnijet će papire u biro i sve će srediti". Predradnik ih je čekao u kancelariji. Kad su stigli, prijatelj je predstavio Luku i dao mu njegove papire.

"Čekam te kod svog auta poslije radnog vremena", rekao je prijatelj i otišao na svoje radno mjesto. Predradnik nije baš dobro govorio hrvatski, no Luka ga je mogao razumjeti što govori. "Idemo", rekao je Luki. Popeli su se na kat što se Luki odmah svidjelo jer gore je manja buka strojeva nego dolje. Zaustavili su se kod jednog stroja. Tu je stajao jedan radnik, bio je njemac, ali je govorio hrvatski. Predradnik mu je predstavio Luku.

Radnik je pružio Luki ruku i zaželio mu dobrodošlicu. "Bit ću s tobom dva ili tri dana sve dok ne budeš spreman sam raditi sa strojem. Ti se moraš truditi da bude sve u redu. Moraš dati maksimum od sebe ako želiš ostati ovdje". Luka je ozbiljno shvatio posao. Brzo je naučio raditi sa strojem. Bilo mu je zabavno i zavolio je svoj posao. To je bila ogromna tvornica iz koje je išao namještaj u puno zemalja svijeta. Luka je ispočetka radio svašta, svaki mjesec mami slao plaću, a sebi ostavljao samo koliko mu treba. Ona ih slabo trošila, stavljala u banku. Nakon godinu dana Luka dobio stroj na kojem su se radili ukrasi za namještaj. On je na tom stroju radio čuda, takve ukrase, da su mu se svi divili. On je bio oduševljen da je radio prekovremeno i bio nagrađen. Jednog dana u tvornicu došao direktor Hans. Visok gospodin sa prosijedom kosom i naočalama. Ponekad bi navratio u tvornicu i obavezno bi pružio ruku radnicima i s njima malo razgovarao. Tako je bilo i tog dana. Rukovao se i išao sve bliže Luki. Luka se nije obazirao misleći da njega neće pozdraviti, ali eto čuda, došao je do njega i pruži ruku Hansu. U tom trenutku Hans ugleda madež u obliku crvene jagode na Lukinoj ruci. Pogleda Luku, проблjedi kao krpa i teturajući izađe van iz tvornice. Svi su gledali za njim, čudeći se što se događa. Hans jedva doteturao do auta gdje ga je čekao njegov vozač. Sjeo je blijed i bez riječi. Vozač odmah uočio da s njim nešto nije u redu i tiho ga upitao: "Ne izgledate dobro, da Vas odvezem u bolnicu?" Hans par sekundi ne progovori ni riječ, a onda reče "Ne, vozi me kući". Kod kuće nije bilo nikoga, njegova supruga Ket i kćerka Rebeka otišle su u šoping. Popio je tabletu da

se malo smiri, a onda se vratio u daleku prošlost koju je zaboravio.

Danas mu madež u obliku crvene jagode vratio tu prošlost. Kad je malo došao k sebi, nazvao je u tvornicu predradnika i zamolio ga da mu faksom pošalje podatke o radnicima iz Hrvatske koji rade u tvornici. Faks je brzo stigao, Hans pogledao i bilo je samo troje ljudi iz Hrvatske, jedva je izustio tri riječi: "To je on?". Na stolu napisao poruku: "Otišao sam na odmor u kuću kraj jezera". Sjeo je u auto i polako vozeći nakon nekoliko sati stigao u kuću kraj jezera. Sunce je počelo zalaziti. Imao je osjećaj kao da se spušta u jezero ista slika kao prije dvadeset godina kad je prvi put došao s Ketii. Bila je ista slika pred njim. I tad je nestala ona koju je ostavio u Hrvatskoj. Tu noć u kući kraj jezera imao je vremena posložiti sve kockice svog života, od dolaska u Njemačku pa do danas. Došao je kao gastrabajter, a sad je cijelo carstvo njegovo. Cijelu noć nije oka sklopio. Samo su navirala sjećanja kako je sve počelo prije dvadeset godina kad je došao u Njemačku.

Bio je Filip Kiš. Sad je Hans Nutiberger. Sve je počelo jednog poslijepodneva kad je u tvornicu došao direktor Ludvig sa prekrasnom kćeri Ketii. Rukovao se i pozdravio bi svakog radnika. Rukovala se i Ketii, svakom bi pružila svoju nježnu ruku i poklonila božanstveni osmijeh. Tako je pružila i Filipu i ostala nijemo gledajući ne puštajući ruku kao da mu nešto želi reći. Filipu bilo neugodno ali je gledao i on nju sve dok nije pustila ruku. Još jednom se okrenula prema njemu i nestala

među strojevima. Filip kao stup ukočeno ostao gledati za njom. Za tjedan dana Keti pozvala Filipa u svoju kancelariju. Odazvao se pozivu i sudbini koja će mu promijeniti život. Brzim korakom pomalo zbunjen otvori vrata i odmah osjeti miris svježije kuhane kave. Pogled mu odmah privukla Keti, prekrasna plava žena kojoj ni jedan muškarac ne bi odolio. Iako ju vidio dva puta sad ga obuzeo neki poseban osjećaj i sjaj u njezinim očima. Nešto je znao Njemački, pa je razumio da mu kaže da sjedne. Polagano se spustio u fotelju. Odmah mu je pogled pao na veliku šalicu kave koja je čekala njega. Keti je ispila jedan gutljaj i tihim glasom rekla neka se posluži kavom. Filip joj je zahvalio i popio jedan gutljaj, koji mu je stajao cijelo vrijeme u grlu. Keti nije skidala pogled s njega, a on je čas buljio u šalicu, čas u Keti. Za nekoliko minuta pojavio se stariji gospodin. Keti ga je predstavila kao prevodioca, jer je on malo baratao njemačkim jezikom. Keti ponudila gospodina kavom i započela razgovor: "Filipe ti si odličan radnik, među najboljima. Željela bi da ti postaneš predradnik". Tu je malo zastala pa nastavila. "Upisat ću te na satove njemačkog, tečaj plaća tvornica i za godinu dana ti bi mogao daleko dogurati". Još su malo čavrljali, Keti se zahvalila prevodiocu.

Pozdravili se i prevodilac je otišao. Keti i dalje nježno gledala Filipa, a i Filipu nije bilo svejedno biti sam sa tako prelijepom ženom, i to kćeri tvorničara. Progovorili još par riječi, Filip se počeo znojiti, odjednom se ustao pružio Keti ruku ona ga je nježno pogledala. Zahvalio joj se za sve što mu nudi. Malo mucajući od tog silnog iznenađenja, reče Keti da će o svemu razmisliti.

Većidući dan Keti Filipa upisala na tečaj njemačkog. Za mjesec dana postao je predradnik. U glavi Filipa se počela stvarati neka zbrka. Već dugo se ne javlja kući, ne šalje novac, ne zna što se događa u Hrvatskoj s malim Lukom, sa suprugom Marijom. Izgubio se u tom metežu. Ne zna kako će to sve završiti. Sve više misli na Keti, vremena ima sve manje. U tvornici provodi cijele dane. Svi ga vole i cijele dane provodi s radnicima. Bio je utorak, Keti nazvala Filipa i nježnim glasom upitala da li je slobodan za vikend, želi ga počastiti večerom. Filip onako zbunjen, rekao da može. Došao u subotu na dogovoreno mjesto, sjeo u auto. Keti ga dovezla u kuću kraj jezera. Zbog te večere i te noći večeras je sam ovdje, lista stranice svog života od prije dvadeset godina. Popio čašu vode i mislima lutao i sjećao se što se dogodilo.

Te noći prije dvadeset godina u kući ih čekao svečano postavljen stol, samo za njih dvoje. Izgledalo je sve kao neka čarolija. Keti nije ništa trebala reći Filipu. Sve mu je bilo jasno, zašto to Keti sve radi. Bio je siguran da se zaljubila u njega. A i on nije bio ravnodušan prema tako prekrasnoj ženi. Posluga im servirala večeru i nestala. Poslije večere i dosta ispijenog vina, Filip se malo opustio. Keti ga cijelu večer nježno gledala. Filip popio još jednu čašu pa se posve opustio. Osjetio je toplinu i neku nježnost sa tom divnom ženom koja mu poklanja toliku pažnju. Nježno su se gledali kad mu odjednom Keti primi ruku držeći nježno i odlučno reče: "Filipe od kad sam te prvi put vidjela ne spavam noćima, volim te više od života". U tom času Filip ustaje zagrlji Keti, privije je na svoje grudi i nježno šapne na

uho: "Volim i ja tebe, samo mi treba malo vremena. Sve je to prebrzo došlo, ni u ludilu si to nisam mogao zamisliti". Nije ju puštao iz naručja, nježno ju je poljubio a ona je osjetila njegovo srce kako lupa te se još više privila uz njega.

Odjednom ih trgne zvono telefona. Keti nije odmah podigla slušalicu, bila je sretna u Filipovu zagrljaju. Telefon uporno zvonio i Keti podigne slušalicu. Bez riječi nijemo gledajući Filipa problijedila, slušalica joj pala iz ruku. Filip došao do nje, primio čvrsto, privinuo k sebi pitajući što se dogodilo. Keti dugo nije rekla ni riječ, a onda je rekla "tata, tata" i počela padati. Filip je uze u naručje i odnese na sviježi zrak. Dojurila i posluga. Polili su je vodom. Kad je malo došla k sebi, briznula je u plač. Samo je rekla nema više mog tate. Filip ostao nijemo gledati Keti kojoj se srušio cijeli svijet. Majka joj umrla kad je imala dvanaest godina, brat prije osam i sve što je imala bio je njezin tata. Posluga u kući bila je u šoku i nevjerici.

Najbolje u toj situaciji snašao se Filip. Zamolio je poslugu da pozovu vozača da dođe po njih. Keti nije bila sposobna voziti, a Filip još nije imao vozačku. Keti nije bila sposobna za bilo kakvu organizaciju. Prvo su je odvezli k obiteljskom liječniku po injekciju da se malo smiri. Sve što je napravila je bilo to što je pozvala svog ujaka Maxa i rekla neka dođe da ga upozna sa Filipom i da obave sve oko sprovoda. Ujak je u čudu slušao o kom se to Filipu radi. Ujak došao i Keti ih je upoznala. Ujak je blijedo gledao Filipa, ali nije ništa pitao.

Sjeli u ujakov auto i rješavali sve za sahranu. Keti

se povukla u sobu i plakala. Uopće nije razmišljala o tvornici što će biti dalje. Srce je boljelo za ocem koji joj je bio sve u životu. Mali tračak koji joj je davao snage bio je Filip. Filip i ujak Max cijeli dan su bili zauzeti oko sahrane. Navečer ujak nije znao kuda da odvede Filipa pa ga tiho upitao: "Kuda da vas odvedem?" Filip je odgovorio: "Idem do Ketii da vidim kako je". Stali su pred ogromnom kućerinom s mnogo prozora i vrata i bila je okružena zelenilom. Ujak je prvi izašao i rekao Filipu: " Izvolite". Filip je odmah znao da je to kuća od Ketii i pokojnog gazde. Ušli su u kuću gdje ih je dočekala starija gospođa i ljubazno zamolila neka uđu ali polako jer je Ketii konačno zaspala. Ujak se ispričao rekavši da mora ići, da mu je uskrsnuo neki problem. Gospođa ispratila ujaka, a Filip ostao sam u velikom boravku. Za par minuta pojavila se gospođa koja ih dočekala i tihim glasom rekla Filipu da ide u kuhinju gdje ga čeka večera. Filip baš i nije sve razumio. Gospođa bila uporna i on je išao za njom u kuhinju gdje je bila servirana večera. Jedva je pojeo par zalogaja, kad se odjednom pojavila Ketii, blijeda, natečenih očiju i posve slomljena jedva stojeći na nogama.

Filip je ustao s dva koraka do nje, ona mu pala u zagrljaj i od tad njegova sudbina bila je zapečaćena. Primio ju je objema rukama, privio uz svoje tijelo, poljubio u čelo i dugo je držao u naručju. Bili su oboje bez riječi. Nakon nekoliko minuta oboje su sjeli, dugo se samo gledali. Ketii ga zamolila da ne ide nikuda. Zamolila je gospođu da ga odvede u gostinjsku sobu i neka tamo spava. Ona je otišla u svoju sobu. Filip nije bio svjestan što se to događa, sve mu se pomračilo u

glavi još od prvog sastanka sa njom iako je prošlo mnogo vremena. Sam u velikoj i ogromnoj sobi počelo ga gušiti što se s njim događa, što on to radi. U Hrvatskoj nije bio dugo, nije vidio sina Luku, svoju suprugu Mariju, on nije on, on je netko drugi. Uopće nije bio svjestan koliko je vremena prošlo i da ga njegovi sin i supruga pomalo zaboravljaju. Ali ovo što mu se događa sa Ketijom bilo je jače od svega. Kao da je pao u neki začarani krug iz kojeg ne može izaći.

Tako je i bilo. U gostinjskoj sobi nije mogao zaspati, pa je na prstima otišao do sobe od Ketijom. Otvorio polagano vrata. Ona je spavala jer je bila pod tabletama, došao do kreveta i odluka je pala, nitko ne bi mogao odoljeti takvoj ženi. Sjeo polagano ispod njenih nogu i gledao a ona mu bila sve draža. Nakon nekog vremena ustao se, poljubio je i vratio se u gostinjsku sobu gdje je dočekao jutro. Taj dan pokopali su njegovog gazdu Ludviga, Ketinog oca. Filip od te noći ostao sa Ketijom. Već šest mjeseci živi s njom, pohađa tečaj njemačkog jezika i dobro govori taj jezik, a nikako da skupi snage da joj kaže istinu o sebi. Ona ništa ne pita, sretna je što je on uz nju. Jednog je dana odlučio Ketijom priznati tajnu koju krije. Poslije večere jedne nedjelje odluči reći istinu pa neka bude kako treba biti. Malo drhtavim glasom reče: "Ketijom moram ti nešto reći. To već dugo pokušavam, ali nikako da skupim hrabrosti". Ketijom ga preduhitri i reče: "Imam i ja nešto tebi reći".

"Pa tko će kome prije reći?", upita Filip. U tom času nastao je muk, vani odjednom zapuhao tako snažan vjetar, grane drveća letjele svuda okolo, munje sijevale, kiša tuča kao da će biti sudnji dan. Nestalo je struje.

Keti i Filip su se uspaničili, počeli tražiti svijeće, bilo što da upale svijetlo. Zaboravili su na razgovor. Nakon nekog vremena došla je struja, malo se sve smirilo, sjeli su za stol i nastavili večeru. Filip je bio znatiželjan što Keti krije, pa da čuje prvo od nje, pa će on reći svoje. Reći će sad ili će šutjeti zauvijek. I glasno reče Keti: " ti reci prvo što mi imaš za reći". Keti se zarumene obrazi, zasjale joj oči, došla je do njega i nježno ga zagrlila i tihim glasom rekla kao iz vedra neba: " Filipe, ja sam trudna". Filip je na tren ostao nijem, sjedio je na stolici kao ukopan u neku rupu iz koje ne može izaći. A onda jedva otvorio usta " Ššššto si to rekla'? " Pa valjda si razumio", bojažljivim glasom reče Keti. Filip bio u šoku od iznenađenja, ali i sreće. Ustane, čvrsto zagrla Keti i ostane par sekundi šuteći. U tih par sekundi prošao mu kroz glavu cijeli život koji je iza njega u Hrvatskoj. Keti mu se istrkla iz naručja. Pita ga zašto šuti, on je još jače zagrla i privuče k sebi i jedva izgovori: " Jako sam sretan". Keti se obradovala, sjela mu na krilo i odlučno upitala: " Filipe, još te jedanput pitam ako me stvarno voliš koliko i ja tebe, želim da se vjenčamo".

Sad se Filip stvarno uplašio. Kakvo vjenčanje, on je oženjen, vjenčan u crkvi. " To je nemoguće, to je nemoguće", mrmljao je na hrvatskom, na sreću ona nije razumjela hrvatski, pa nije reagirala. Keti odmah nastavi " u crkvi se ne možemo vjenčati pošto sam ja Židovka, a ostalo da. Filipu je malo laknulo. Te noći Filip nije oka sklopio. Postalo mu jasno u što se uvalio i kakva sudbina ga čeka. I odluči šutjeti zauvijek. Postoji izreka: " Zaklela se zemlja raj, da se tajne sve saznaju".

Keti čim prije mora donijeti odluku o vođenju

tvornice, nije imala nikoga da zamijeni oca osim nje, no budući da je trudna, ona taj posao ne može obavljati. Jedina opcija bio je Filip. Idući dan za vrijeme ručka rekla mu je odlučnim glasom: "Filipe, ti ćeš biti direktor i vodit ćeš firmu". Filip nije mogao vjerovati što mu ona govori. Sav se izgubio u toj zbruci, ni u ludilu ni u snu nije mogao zamisliti kad je dolazio u Njemačku da će mu život krenuti u drugom smjeru i okrenuti se naopačke. Tu je Ketu koju voli, sada dolazi i beba. U Hrvatskoj mali sin i Marija koja mu je bila sve na svijetu i koja ga sigurno još čeka, iako ništa ne zna o njemu. Imao je noćne more, učio njemački, odlazio u tvornicu, a vrijeme prolazilo. Morao je donijeti odluku.

Jednog dana dogovori sastanak s obiteljskim advokatom. Odluči mu sve ispričati o svojoj prošlosti. Sve mu je priznao. Obiteljski advokat je odlično govorio hrvatski. Filipu je išlo sve u prilog. Dogovorili su sastanak. Prvo što mu je Filip rekao je da to što će sada čuti, Ketu ne smije nikad saznati. Advokat mu obećao da sve što čuje ostaje u kancelariji zatvoreno. Filip se ohrabrio i sve u detalje ispričao. Advokat zatvorio torbu, ustao i rekao: "Filipe sutra se vidimo". Sastali su se idućeg dana u dogovoreno vrijeme. Advokat je izradio plan. Razgovor je započeo. "Imam jedan prijedlog za tebe". Malo je zašutio, pa nastavio. "Ketu je imala brata, on je umro mlad, zvao se Hans. Bilo bi dobro da ti uzmeš to ime i obiteljsko prezime i da se zoveš Hans Nutiberger".

Filipu se to odmah nije svidjelo. Dugo je o tom razmišljao. Kao da je u nekom začaranom krugu. Ljubav prema Ketu i bebi koja će uskoro ugledati svijet. Jedne noći donio je odluku, bit će tvorničar Hans Nutiberger.

Poslije te odluke noćima nije spavao, budio se sav u znoju. Sanjao je Mariju, malog Luku, svoju Hrvatsku. Da li je to neka sudbina ili je to stvarno zapisano u zvijezdama, da ti život ode u sasvim drugom smjeru, to Filip-Hans Nutiberger i nakon dvadeset godina nije mogao odgonetnuti. Listajući svoju prošlost Hans nije primijetio da su sati tako brzo prohujali.

Pogleda na sat već je bilo pet ujutro, prebaci se preko kreveta i zaspi. Probudio ga telefon koji je uporno zvonio. Teturajući došao do telefona. S druge strane bila je Ketī. Pitala ga je kako je pa mu se ispričala da su se sinoć kasno vratile i nisu odmah vidjele poruku na stolu. "Da te ne probudimo nisam nazvala. Zašto si otišao, nisi rekao ništa da ćeš ići u kuću kraj jezera, što se dogodilo?", Ketī ga obasipala pitanjima. Hans nije mogao doći do riječi. "Čekaj da ti objasnim", prekine je Hans, brzo se snađe i nastavi "već sam pomalo umoran od tih obaveza i nisam se osjećao najbolje pa sam odlučio i odmah krenuo da se odmorim. Ne brini, ja sam dobro ali ću dan dva ostati". "Dobro ako ti tako želiš, odmori se. I Rebeka brine zašto si odjednom na brzinu otputovao".

"Reci Rebeki da sam dobro, pozdravi je i pozdrav tebi". Hans spusti slušalicu. Kao da je u njegovu glasu osjetila neku gorčinu, nešto što nije mogla odgonetnuti. Povjerovala je da je stvarno umoran od svega i da mu taj odmor dobro dođe. Rebeka je čula razgovor i odmah pitala kako je tata. Ketī joj je ispričala da je tata pozdravlja. Rebeka se obukla i otišla na faks. Ketī skuhalo kavu, polako ispijajući gutljaj po gutljaj. Hans joj nije izlazio iz glave, njegov brzi odlazak i taj odmor, to je

prvi put da tako odjednom odluči i ode. Uvijek par dana prije planira put. Keti se obukla i otišla na sastanak. Bavila se humanitarnim radom. Hans će se vratiti, neka se odmori. No, ipak je povjerovala u njegovu priču. Rebeka se navečer vratila s faksa i odmah nazvala tatu. Dugo su razgovarali i isto joj je rekao kao i mami. Da se došao samo odmoriti neka ne brinu, da je dobro i da će se brzo vratiti. Idući dan Hans se vratio kući. Izgledao je umorno iako je to vješto skrivao. Povukao se u sebe, malo razgovarao i više je želio biti sam. Keti je imala obaveze i nije posebno obraćala pažnju na njega. Rebeka je primijetila da se on ponaša drugačije nego prije. On nije isti, čak i u njegovu glasu osjećala je da nešto krije. Ili je bolestan ili se nešto dogodilo toga dana u tvornici. Taj brzi odlazak u kuću kraj jezera i da se tako promijenio, nešto tu ima, zaključila je Rebeka. Prvo što joj je palo na pamet bilo je da ujutro pozove šofera da je odveze na faks. To će joj biti prilika da njega pita.

Navečer je nazvala šofera, dogovorili su se da je ujutro odveze na faks. Ujutro u dogovoreno vrijeme šofer je stajao pred kućom. Rebeka polaganim korakom došla do auta, pozdravila šofera, sjela i odmah počela sa pitanjima. "Nešto bih vas zamolila, dali se sjećate bilo čega toga dana kad je tata otišao u kuću kraj jezera. Možda je vama spomenuo da ide na put. Ili ste što primijetili kad ste ga vozili kući"? Šofer je bio malo iznenađen pitanjima Rebeke. Časak je šutio i slegnuo s ramenima. "Ako ste se nečeg sjetili recite mi", zamoli ga Rebeka. "Taj dan direktor je izašao iz tvornice, činilo

mi se da teško hoda i bio je blijed kao krpa, sjeo je u auto i nije ništa govorio. Da bio mi je malo čudan”, reče šofer, “ ja sam se iznenadio i pitao ga da li mu nije dobro, da ga odvezem kod doktora. On je rekao ne, vozi me kući. Malo sam umoran. Do kuće nismo progovorili ni riječi. Ujutro me nazvao i rekao da je u kući kraj jezera, da će mi javiti kad će se vratiti. I meni je to bilo malo čudno, ali nisam obraćao pažnju”, reče šofer i završi razgovor zaustavivši auto ispred fakulteta.

Rebeka je zahvalila šoferu i izašla iz auta. Osjećala se čudno kao da se u njoj probudilo šesto čulo. Obuze je neki čudan osjećaj. Bila je sigurna da se nešto događa, da ne smije tu stati. Sjela je na klupu ispred fakulteta i nijemo gledala studente koji su prolazili kraj nje. Nakon nekog vremena zabaci ruksak na leđa i krene prema fakultetu. Taj dan uopće nije pratila predavanje. Poslije razgovora sa šoferom, bila je sigurna da se nešto dogodilo toga dana. “ Neću stati, moram saznati što tata krije”. Poslije faksa nije odmah išla kući. Našla se s prijateljicom u kafiću, popile su kavu, malo razgledale po izlozima. Prelazeći preko zebre Rebeki pogled padne na auto koji se zaustavio da one prođu. U autu prepozna predradnika koji radi u njihovoj tvornici. Istog časa donijela je odluku da će otići do tvornice i naći predradnika i da će možda nešto više saznati. Kad se vratila kući Hans i Keti bili su u sobi, nije im se javila, odmah je otišla u svoju sobu. Dugo nije mogla zaspati pa je ujutro kasnije ustala.

Hans je sjedio na terasi i ispijao jutarnju kavu

nijemo gledajući u daljinu. Rebeci je bilo čudno da ni danas nije otišao u tvornicu. Dođe polagano do njega, zagrlji ga i poljubi u čelo i pita: "Nisi u tvornici" "Ne", odgovori Hans. Još ću se danas odmoriti." Rebeci je odmah palo na pamet, "to mi je prilika da odem do tvornice i porazgovaram sa predradnikom". Imala je predosjećaj da će nešto saznati. Skuhala si kavu i pijući kavu smislila plan. Popila je kavu i odnijela šalice sa stola. Vratila se i rekla: "Tata, danas idem ranije na faks. Idem se spremiti". Imala je dosta vremena da ode do tvornice i da stigne na faks. Kad je došla do ulaza u tvornicu osjetila je da joj se ruke tresu. Neki predosjećaj je sve više izlazio iz nje. Ušavši u tvornicu radnici su radili svaki svoj posao i nisu se obazirali na Rebeču. Išla je polaganim korakom, gledajući okolo. Odjednom je ugledala predradnika i krenula prema njemu. Pruži mu ruku i reče: "Htjela bih s vama razgovarati". Predradnik ju gledao u čudu i promrmlja: "Idemo u moju kancelariju". Predradniku nije bilo ništa jasno o čemu bi ona razgovarala s njim. On ju je poznao jer je više puta dolazila s ocem u tvornicu. A sada ona dolazi sama i to na razgovor. Došavši u kancelariju par sekundi nastao je muk, a onda tihim glasom reče: "Došla sam da moj tata ne zna. Molim vas da to ostane među nama. Ja nisam bila ovdje".

"Ok", reče predradnik. "Sve će ostati ovdje samo recite kako vam mogu pomoći". "Htjela bih vas pitati dali ste znali da tata ide na put ili se što događalo taj dan u tvornici. Samo vas molim, recite mi ako što znate". Predradnik je začuđeno pogleda i vrati misli na taj dan, malo zastane i reče: "Da odlazi nekud nisam

znao. U tvornici je sve bilo normalno, kao svaki dan. Dođe, pogleda, pozdravi se s radnicima, bio je kratko i otišao”.

Rebeka se zamisli bojeći se ako je tu sve u redu da nije bolestan. Kad je krenula prema vratima, zaustavi je glas predradnika: “ Sjetio sam se nečega. Kad je tata otišao kući, nakon sat vremena nazvao me i zamolio da mu pošaljem podatke radnika iz Hrvatske. Ja sam to i učinio. Sad ja tebe molim da mu to ne kažeš”. Nije ni slutio da je otvorio Pandorinu kutiju. Rebeka je nijemo ostala, gledajući predradnika. Nije znala što da pita. Nešto ju bocnulo, morala je ponovo sjesti, osjetila je hladan znoj. Pa što se to sa mnom događa. Obriše znoj sa čela i upita: “ A koliko ih ima?” “ Tri”, odgovori predradnik. “ Zbog čega je tražio te podatke za radnike”, upita Rebeka. “ Ne znam “, odgovori predradnik.

“ Da li ja mogu dobiti te podatke”?

“ Može, ali ne znam što će vam njihovi podaci”.

Rebeka odgovara: “ Ne znam ni ja, ali... “ Tog časa nije bila svjesna zbog čega traži to i što će joj ti podaci od Hrvata. Mnogo kasnije saznat će da je tu bio ključ od tajnih zaključanih vrata. Predradnik se malo vrpeljio razmišljajući dali joj dade podatke ili ne. Odjednom je ustao i otišao u drugu prostoriju. Rebeka, sva u šoku počela okretati glavu lijevo desno po kancelariji kao da ona traži papire. Predradnik je fotokopirao i papire stavio u fascikl i pružio ih Rebeki. Još jednom su si dali riječ da to ostaje tajna.

Rebeka je otvorila ruksak i u njega spremila

fascikl, pozdravila se sa predradnikom i nijemo buljeći po tvornici izašla. Sjela na prvu klupu do koje je došla. Izvadila iz ruksaka papire i počela čitati. Ta Hrvatska imena i prezimena, mjesta nisu joj pomogla baš ništa. Opet ih je stavila u ruksak i krenula na faks. Navečer se vratila i opet tatu našla na terasi. Kao da mu je u oku vidjela suzu i samo je šutio. Rebeka se sad stvarno uplašila i rekla mu oštrim glasom: "Tata, što se s tobom događa, ti više nisi isti. Bojim se da nisi bolestan". "Ne", brzo odgovori Hans, "samo sam umoran".

"Sutra te mama i ja vodimo doktoru, završena priča", odlučno je rekla Rebeka i otišla u svoju sobu. Drugi dan ujutro kad se Rebeka ustala već je Hans bio u tvornici. Uplašio se da će ga odvesti kod doktora. Rebeki malo laknulo, misleći da se bez veze uplašila, ali Hans se još više povukao u sebe. I Keti je primijetila da se nešto događa s njim. Ali on je uporno tvrdio da je dobro i da je zdrav kao dren. Rebeku su stalno kopala ona tri Hrvata u ruksaku i bila je sigurna da se tu nešto krije. Počele su je obuzimati crne misli. Možda je netko od njih kriminalac, ne daj Bože pa ga ucjenjuju ili s nečim prijete. Bila je sve sigurnija da se tog dana nešto dogodilo. Tata je tražio podatke od tih Hrvata i odmah otišao bez njihova znanja u kuću kraj jezera. Vratio se sasvim drugi čovjek kojeg Rebeka više ne poznaje.

Vrijeme je prolazilo, Hans se sve više zatvarao u sebe. Sve više vremena provodi u tvornici. Radnici u tvornici su primijetili da se sve više mota oko Hrvata Luke. Kupi novi stroj, Luka radi na njemu. Dobio povišicu, Hans ga hvali. Ostali radnici počeli su biti

ljubomorni na Luku. Počeli su prigovarati da ima boljih i starijih radnika koji dobro rade. Hans je bio odlučan i svakom dao odgovor. "Ili radite ili dajte otkaz". Tako je svima začepio usta. Počeo je biti ljubomorani i pregradnik. Jedno poslijepodne nazvao je Rebeku i rekao: "Od ona tri Hrvata koje podatke me tražio, tvoj tata jednog posebno ističe, dao mu je novi stroj i povisio plaću, radnici to primjećuju i bune se. Ne znam što se događa". "A kako se on zove", oštrim glasom upita. "Luka Kiš".

Rebeka zapiše i spusti slušalicu. Te noći nije oka sklopila, budna dočekala jutro. Istuširala se, doručkovala i krenula na faks polako hodajući po stepenicama čuje da je netko zove, okrenula glavu i ugledala prijatelja Maksa. On je njen prijatelj još iz vrtića i sad su zajedno na faksu. Ona stane, Maks dođe do nje. Ona ga čvrsto primi za ruku. Bio je iznenađen i upita: "Rebeka što se događa, jesi li dobro?" Ona ga poljubi u čelo i reče: "Da, ja sam dobro, ali molit ću te za jednu uslugu". U tom času kad je vidjela Maksa bila je sigurna što mora napraviti da sazna tatinu tajnu. Maksov tata bio je privatni detektiv. Tih par sekundi bilo je dovoljno da donese odluku, možda i odluku života. Zamolila je Maksa da se poslije faksa nađu u barkafiću. "Dogovoreno", uzvratil Maks.

Tako je i bilo. Rebeka naručila dvije kave. Drhtavim glasom rekla: "Maks, ti si mi prijatelj još iz djetinjstva, stvarno te molim kao prijatelja i neka ovo ostane među nama". Maks se uzvrpolji na stolici i u čudu gleda Rebeku. "Pa što ti se događa za Boga miloga", upita

Maks. " Ne, meni se ništa ne događa. Radi se o mom tati".

" Pa reci mi što mu se događa da si tako uznemirena"?

" Ne znam ,to moram saznati. On nije kao prije, on nije onaj tata kojeg ja poznajem".

" A kako ti ja mogu pomoći"?, začuđeno upita Maks.

" Možeš tako da mi dogovoriš sastanak s tvojim tatom".

" U redu", reče Maks, " još ću danas razgovarati s njim i budi sigurna, kad bude slobodan on će te nazvati".

Popili su kavu, pozdravili se i krenuli svaki svojim putem. Rebeka je imala ušteđevine i nije joj bio problem platiti privatnog detektiva. U kući je bilo sve napetije. Tog jutra tata Hans je otišao u tvornicu.

Mama Ket i Rebeka na terasi pile kavu. Mama Ket i nije bila raspoložena, šutjela je cijelo vrijeme i gledala čas u šalicu, a čas joj je pogled lutao po dvorištu punom zelenila i cvijeća. Rebeka ju dugo promatrala krijući pogled da mama ne primijeti. Više nije mogla izdržati a da je ne upita: " Mama zašto samo šutiš, činiš mi se zamišljenom"? Ket i slegne ramenima ne rekavši ništa. Rebeke sad obuzme panika, da mama nešto zna samo krije od nje. Počela joj postavljati pitanja, Ket i dugo šutjela. Odjednom Ket i ispije svu kavu, šalicu stavi sa strane i okrene se prema Rebeki. Rebeka je gledala u čudu što će mama sad reći. " Mislim da si i ti primijetila, tata se čudno ponaša, zatvorio se u sebe. Ja ga više ne

mogu prepoznati. Bojim se da ima ljubavnicu”, ljutito reče mama.

Rebeka da nije sjedila na stolici sigurno bi sjela. Bilo je to za nju kao grom iz vedra neba. “Ljubavnicu, ja se tog nikad ne bi sjetila”, pomisli Rebeka. Da utješi mamu brzo nastavi. “Vidiš da je sve stariji, puno obaveza, problema a možda je i bolestan” iako nije tako mislila. Htjela je brzo prekinuti taj neugodan razgovor i promijeniti temu. To joj je sad prilika da možda nešto sazna više o tati jer joj nikad nisu pričali o porodici s tatine strane i o Hrvatskoj. Za Rebeku Hrvatska je bila nepoznanica, niti ju je interesirala. Ta mala zemljica iz koje ljudi dolaze raditi u Njemačku. Mama Ketu je ustala da malo prošetata, a Rebeka ju zamolila da sjedne. Mama je poslušala i sjedne. Rebeka je primi za ruku i tiho reče: “Ima li tata rodbinu u Hrvatskoj, nikad mi o tome niste pričali, a i ne sjećam se da je on išao u Hrvatsku. Ketu se malo zamislila pa nastavila, “Rekao mi je da ima neku daljnju rodbinu koju i ne pozna. Roditelji su mu mladi umrli. Ja sam se u njega zaljubila i nisam puno ispitala, osim što mi je sam rekao. Ja sam mu vjerovala.

Nikad mi nije rekao da idemo u Hrvatsku”. “Opet Hrvatska”, pomisli Rebeka. Odmah se sjeti Hrvata čije podatke krije u svom ruksaku. Ketu je ustala i otišla prošetati. Rebeka je ostala nijemo gledajući u crvene kale ispred sebe. Kad je trgne zvonjava telefona. Brzim korakom dođe do telefona, digne slušalicu s druge strane čula glas. Zove Maksov tata. “Maks me zamolio da se nađemo čim prije, pa ako možeš sutra u osam”. “Može, može” brzo dogovori Rebeka i dogovore

mjesto sastanaka. Točno u osam sati našli su se na dogovorenom mjestu. Maksov tata bio je visok, crn, zgodan detektiv. Prvo što je rekao Rebeki bilo je "Više ja nisam Maksov tata, od sad sam tvoj tajni detektiv Aldo". "Oke", smješkajući se odgovori Rebeka. Aldo nije imao mnogo vremena, odmah je počeo s pitanjima. "Rebeka, u čemu je problem"?

"U mom tati", tužnim glasom reče Rebeka.

"Tati"? začuđeno upita detektiv. Pa onda polagano ti meni ispričaj što se to s njime događa". Rebeki se sve pobrkalo u glavi, nije znala odakle da počne. Duboko udahne i započne: "Sve je počelo tog dana kad je odjednom bez da je ikome rekao otputovao u kuću kraj jezera. Kad se vratio, on više nije onaj tata kojeg poznajem. Samo je zamišljen. Kao da je odsutan. Cijele dane provodi u tvornici. S nama jako malo kontaktira. Danas mi je mama rekla da ima ljubavnicu".

"Pa sve je moguće", našali se Aldo.

"Ali mene stalno kopkaju tri Hrvata. Bojim se da nisu kriminalci pa ga ucjenjuju, bojim se za njega. Mislim da on nešto krije".

"O kakvim Hrvatima govoriš"?

"Tri Hrvata rade u tvornici. Kad se tata vratio i kad sam vidjela kako se ponaša bila sam sigurna da se nešto događa. Prvo sam razgovarala sa vozačem. On mi je rekao da je tata taj dan prije nego je otputovao izašao iz tvornice blijed, jedva da je došao do auta. Vozač ga je upitao da li da ga odveze na hitnu koliko je grozno izgledao, no on to nije želio. To mi je dalo povoda da odem porazgovarati s predradnikom. Tata

je tog predradnika tražio podatke od tri Hrvata koji rade u tvornici. On mu ih je poslao faksom, u tom času kao da se u meni nešto prelomilo. Zamolila sam ga da i meni proslijedi te podatke. On me bljedio pogledao, ali sam bila uporna i na kraju mi ih je fotokopirao i ja sam ih uzela. Zamolio me da ne kažem tati jer bi on mogao dobiti otkaz. Ne znam ni sama zašto sam tražila i uzela te podatke. Nisam ništa otkrila sama, neka čudna imena i prezimena. Pa, ti si bolji detektiv od mene.”

“ Sjećaš li se tih imena ili prezimena”?

“ Ne, ali imam podatke”, Otvori ruksak i pruži mu papire.

Detektiv je ostao u šoku. “ Ti stvarno nešto sumnjaš u njih”.

“ Da”, odlučno odgovori Rebeka.

Aldo uzme papire i stavi ih u svoju aktovku.

“ Nazvat ću te čim nešto saznam”, pruži joj ruku i krene prema svom automobilu.

Dani su prolazili, a Aldo nikako da se javi. U kući se ništa nije mijenjala situacija. Bila je sve napetija. Jednu večer Rebeka se kasnije vratila kući. Još na vratima čula je da zvoni telefon. Tata i mama bili su u spavaćoj sobi. Brzo dođe do telefona, digle slušalicu. Bio je to detektiv Aldo. Ruka joj se počela tresti, što će sad reći, ali je on bio vrlo kratak rekavši: “ Rebeka, možemo li se sutra naći u deset sati na istom mjestu?”

“ Dogovoreno”, reče Rebeka i završi razgovor. Otišla je u svoju sobu, sjela na krevet i razmišljala: “ Zašto ja to radim, što to meni treba da se ja s tim opterećujem”. Ali jednostavno nije mogla stati, kao da

je čula neki glas, nemoj stati, tata nešto krije.

Ujutro u deset sati našla se s detektivom Aldom. On nije gubio vrijeme. Izvadio je papire i rekao: "Počeo sam od ta tri Hrvata za koje ti sumnjaš. Sva trojica su nekažnjavana i nemaju nikakav dosje. Roditelji od dvojice su u Hrvatskoj također nekažnjavani, ali jednog sam izdvojio. Njegov tata otišao je u Njemačku kad je on imao pet godina. Nakon nekog vremena gubi mu se svaki trag. To mi je postaje sumnjivo". Aldo nije do kraja ni izgovorio a Rebeka ga brzo upita: "Kako se zove taj Hrvat"?

"Luka Kiš".

"Leži li u tom grmu zec", pomisli Rebeka.

"Čim nešto saznam, naći ćemo se".

Pozdrave se i razidu.

"Moram vidjeti tog Luku". Kao da je nešto vuče do njega, imala je takav osjećaj. Do jutra Rebeka je smislila plan. Ujutro će ranije ustati. Zamolit će tatu da ide i ona s njim u tvornicu. Znala je da će tati biti čudno zašto želi ići, ali smislit će ona nešto. Ujutro je ustala prije tate, skuhalo kavu i čekala da i on dođe. Kad se pojavio izgledao je raspoloženo. "Bit će dobro", pomisli. Ustala je, poljubila ga i ponudila kavom. "Zašto je ona tako rano ustala", pomisli Hans. U tom času ona upita: "Tata imam slobodan dan, mogu li ići s tobom u tvornicu, već dugo nisam bila tamo"?

Hans nije bio oduševljen, ali je kimnuo glavom da može. Vozač ih je dovezao i ostavio ispred tvornice.

Čim su ušli u tvornicu Rebeka je odmah rekla da bi željela vidjeti novi stroj. Hansu su se odsjekle noge. “Kud je baš navalila na taj stroj”? Ništa nije mogao reći, kao da mu je ostala knedla u grlu. Pokaže joj pogledom ne i rukom. Rebeka odmah krene prema stroju. Hans nesvjesno krene u drugom smjeru. Ubrzo zastane, kriomice bacivši pogled prema Rebeki. Rebeka polako ali sigurno ide prema Luki. U Hansovoj glavi nastala je pomutnja, obuzeo ga strah, pomiješali se osjećaji, sluti li ona nešto?

“Ne, ne može ona ništa znati ni sumnjati o Luki, sigurno je zanima novi stroj”, zaključio Hans. Rebeka polagano ide prema Luki. Uopće je ne zanima stroj, već taj Hrvat Luka, zbog kojeg već duže vrijeme ne spava. Ali on radi svoj posao i uopće je nije ni primijetio. Pozdravi se s radnikom prije njega i krene prema Luki. Pred njom je stajao visok, zgodan Hrvat, prekrasnih zelenih očiju. Učinilo joj se kao da ga odnekud zna. Jedva je izgovorila: “Gutten tag”. Luka je uzvratio pozdrav, učinio joj se taj glas poznatim. Kad mu je pružila ruku, u taj čas kao da je osjetila zvuk ključa koji je zaključavao te dvije ruke. “Bože, što li se to sa mnom događa”? Pomisli kao da je to početak koji se bliži kraju. Ruka koju je danas dotakla, pratit će je kao sijena kroz njezin život. Ni Luka nije bio ravnodušan. I on je osjećao njenu ruku kao da neki privjesak, koji je ostao na njegovoj ruci. Ostao je nijemo gledajući kako Rebeka ide prema izlazu. Pratio je sve dok nije izašla iz tvornice. Čim je izašla iz tvornice, Rebeka duboko udahne svježi zrak. Ugledala je klupu pokraj koje se rascvao bijeli jasmin, koji joj je svojim mirisom još više opio dušu. Sjela je na klupu. Tog časa

promijenila je mišljenje o Luki. Taj Hrvat nije loš dečko. Ali u podsvijesti je osjećala da se u njemu nešto krije. Obuzela je neka nostalgija sreće, mržnje. Kad je vidjela tog Hrvata Luku, sve joj se pomiješalo u glavi da nije mogla prepoznati samu sebe. U tom trenutku pojavio se tata i upitao je: "Rebeka, ja te tražim a ti si vani".

"Da nisam te vidjela, pa sam izašla".

Tata Hans nije imao pojma što Rebeka krije. Pozdravila se s tatom i vozač ju je odvezao kući. Čim je ušla u kuću, mama je odmah počela s pitanjima: "Kud si tako rano išla, nisi ni doručkovala". Rebeka se brzo snašla i odgovorila: "U tvornicu, kao što si i ti sa svojim tatom išla u tvornicu i tamo upoznala mog tatu, možda i ja nekoga upoznam", našali se Rebeka.

Mama se nasmije i ode u vrt. Tamo joj je bilo omiljeno mjesto gdje je u miru mogla čitati knjigu. Detektiv Aldo nije se javljao već duže vrijeme. Rebeka nije odustajala, borila se stalno sama sa sobom. U njoj kao da se probudilo šesto čulo, taj Lukin pogled, stisak ruke....

Imala je osjećaj kao da je njegova sijena stalno prati. Sve to bilo je jače od nje. Morala je slušati svoje srce. Uzela je telefon u ruke i nazvala detektiva. Detektiv se odmah javio. Rebeka ga je odmah upitala da li nešto znade.

"Nisam ništa radio i ništa ti ne mogu reći. Imao sam smrtni slučaj pa će to dulje potrajati. Molim te za strpljenje". Rebeka mu izrazi sućut i spusti slušalicu. Obuze je neki nemir i odluči da mora ponovo do tvornice, ali ovoga puta bez tatinog znanja. "Ići ću poslije podne i

vidjet ću Luku kad će izlaziti iz tvornice”. Imala je osjećaj kao da je nešto vuče da ga vidi vani. Kad ga je vidjela bio je za strojem, i to joj je sve bilo kao u nekoj magli. Drugi dan otišla je do tvornice. Ne na glavni nego na sporedni ulaz, pazeći da je nitko ne vidi. Sjela je na jednu klupu, koja je bila sakrivena u grmlju. Ona je imala pogled na cijelu tvornicu. I tatin ured bio je blizu, mogla je pratiti i njega. Točno u četiri sata radnici su počeli izlaziti. Rebeka je pogledom tražila Luku. Luka nije izašao. “ Pa gdje je Luka”, pomisli. Kad tata ode kući ja ću proviriti u tvornicu da vidim što se događa, zaključila ona.

U tom času izašao je tata ali nije krenuo do vozača koji ga je čekao, već u tvornicu. Sad se Rebeka pretvorila u detektiva. Ispred tvornice sve je bilo u zelenilu. Mogla se slobodno kretati da je nitko ne primijeti. Kad se približila čula je da neki strojevi još rade. Bilo joj je jasno da neki ljudi rade prekovremeno. Tvornica je bila sva u staklu, pa je mogla sve jasno vidjeti. Par radnika ostalo je raditi. Tata je išao od jednog do drugog i nešto s njima razgovarao. Rebeka nije mogla čuti razgovor. Lukin stroj bio je malo udaljen od ostalih. Rebeka se još malo prišuljala bliže da ih bolje vidi. Tata je došao do Luke, pozdravio ga i najduže s njim razgovarao, buljeći u njega i nikako da ode. Kad je odlazio opet mu je pružio ruku, na vratima tvornice stao i časak gledao prema Luki. Rebeka je ostala u šoku, bila je sigurna da se između njih nešto događa. Hans je odlazio u tvornicu, Rebeka na faks, činilo se kao da se situacija u kući malo smirila.

Iako je Rebeki taj čudan predosjećaj stalno negdje

čućao i ponekad kopkao neki nemir. Jedno većer zazvonio je telefon. Javila se mama Keti, bio je muški glas, tražio Rebeku. Keti ju je pozvala. Ćim je uzela slušalicu ćula je tihi glas: "Rebeka, ti si"?

"Da, ja sam".

"S druge strane detektiv Aldo",

"Da, odmah sam vas prepoznala. Već dugo oćekujem vaš poziv", reće Rebeka ćvrsto držeći slušalicu u ruci.

Detektiv je bio kratak, "Našao sam neki trag, ne mogu još ništa reći. Radi se o nekom zaćaranom krugu, gdje mi fali jedna karika. Kad zatvorim krug naći ćemo se u ćetiri oka i saznati ćeš sve". Spustio je slušalicu.

Rebeka ga je pokušavala dobiti, no veza je bila prekinuta. Ostala je nijemo gledati u slušalicu u kojoj je samo ćula pi-pi. Spustila je slušalicu i sjela na klupicu. Sad je obuzela panika i bila je sigurna da tata nešto krije. Kad se tata navećer vratio, ćekala je priliku da ostanu sami. Mama je otišla ranije spavati, tata je ostao listati novine. Rebeka je polagano došla iza tate, zagrlila ga nježno i poljubila u ćelo. Sjedne pokraj njega ne skidajući pogled s njegova lica. On je nježno pogleda, bilo mu je malo ćudno i upitao: "Rebeka, što me tako gledaš"?

Ona se trgne i odmah kao iz topa: "Tata, bojim se za tebe. Od onog dana kad si otišao u kuću kraj jezera ti si se promijenio. Ja te pratim i sve sam uvjerenija da nešto kriješ. Bojim se da nisi bolestan. Mođa te tko ucjenjuje, svašta mi prolazi glavom".

Hans je objema rukama privine na grudi i tiho reće: "Ne, ništa od toga, sve je u redu sa mnom". Oći

su mu zasuzile, jer je Rebeku volio više od svog života, a duboko u duši pati i boji se kako će sve to završiti. Rebeka nije više ništa rekla. Još jednom ga je poljubila i otišla u svoju sobu.

Hans je ostao sjediti nijemo gledajući u vazu s poljskim cvijećem koje ga je podsjetilo na Hrvatsku i prelijepu i zaboravljenu Mariju, koja je uvijek na stol stavljala poljsko cvijeće, baš kao i Keti. U tome su bile slične. To ga odjednom vratilo u davne i zaboravljene sretne dane s Marijom. Odjednom mu se vratila slika Marije i nesvjesno tiho reče da Luka jako slični Mariji. Trzne se da ga možda nije čula Rebeka ili Keti. Ali one su spavale. Ostao je sam i počeo ponovo lutati po prošlosti. Nije mu bilo ni na kraj pameti da Rebeka pomalo otkriva veo tajne. Rebeka je redovito davala ispite na faksu, bližio se kraj zadnje godine, diplomirat će i bit će arhitekt. Sagrađit će tati novu modernu tvornicu. To joj je bio cilj i ona će jednog dana preuzeti tvornicu od tate. O tome mašta kad je upisala faks. Hans bi svaki dan obilazio tvornicu i obavezno prošao pokraj Luke. Nije mogao propustiti niti jedan dan, a da ga ne vidi. A kad bi čuo njegov glas to bi mu uljepšalo dan. Počeo je razmišljati kako da mu kupi stan. "Moram mu pomoći, moram ga opskrbiti, naći ću bilo koji način", govorio je u sebi.

Vrijeme kao da je sve brže prolazilo. Hansu se otvarala nova tržišta po Europi i svijetu. Novca je bilo sve više na računu. Hans je sve više razmišljao i kovao plan. Jedno jutro srušio mu se cijeli svijet. Na vratima

kancelarije pojavio se Luka i njegov prijatelj. Hansu su se odsjekle noge. Pozdravili su ga i pitali da li mogu razgovarati.

“ Da”, reče Hans.

U tom času pojavio se i predradnik jer ga je Luka zamolio da im prevodi jer Luka i njegov prijatelj još nisu govorili njemački.

“ Izvolite sjesti, sigurno vam nešto treba”, tihim glasom reče Hans. Obuzeo ga je neki čudan osjećaj, kao da je nešto slutio. Prijatelj je šutio pa je Luka počeo razgovor.

“ Prijatelj se uskoro ženi, zaručnica mu je na drugom kraju Njemačke i on ide tamo”.

Kad je predradnik preveo što je Luka rekao Hans je problijedio, čuo je zujanje u ušima i pomislio ne ide valjda i Luka. Predradnik odmah nastavi: “ Luka želi ići s njim, oni su prijatelji od djetinjstva i ne žele se razdvajati”. Hans jedino što je mogao izgovoriti bilo je: “ Možete ići”.

Dugo je gledao u vrata kroz koja su izašli, ne izlazeći iz kancelarije. Slomio se i stalno ponavljao “ Bože pomози mi, ne dopusti da Luka ode, ne mogu to dopustiti, on ne smije otići. Moram to spriječiti, to ne bih mogao preboljeti”. Kući se vratio kasno nije progovorio ni riječi. Razbarušene kose odmah je otišao u sobu. Keti ga je gledala u čudu. Vidjela je da se s njim nešto događa, nikad nije vidjela takvoga. Kad se Rebeka vratila s faksa, Keti ju je dočekala i odmah joj rekla da je tata došao kasno i djelovao jako čudno, da ga takvog nikad nije vidjela. Rebeka ništa nije rekla. Otišla je u

svoju sobu i nazvala predradnika. Telefon je odzvonio, on se nije javljao. Nakon jedan sat vratio se predradnik i vidio da ga je Rebeka zvala. Odmah je nazvao i pitao što ga treba. Ona tiho upita: "Recite mi molim vas, mama mi je rekla da se tata kasno vratio i čudno ponašao, sve više se bojim za njega". Na to joj predradnik odgovori: "Dva Hrvata su me zamolila da idem s njima do tatine kancelarije da im prevodim jer oni dobro ne govore njemački jezik".

"Što su htjela ta dva Hrvata"? ljutito upita Rebeka.

"Ništa strašno", brzo odgovori predradnik da smiri Rebeku. Osjetio je povišen ton u njenom glasu.

"Daju otkaz, nekud odlaze".

"Kako se zovu ti Hrvati"?

Kad je rekao Luka Kiš, Rebeka mu je zahvalila i spustila slušalicu. Bila je više nego sigurna da se između Luke i tate nešto duboko krije. Hans je bio i dalje odsutan, malo govorio ali odlučan. Luka neće otići, ostat će u tvornici po cijenu moga života. Umjesto da sam ja njega pronašao, on je pronašao mene, neću ga više izgubiti, radije ću umrijeti. Nije ni primijetio da mu suze padaju na papire koje je potpisivao. Kako da zadrži Luku? Borio se sve više sam sa sobom. Da li da kaže istinu? Sve to dovodilo ga je do ludila. Bio je svjestan da će nastati kaos. Bojao se Rebekine reakcije, a tek Ketu. U tvornici će nastati kaos. Sve će krenuti naopako. Zaključio je to je božja kazna što je zatajio Luku i Mariju, sad mora ispaštati. Dani su prolazili, a Hans stalno tapka u mjestu kao u začaranom krugu.

Jedan dan kad se vraćao kući bio je blagdan

Gospe Fatimske. Kad su prolazili pokraj crkve ugledao je procesiju. Nesvjesno je rekao vozaču da zaustavi auto. Vozač je stao sa strane. Mnoštvo ljudi slilo se u toj procesiji. Hansu su pogled privukli prvopričesnici. Djeca sva u bijelom, samo su im falila krila pa da budu mali anđeli. Sad se vratio u prošlost i zapitao samog sebe: "Kako je izgledao moj Luka kad je bila prva pričest? Sigurno su bili svi tate a gdje sam bio ja?" u tom času mu se stvorila slika, kao da vidi u procesiji Luku i Mariju koja stoji sama i plače. Zamalo da mu nije otkazalo srce. Primio se za grudi, srce mu lupalo kao da će iskočiti. Boljela ga je duša. "To je božja kazna koja me stiže". Idemo", reče vozaču.

Kad je stigao kući, otključao je vrata i vidio da nema nikoga. To mu je dobro došlo da ga Ket i Rebeka nisu vidjele jer je bio izvan sebe. Odmah je otišao u sobu. Legao je na krevet. Suze mu potekoše po jastuku, nije ih mogao zaustaviti. Godinama nije išao u crkvu, otkada je otišao iz Hrvatske. Danas kad je vidio procesiju i svećenike sjetio se Boga kojeg je već odavno zaboravio. Odjednom, nesvjesno se prekriži i reče: "Bože, ja sam tvoja izgubljena ovca. Molim te iz dubine duše iskreno se kajem i priznajem da sam grješnik, pomози mi, ne daj da izgubim Luku. Obećavam da ću se ispovjediti, sve ću reći i priznati istinu pa neka mi Bog pomogne i neka mi sudi, samo da mi ne uzme Luku".

Bio je petak, dan je bio tmuran, vani je padala kiša. Rebeka je odlučila da neće ići na faks, već da će dulje spavati. Zazvonio je telefon i uporno zvonio. Njoj se nije dalo ustati, a telefon uporno zvonio. Nitko ne diže slušalicu. Tata je otišao u tvornicu, mama na sastanak.

Onako snena digne slušalicu. Bio je to detektiv Aldo. U tom času razbistrilo joj se u glavi kao da je popila tri kave. Nije mogla progovoriti od uzbuđenja. "Ja sam", Rebeka prepoznala njegov glas. "Kad se možemo naći?" upita Rebeku.

"Može li danas, nisam otišla na faks"?

"Može", odgovori detektiv, "gdje se nađemo?" upita Rebeku, ona se malo zamisli. Misli joj lutale gdje da nađe mirnije mjesto, bez buke i mnogo ljudi. Željela je čuti što je otkrio. Kao da je slutila da će i ona postati dio te priče, odluči da će se sastati u restoranu, u koji odlazi s prijateljicom. Dade detektivu adresu. Naći će se u dva sata poslijepodne. Rebeka je ostala par minuta stajati uz telefon, gledajući kišu koja se slijevala po prozoru. Sat kao da se nije pomicao. Nikako dočekati dogovoreno vrijeme. U restoran je došla pola sata ranije. Točno u dva na vratima se pojavio detektiv. Pogledao je po restoranu. Rebeka je podigla ruku pa ju je ugledao. Došao je do nje, pozdravili su se i on je sjeo nasuprot nje. Rebeka je naručila dva soka. Detektiv je izvadio iz aktovke papire i rekao: "Rebeka, reci mi jesi li spremna suočiti se s istinom koja je pred tobom? Kasnije neće biti ništa isto. Moraš poslije biti hladne glave. Ja ti predlažem da par dana dobro razmisliš. Kada ti se poslože kockice u glavi, tek onda napraviš daljnje korake. Ti ćeš sama donijeti odluku za koju ćeš misliti da je najbolja".

Rebeki je zablokirao mozak. Pa neće biti smak svijeta! Moram biti jaka, pomisli. I odlučnim glasom reče: "Da, spremna sam", buljeći u papire nasuprot sebe.

Detektiv se malo zamislio. Bojao se njene reakcije,

znajući da će joj se život promijeniti. Htjela ili ne htjela, to je to. Trenutak istine je došao. Otvorio je fascikl još jednom pogledao Rebeku. Ona je mirno sjedila i čekala taj trenutak. Ni Aldi nije bilo svejedno, iako radi taj posao godinama. Nije znao odakle da počne. Duboko je udahnuo, obje ruke stavio na papire u kojim se krije veo tajne Rebekina oca.

Detektiv Aldo je pogledao u nju i rekao: "Rebeka, Luka Kiš je tvoj brat". Rebeki su obje ruke sa stola kliznule u krilo. Otvorila je usta, ali nije mogla progovoriti ni riječi. Samo je nijemo gledala u detektiva. Bila je u šoku. Aldo je malo pričekao da dođe k sebi, pa nastavio dalje. Pomiješali su joj se osjećaji ljutnje, mržnje, nastalo joj totalno ludilo u glavi. Aldo je morao reći istinu do kraja. Nije to sve, tu je malo stao pa nastavio:

"Tvoj tata kad je došao u Njemačku bio je Filip Kiš. On je promijenio svoj identitet u Hans Nutiberger i to je bila karika koja zatvara začarani krug".

"Ne, ne može biti istina", odlučnom glasom reče Rebeka.

"To je istina, ti si istinu tražila i ona je sad pred tobom". Odlučno reče Aldo. Pruži joj papire koje je prikupio i zatvori svoju aktovku. Rebeka mu pruži ček na kojem je bila upisana svota novca koju je on tražio. Pozdravio se s njom i otišao. Ona nije mogla pomaknuti ni ruke ni noge. Jedno je vrijeme sjedila i gledala u jednu točku ispred sebe. Kad je malo došla k sebi pozvala je konobara i naručila dupli viski s ledom. Konobar ju je čudno gledao i donio joj viski. Odmah je popila pola.

Počela je vrtjeti film unazad. Kockice se počele slagati u glavi, kako je rekao Aldo. Popila je viski do kraja. Papire spremila, jer nije bila sposobna ni o čemu razmišljati. Samo je željela kući. Pozvala je taksu. Došavši kući, polagano je ušla da je nitko ne vidi i odmah otišla u svoju sobu. Sjetila se Aldinih riječi da kad sazna istinu više ništa neće biti isto, da mora biti hladne glave prije nego donese odluku. Tako je i učinila. Nije bila sposobna za ništa, jedino je željela biti sama.

Sve to dogodilo ju je do bola. Nije mogla vjerovati da njezin tata bi takvo što mogao učiniti. Pa zar je to moguće da je on čovjek s dva lica. Ne, ne može biti to istina. On to nije mogao napraviti. U njoj se tog časa nešto slomilo. Počela je izbjegavati susret s njim. Nije imala snage da vidi i pročita papire, za koje Aldo tvrdi da se u njim krije istina. Vrijeme prolazilo, Rebeka rano izlazila, a navečer se kasno vraćala, samo da izbjegne susret s tatom i mamom. Počela je mučiti sumnja da je mama možda to sve znala, samo je tajila. Jedno večer tata i mama otišli su u restoran na večeru. Rebeka je ostala sama. Vani je bila prekrasna topla noć. Mjesec je sjao da je zasjenio lampe u dvorištu. skupila hrabrost, otišla po papire i donijela ih na stol. I sama sebi rekla: " Pročitat ću papire, da vidim što se u njima krije". Polagano je čitala i sjetila se što je rekao Aldo. Vidjela je da je sve istina. Nije se slomila, već je počela kovati plan. Nije bila sigurna na koji način da tati sve papire baci u lice. Odjednom začuje zvuk auta. Tata i mama vratili su se s večere. Ona se trgne, spremi papire. Nije stigla u kuću, pa ih dočekala. Iako ju je sve slomilo i

boljela je duša, ostala je mirna. Tata je ostao kratko, rekavši da se ide istuširati i leći da je umoran, a mama je ostala da joj kaže da za tjedan dana ide u Zambiju sa humanitarcima. Keti je tamo imala dvoje siročadi koje je školovala. Oni završavaju fakultet, žele da im dobročinitelji budu tamo kad diplomiraju.

Rebeka se malo iznenadila, ali odmah joj je prošlo glavom da kad mama ode da će tati sve reći u četiri oka, pa neka bude što biti mora. Ona se sve teže nosila sa tom situacijom. Počela se zatvarati u sebe i djelovala je jako zamišljeno. Bila je nedjelje i svi troje zajedno su ručali. Rebeka nije progovorila ni riječi. Hans i Keti primijetili su da se s njom nešto događa. Tata ju je upitao: "Rebeka, nešto si zamišljena, reci ako te nešto muči". Rebeka podigne glavu. Zamalo da joj iz usta nije izletjelo zbog čega šuti. Pogledala je mamu, nije bila sigurna da li mama zna ili ne zna. Nastat će kaos. Prvo mora razgovarati s tatom. Brzo se snašla i ozbiljno rekla: "Zaljubila sam se". Obojica su je gledali u čudu. "Ti se šališ", smješkajući je rekla mama. U Rebeki kao da se nešto probudilo, kad je rekla da se zaljubila. Istog časa imala je plan kojim će tati dovesti istinu pred oči. Ispričala se da je umorna i otišla u svoju sobu. Dugo u noć razmišljala je da kad mama ode da će tata i ona ostati sami i da će ga suočiti s istinom te je iskovala zanimljiv plan.

Tjedan dana brzo je prošlo. Mama je počela pakirati kofere. Sutra odlazi. Rebeki je to sve teže padalo. Bila je svjesna da ulazi u sudbinu života za koji

nije mogla predvidjeti kako će se to odigrati. Mama je otputovala, a ona nije gubila vrijeme. Jedno jutro nazvala je predradnika. Prvo ga je upozorila da tata ne smije znati. Zamolila ga da kaže Luki da se sutra navečer u devetnaest sati nađu u knjižnici preko puta tvornice. Predradnik odmah otišao do Luke i prenio mu poruku. Luka je ostao u šoku rekavši: "Je li ta mala luda, što je s njom"?

"Ne znam, ja samo prenosim poruku", kaže predradnik okrene se i ode.

Luki se počele tresti ruke. Nije mogao raditi, zaustavio je stroj, izašao iz tvornice i otišao do vodoskoka malo da se osvježi te sjeo na klupu. Kad je malo došao k sebi, ustao je i otišao u tvornicu. Upalio je stroj, ali nikako da počne raditi. Po glavi mu se stalno motala poruka. Čas je mislio "neću ići, hoću, neću, hoću". Ni sam nije znao što da radi. Vrativši se kući, istuširao se i do zadnjeg časa nije bio siguran ide ili ne. Pa, ona je direktorova kći, što želi od mene. Naposljetku odluči: "Idem, pa da vidim što želi i reći ću joj da me se okani, zbog nje ću pasti u probleme", zaključio Luka.

Obukao se sportski. Njegove zelene oči koje je naslijedio od majke Marije, davale su mu čaroban sjaj. Izgledao je savršeno. Knjižnica nije bila daleko, pa je krenuo pješke. Razmišljajući, nije ni primijetio da je došao do knjižnice. Krene prema ulaznim vratima. Došavši unutra, izgubio se a kamoli da nađe Rebeku. Ali ona ga je čekala, pružila mu ruku. Opet su i jedan i drugi osjetili neku toplinu u tom stisku ruke. Rebeka je znala, a Luka ni u ludilu tome se ne bi nadao. Rebeka je predložila da idu. Ona je dobro poznavala knjižnicu.

Izabrala je malo tajnovitije mjesto, gdje će reći tajnu koja će ih vezati cijeli život. Rebeka je odlučila: "Ima plan i večeras će Luka saznati istinu svog života". Iako Luka nije najbolje baratao njemačkim jezikom, dosta je razumio, samo je malo teže govorio. Mogao se sporazumjeti dosta dobro. Rebeka ga nježno gledala kao brata. I Luka je osjetio neku toplinu oko srca. Obuzeo ga neki čudan osjećaj, koji ga je oborio s nogu kao da lebdi a ne da sjedi na stolici. Kao da mu nije važno što ga je pozvala i što ona od njega hoće. Ali Rebeka je došla s ciljem i neće odugovlačiti. Primi njegovu ruku, Luka od šoka nije mogao pomaknuti ruku; ostavi je u njenoj ruci. A ona drhtavim glasom reče: "Luka ti si moj brat, ja sam tvoja sestra". Luka istog časa povuče ruku i na hrvatskom reče: "Ova je luda". Rebeka ga nije razumjela ali vidjela je bijes na njegovu licu. Luka ustane da ode. Rebeka ga opet primila za ruku i reče: "Tvoj tata Filip Kiš je i moj tata". Luka stane kao ukopan. Odakle ona zna da se njegov tata zove Filip? Luka sjedne. U tom trenutku svašta mu je prošlo kroz glavu, ali da je Hans Nutiberger njegov otac, ni u ludilu. Sad je Luka počeo sa pitanjima: "Pa gdje je on, jeli živ, jesi li ti posvojena"? Rebeka nije mogla doći do riječi, pa ga je prekinula: "Da, živ je", glasno je rekla. "Svaki dan ga vidiš, Hans Nutiberger, direktor tvornice je naš otac".

Luka se izgubio u prostoru i vremenu. Počeo je vikati na Rebeke. "Smiri se Luka", rekla je Rebeka. "Vidiš da nas ljudi gledaju. Sutra ću ti donijeti dokumente, pa ćeš vidjeti da ti govorim istinu. Molim te sad me saslušaj da ti objasnim", reče Rebeka. Luka se slomio. Nije imao

snage dalje slušati Rebeku. Počeo je hodati po knjižnici kao da je sišao s uma. Rebeka je mirno sjedila i čekala da se malo smiri. Ona nije odustajala. Nakon par minuta došao je i sjeo.

Oboje su šutjeli, a onda je Rebeka nastavila: “Prije nego se vjenčao s mojom mamom, promijenio je identitet. Imam sve podatke. Znam da se tvoja mama zove Marija. Ali sad te molim da ti ništa ne poduzimaš i da se ponašaš normalno. Ja imam plan kojim ćemo mu obadvoje zagorčati život. I ja sam ljuta na njega. Zaslužio je da malo pati. S ovim što mu spremam, sam će nam priznati istinu, vjeruj mi”, suznih očiju reče Rebeka. “Meni je jako žao zbog svega, ja sam to nedavno saznala. Mislim da ni moja mama o njegovoj prošlosti nema pojma”.

Luka se malo smirio i odjednom progovori: “Ni moja mama nije mnogo pričala o njemu. Znam da je otišao, ja sam bio mali. Jedno vrijeme je dolazio redovito, slao joj marke i odjednom mu se gubio svaki trag. Zna li on da sam ja njegov sin”?

“Sigurna sam da zna”, odlučnim glasom rekla je Rebeka.

“Zbog čega si ti kopala po njegovoj prošlosti”?

“E vidiš, zbog vas trojice Hrvata. Taj dan tražio je podatke od vas trojice. Izašao je blijed iz tvornice i otišao u kuću kraj jezera, a da nikom nije rekao. Od tog dana on nije tata kojeg ja poznajem. Unajmila sam privatnog detektiva. Bila sam sigurna da se nešto krije između njega i vas trojice”. Luka se malo zamislio te podignuo rukav. Rebeki je odmah upao u oči njegov prekrasni

crveni madež u obliku crvene jagode. “ To mi je od rođenja i uvijek je isti”, reče Luka. Rebeka nije skidala pogled s madeža i zaključila da je taj madež sudbina koja je tati slomila srce. “ Rebeka, ja ga ne mogu prihvatiti, ne mogu mu pogledati u oči. On me napustio kad sam bio mali. Patio sam, sva su djeca imala tatu, samo ja nisam. Imao sam samo svoju mamu Mariju koja se brinula za mene i bila najbolja majka na svijetu”. Luki su bile pune oči suza. Rebeku je steglo oko srca. Obuzela je tuga. Ustala je i došla do Luke, čvrsto ga zagrlila i tiho šapnula u uho: “ Od sad si ti moj brat i nitko i nikad nas neće i ne smije razdvojiti”. Luka je ostao kao stup stajati ne vjerujući da je to istina. “ Sutra u isto vrijeme, tu se nađemo”, reče Luka. Donesi papire da ih vidim i ako je to točno što si mi rekla razmislit ću”. Pozdravi se s Rebekom i ode.

Te noći Rebeka je jako malo spavala. Bojeći se da je Luka možda nije poslušao i da će tati reći sve u lice, iako ga je opomenula da se ponaša normalno kao da ništa ne zna. Ona ima plan na koji sigurno tata neće ostati ravnodušan. Sutradan u dogovoreno vrijeme Rebeka je došla s papirima. U knjižnici ju je Luka već čekao. Pozdravili su se. Luka dugo nije progovorio ni riječ. Samo je gledao u papire, koje je Rebeka stavila na stol. Otvorila je fascikl i pružila ga Luki. On se nešto vrpeljio na stolici, nikako da počne taj trenutak istine. “ Ne vjerujem u čuda”, promrmlja Luka i počne čitati. Rebeka ga šuteći promatrala. Luka čita i odjednom lupi šakom po papirima. Oblio ga je znoj. Rebeka mu je na licu vidjela ljutnju. Nije imala riječi da mu nešto kaže. Ustala je i došla do njega. Sad je i on ustao i zagrlili su

se čvrsto. Spojila se bratska srca zauvijek. Opet su sjeli na stolice i Luka je rekao: "Htio sam biti siguran da je to stvarno istina. To je stvarno istina, koja strašno boli. Danas nisam bio u tvornici. Odlazim, neću i ne želim ga više vidjeti". Rebeka je sklopila ruke i rekla: "Molim te Luka, ti si moj brat, volim te i ne mogu zamisliti da te izgubim. Kad sam saznala da si mi brat, nitko sretniji od mene", plaćućim glasom rekla je Rebeka. "Luka, sutra idi raditi, ponašaj se normalno. Stalno ti ponavljam da imam plan. Morat će nam sam otkriti istinu".

Iako Luka još nije znao kakav plan ima Rebeka, ipak ju je poslušao i drugi dan pojavio se u tvornici. Nitko sretniji od Hansa kad je vidio Luku. a Luka je bio mrtav hladan. Uopće se nije obazirao na Hansa. On je za njega Hans Nutiberger i ništa više. U glavi mu se stvorila pomutnja kao da sanja. Sjetio se mame Marije. Ona to ne smije saznati ni po cijenu mog života. Nju bi to slomilo, zaključio je Luka. No ubrzo će početi godišnji odmor i on će ići u svoju Hrvatsku. Razgovarat će s mamom. Možda ona nešto zna, što ja nisam znao. Luka je nastavio raditi. Ponašao se kao da se ništa ne događa. Za to vrijeme Rebeka je u detalje razradila svoj plan. Mora brzo djelovati, prije nego se mama Ketu vrati iz Zambije. Hoće biti sama s tatom i Lukom kad dođe taj sudbonosni trenutak koji će ga šokirati, to i zaslužuje, pomisli Rebeka. Sutradan je nazvala predradnika, da kaže Luki da se nađu u isto vrijeme u knjižnici. Luka je došao na vrijeme. Rebeka je malo kasnila. Duže je ostala na faksu i djelovala je vrlo nervozno. Luka je primijetio i da je malo oraspoloži reče: "Sestro moja, što te muči"? Ona se nasmijala i rekla: "Ništa, kad vidim

tebe, sve zaboravim. A onda je Rebeka tihim odlučnim glasom rekla: "Sad me dobro slušaj i molim te nemoj mi proturječiti. Dugo sam razmišljala i mislim da je ovo najbolje da dovedemo pred gotov čin koji on ni u ludilu ne može zamisliti".

"Dobro, slušam te".

Rebeki se počele tresti ruke, bojala se Lukine reakcije.

"Luka, ti u subotu ne radiš. Lijepo se obuci ja ću doći po tebe. Kod kuće čekat će nas večera i tata. Kad se pojavimo pred njim predstaviti ću te da si moj dečko. Ti ćeš mu pružiti ruku i reći da si Luka Kiš. Pa da vidimo njegovu reakciju. Neka ga zaboli duša. On je ovo zaslužio. Jako mi ga je žao, volim ga više od svega na svijetu. Mislim da je tako najbolje da se riješi njegova tajna".

"Pa ti si luda, glasno reče Luka. Ja to ne mogu".

"Moraš", reče Rebeka. Kad je tolike godine tajno bojim se da će i dalje. Od onog trena kad nas vidi stijena bi progovorila". Bila je uporna sve dok Luka nije pristao.

To večer kad se vratila kući tata je sjedio u boravku. Sjela je do njega, primila ga za ruku i dosta glasno rekla: "Tata, ja imam dečka. U subotu dolazi na večeru da se upoznate". Tata je otvorio oči. Malo ju je čudno gledao, pa nastavio: "Rebeka, pa pričekaj da se vrati mama".

"Ne, kad se vrati i nju ću iznenaditi, ali sad molim te nemoj joj ništa javiti. Neka to bude naša tajna".

Hans je ostao dugo sjedeći. Obuzeli ga neki čudni predosjećaji, kao nikad prije. Jednostavno nije mogao pomaknuti ni ruke ni noge. Ostao je u boravku i noć

prespavao na trosjedu. Rebeka je odmah obavijestila domaćicu da u subotu spremi svečanu večeru. Kako se bližila ta subota, Rebeku je sve više hvatala trema. Luki se činilo kao da nije svoj. Bio je to pritisak svima. Teško je to opisati. Takve trenutke kad sudbina rastavlja pa opet spaja ljude. Te subote i Luka i Hans i Rebeka su se čudno osjećali. Ne kaže se uzalud krv nije voda. Čak se i domaćica mučila s večerom. Nikome ništa nije išlo od ruke. Došlo je vrijeme da Rebeka ode po Luku. on je čekao pred ulazom, lijepo odjeven. Izgledao je kao maneken.

Sjeo je u auto, ali cijelim putem nisu progovorili. Pogledi su im govorili sve. Hvatala ih je trema, što će se dogoditi kad ih ugleda tata. Kad su stigli pred kuću Luku je oblio hladan znoj i htio se vratiti natrag. "Rebeka, ne mogu ja to". Rebeki potekoše suze, počela se tresti. Ona je bila predivna, draga i osjećajna žena. Luka odjednom osjetio tu sestrinsku ljubav, kojoj nije mogao odoljeti. "Idemo". Neka bude što biti mora.

Držeći se za ruke, ušli su u kuću. Luka je malo stao. Unutra je sve blistalo. Kuća kao iz bajke. Nikad takvu ljepotu nije vidio. Mirisi iz kuhinje širio se cijelom kućom. Rebeka ga povukla i polagano su krenuli do blagovaonice gdje ih je čekao veliki stol ukrašen kristalnim čašama i cvijećem. Na čelu stola sjedio je Hans. Ugledavši Rebeku i Luku, trznuo se kao da je dobio šok terapiju. Probljedio je, ruke su mu klonule, uspio je progovoriti drhtavim glasom: "Rebeka"?? U tom času primio se za stol, povukao stolnjak i sve se srušilo na pod. Nastao je lom. Hans se srušio ispod stola. Nastao

je opći kaos. Rebeka i Luka su se skamenili. Luka ga počeo oživljavati. Rebeka je nazvala hitnu. I Luka i Rebeka su osjećali grižnju savjesti i pitali se što su to učinili. Ubrzo je stigla hitna i odvezla Hansa u bolnicu. Oboje su cijelu noć proveli uz tatu. Bio je u komi i pod aparatima. Svaki je bio u svojim mislima, znajući zbog čega se ovo dogodilo. Počelo se daniti i odjednom Luka ustane i reče: " Rebeka, ja odlazim, neću više igrati ovu igru". Nestat ću iz vaših života kao i do sada. Meni on ne treba. Kad sam ga trebao nije ga bilo. Sad sam odrastao i svoj sam čovjek. Želim da ozdravi i nosi svoj križ. I ja sam ga nosio 26 godina. Mrzio sam ga, sad ga žalim, pomiješali su mi se osjećaji". Rebeki se sruši svijet i zavapi: " Nemoj me sad ostaviti, slomit ćeš mi srce. Ti si moj brat, volim te najviše na svijetu". I Luka se slomio. Zagrljio je Rebeku i tiho rekao: Kad me budeš trebala potraži me, ja ću ti uvijek pomoći". Zatvorio je vrata i nestao. Rebeka je u suzama ostala gledati u vrata kroz koja je izašao. Toliko je zavoljela Luku, da nije mogla zamisliti da ga izgubi. Išla bi za njim, ali nije mogla ostaviti tatu samoga. Počela je hvatati panika. Odjednom je čula glas: " Rebeka".

Podigla je glavu i ugledala časnu sestru. Prepoznala ju je odmah i ona se bavi humanitarnim radom s njezinom mamom, a radi na odjelu gdje leži tata.

" Što ti radiš ovdje"? upita Rebeku.

" Sinoć je tati pozlilo i hitna ga je dovezla".

Časna pogledala Hansa, " Bože, pomози mu", promrmlja.

" Kad se mama vraća"?

“ Za tjedan dana”, reče Rebeka.

Vidjevši Rebeku da je umorna neispavana, pomiluje je po kosi i reče: “ idi kući, odmori se, ja radim cijeli dan pa ću paziti na tatu”. Kad se odmoriš dođi”. Rebeka joj zahvali i ode. Kad je sestra Erika obišla sve pacijente vratila se do Hansove sobe, u sobi je zatekla doktora i čula kako s njim razgovara. “ U kakvom je stanju”, upita.

“ U jako dobrom je stanju, i mene je iznenadio” reče doktor. Iskopčat ćemo ga sa aparata i odvesti u sobu, ostat će par dana na promatranju”.

Odvezli su ga u drugu sobu, sestra je ostala s njim. Netko je kucao na vrata. Sestra Erika reče “ slobodno”. Vrata se otvore a u sobu uđe svećenik. Bila je nedjelja, a nedjeljom svećenik obilazi bolesnike koji se žele ispovjediti. Sestra ga je zamolila da ode jer pacijent nije spreman za ispovijed jer je malo prije skinut s aparata. Hans je brzo reagirao i rekao: “ Da, spreman sam”. Sam vas je Bog poslao, već dugo razmišljam da se ispovjedim”.

Svećenik je bio u odmaklim godinama, imao je veliku dioptriju na naočalama, vukao je noge, polagano se kretao. Sestra Erika je donijela stolac ispred kreveta. Velečasni stavio štolu i sestra je izašla. “ Bit ću kratak i neću vas puno zamarati, recite što ste sagriješili”. Hans je bio slab, iscrpljen, jedva je govorio, borio se sam sa sobom. “Već dugo imam potrebu da se ispovjedim, da taj teret skinem s duše, vjerujem da će mi Bog pomoći i dati hrabrosti da istina izađe iz mojih usta. Jedva je skupio hrabrost i rekao: “ Ja sam veliki grešnik. Ne znam hoće li mi Bog oprostiti. Napustio sam sina i suprugu. Sin je bio mali. Osnovao sam novu obitelj. Sin je došao raditi u moju tvornicu, a ja sam ga prepoznao. Bog me

kaznio i zato sam ovdje”.

“ Kako vas je kaznio”? upita svećenik.

“ Sinoć ga je moja kćer pozvala na večeru i predstavila kao svoga dečka”.

“ Pa niste li joj rekli da je on vaš sin”?

“ Ne”, reče Hans. Moja supruga i kćer ne znaju moju prošlost.

“ Pa zašto sinoć niste rekli istinu kad vam ga je kćerka predstavila, za Boga miloga”, povišenim tonom reče svećenik.

“ Pozlilo mi je kad sam ih vidio, zato sam ovdje”.

“ To hitno morate učiniti, dok nije kasno”, mašući glavom reče svećenik. Pa zar vaš sin ne zna kako mu se zove direktor tvornice”?

“ Ne “, drhtavim glasom odgovori Hans. “ Promijenio sam svoj identitet”.

Sad je i svećeniku to bilo čudno pa ga je upitao: “ Zbog čega ste to učinili”?

Hans se malo zamislio pa nastavio: “ Kad sam došao u Njemačku, sve je krenulo u drugom smjeru. Sve se tako brzo događalo i mijenjalo, kao da nisam bio ja. Kad sam malo došao sebi više nije bilo povratka”.

Zar vi niste Nijemac”?

“ Ne, ja sam Hrvat, Filip Kiš”.

Svećenik jedva izgovori: “ Filipeeee “i padne sa stolice.

Hansu kao da su se odsjekle noge i ruke. Jedva je desnom rukom stisnuo gumb i pozvao pomoć. Dotrčalo je sve osoblje. Svećenika su oživljavali. Sad su

i njega stavili pod aparate. Dobio je srčani udar. Hans se osjećao krivim. " Pa kakvo me to prokletstvo stiže", pomisli. U ušima su mu stalno zvonile svećenikove riječi " Hitno morate reći kćerki i sinu istinu, dok nije kasno".

" Učinit ću to danas, pa onda neka isti čas umrem. Biti će mi duša mirna. Bože daj mi snage još da iz mojih usta izađe istina na vidjelo, pa neka me stigne Božja kazna, Bože ti me sudi". U tom času na vratima pojavila se sestra Erika. Hans ju je odmah upitao kako je svećenik.

Nakon par sati saznat ćemo nešto više. Već je odavno trebao ići u mirovinu, ali velečasni Lovro ne odustaje, ne služi više mise samo ispovijeda". Hans nije do kraja ni čuo sestru Eriku što je govorila jer mu je palo na pamet da je zamoli da nazove njegova vozača i da nađe Rebeču te da je hitno doveze u bolnicu. Dao je sestri broj. Ona je učinila kako je rekao. Čim je Rebeka izašla iz bolnice nije išla kući, već je odmah otišla do Lukina stana. Pozvonila je na vrata, ali Luka nije odmah otvorio. Pozvonila je još jednom i Luka je otvorio i ona je ušla u stan. Kad je vidjela da se pakira i odlazi, nesvjesno mu se bacila u zagrljaj jecajući: " Ne odlazi, nemoj me ostaviti, volim te, ti si moj brat i to će tako ostati dok nas Bog ne rastavi. Ne odlazi", čvrsto ga držeći oko vrata. Sve što je moje to je i tvoje".

" Ne ", reče Luka. Ja ništa ne trebam i ne želim i to nikad neću prihvatiti".

" Hoćeš i moraš ", jecala je Rebeka. Ako ti odlaziš ja ću skočiti kroz prozor, ovo sve je za mene previše".

Luku kao da je netko iglom bocnuo u srce. Čvrsto ju je stisnuo na grudi i rekao: "Samo zbog tebe ostajem".

"Kamo si mislio otići"?

"Za prijateljem. On se za tjedan dana ženi. Zaručnica mu je na drugom kraju Njemačke. U tvornici je dao otkaz i tamo će raditi. Dogovorili smo se kad mi nađe posao da ću i ja za njim".

"Ne, ti neće nikud", odlučno reče Rebeka. Kad se malo smiriš, idemo zajedno u bolnicu".

Luka nije ništa rekao. Rebeka mu je vidjela u očima da ne želi ići.

"Bojim se za njega, nisam mislila da će tako završiti. Htjela sam ga kazniti. Sad sam kaznila i sebe. Nikad si neću oprostiti ako mu se što dogodi", tužno reče Rebeka. "Jedva čekam da ga vidim kako je. Idem kući, molim te čim prije dođi, moramo biti zajedno i vidjeti što će se sad dogoditi. Sad mora reći istinu ma koliko god ga istina boljela".

Kad se Rebeka vratila kući pred kućom ju je već čekao vozač. Prišao joj je i rekao da je dobio poruku da je tati bolje i da odmah dođe u bolnicu.

Rebeka nije ni ušla u kuću. Odmah je sjela u auto i rekla vozaču da je vozi do Lukina stana.

Vozač je ostao u autu. Rebeka je pozvonila Luki i kad se pojavio odmah mu je rekla: "Vozač čeka da nas vozi u bolnicu, tati je bolje i želi nas vidjeti". Nije htjela ići sama, imala je osjećaj da će tata zagrliti oboje. Cijelim putem nisu razgovarali, svaki je bio sa svojim mislima.

Oboje su bili sigurni da će im tata danas otkriti tajnu svog života.

Hans je sjedio na krevetu kad su Luka i Rebeka ušli u sobu. Luka se nije ni snašao, već ga je Rebeka posjela na krevet do Hansa. Rebeka ih je oboje čvrsto zagrlila. Hansu su potekle suze. Iz njegovih usta sad mora izaći istina jer je ona sad tu kraj njega. Tiho reče tata Hans: " Ti sjedni na krevet, ja ću malo ustati ". Skupio je svu snagu, ustao, a Rebeka je sjela na krevet. Hans se polagano spustio i kleknuo pred njih. Oboje su mislili da mu je pozlilo, htjeli su ga primiti ali on je brzo rekao: " Ne, ostavite me, meni je dobro ". Jednu ruku stavio je Luki na koljeno, a drugu na Rebekino. Čas je gledao u Luku, čas u Rebeu, a onda odlučnim glasom rekao: " Najveći grijeh i najveća sreća u mom životu ste vi. Sad ćete saznati istinu. Ali molim vas, nemojte ništa govoriti dok ja ne završim. Grijeh je što sam te zatajio Luka. Ti si moj sin, a najveća sreća što si sad tu. Rebeka, Luka je tvoj brat. Vi me sad sudite, to sam i zaslužio. Želite li me mrziti, mrzite me, ja vam neću zamjeriti. Zahvaljujem Bogu da sam doživio i otkrio vam istinu. Da ovog časa umrem, nije mi žao ".

" Luka, onog dana kad si mi pružio ruku i kad sam vidio madež na tvojim ruci, mislio sam da će mi srce pući popola. Osjetio sam strašnu bol u duši i nosio je sve do ovog časa. Sad je na vama da me se odreknete da pišu novine, da se pročuje u tvornici i da sve ode k vragu. Baš mi je svejedno. Istina je pred vama". Luka i Rebeka ostali su mirni i šuteći gledali Hansa. Hans se trgnuo, pogledao u njih a njima kao da je sve normalno, samo

se pogledavaju. Hans ponovi: " Rebeka, Luka, jeste li vi mene dobro čuli, vi ste braća ". Par sekundi nastala je tišina, onda je Rebeka progovorila: " Tata, mi znamo istinu, samo smo htjeli da je čujemo iz tvojih usta. Sve nam je jasno. Ja sam unajmila privatnog detektiva i sve saznala. Onog dana kada si saznao da je Luka tvoj sin, ti više nisi bio svoj. Ja sam htjela saznati što se tog dana dogodilo u tvornici i saznala sam. Sve će ostati isto, nitko neće saznati, ovo će biti samo naša tajna. Volim Luku više od života. On je moj brat i tako će biti dok nas Bog ne rastavi. Samo mi reci zna li mama Ketu za tvoju prošlost " ?

" Ne ", reče Hans.

" Onda neka tako i oстане ", zaključila Rebeka.

" Luka s tobom ću razgovarati kad izađem iz bolnice. Sad bih želio ostati sam ", reče Hans.

Rebeka ga je poljubila, a Luka mu pružio ruku te izađu iz sobe. Hans se spustio na krevet i lutao po prošlosti. Bio je lagan, kao da mu teret s leđa nestao i sretan da je konačno izašla istina koju je tolike godine tajio. Malo je zadrijemao, kad je čuo da se polako otvaraju vrata na sobi, podignuo je glavu i vidio sestru Eriku koja ga je tihim glasom upitala: " Hans, kako vam je " ?.

" Malo bolje ", odgovori.

" Ne bih vas htjela zamarati, ali velečasni koji vas je ispovijedao čim je otvorio oči zamolio me da odem po vas da vas vidi. Zamolio me da vam kažem da dođete k njemu u sobu. Stalno ponavlja da vam mora nešto reći ".

Iako Hansu nije bilo najbolje, reče: " Idemo polako ". Sestra ga je primila ispod ruke i dovela ga do

velečasnoga. Ostavila ga je u sobi i izašla. Velečasni je bio pod aparatima. Oči su mu bile mutne, bio je blijed i djelovao jako loše. Hans se približio krevetu, a velečasni mu je na hrvatskom tiho rekao: "Filipe, ja sam Lovro Lekić". Hansu se pred očima smračilo. Hans ga primio za ruku. "Velečasni, ne, ne mogu vjerovati. Ali glas mi se činio poznatim cijelo vrijeme". Stvarno, stiže me prošlost koju sam davno ostavio u Hrvatskoj, tužno", reče Hans. Sad su počeli razgovarati na hrvatski. Velečasni Lovro je govorio tako tiho da ga je Hans jedva razumio. "Filipe, prije bih se nadao smrti nego da sretnem tebe. Ja sam prije deset godina došao u Njemačku. Do tad sam bio u tvom selu. U selu su svi govorili da ti se nešto dogodilo, da nisi živ, a ja sam u to bio uvjeren. Znao sam koliko si volio Mariju. Ja sam se žrtvovao kad sam vas potajno vjenčao, tvoja mama mi nikad nije oprostila, ti to dobro znaš. Jedino je Marija dugo vjerovala da si ti živ i da ćeš se vratiti. Puno je patila i vješto sakrivala svoju bol. Ona se borila kao lavica. Nikad nije pokleknula, uvijek je išla naprijed. Radi u bolnici u glavnoj centrali, digla je kredit, sagradila kuću. Doma je imala malo imanje. Kad se vratila s posla nastavila je raditi doma. Tako si je popravila kućni budžet i sve uspjela srediti u kući i oko kuće. Da se vratiš ne bi se snašao gdje si ostavio Mariju. U selu, svi su je voljeli. Uvijek je vesela i prelijepa žena. A selo ko selo, neki su govorili da ima nekog tko joj pomaže. Drugi da puno radi. Mogu ti reći imala je svoj tajni život, godinama je krila svoju tajnu i nitko i nikad u selu nije to znao. Kad mi se ispovjedila, bio sam i ja sretan da više ne mora patiti. Ali tu tajnu nosim sa sobom u grob. Rekla je da

će jednog dana Luki reći tu tajnu i upoznati ga s tim čovjekom jer on im je puno pomogao. Je li mu to ikad rekla ili ne, ja to ne znam. Luka joj je bio centar svijeta. Sad sam saznao da ju je i on ostavio. Ne znam kako se sad nosi s njegovim odlaskom “.

Hans je vidio da je velečasnog oblio znoj. Uzeo je gazu i obrisao mu lice. “ Sad vi slušajte mene, sad ću ja vama ispovjediti svoju tajnu ili sudbinu, ne znam ni ja što čovjeka nosi u nekom drugom smjeru, a ne onom kojeg si sam odabere”, tužno reče Hans. “ Već dugo razmišljam da se ispovjedim. Molio sam Boga da mi oprost, da mi pomogne. Mislim da je čuo moj vapaj, a taj vapaj bio je moj Luka. Bojao sam se da kad on i moja kćer saznaju istinu, da će to biti moj kraj. Zahvaljujem Bogu do neba, siguran sam da mi je pomogao. Sad slušajte moju tajnu”. Hans otvori dušu i u detalje ispovjedi, otkad je došao u Njemačku sve do trenutka kad je završio ispovijed. Velečasni kao da je bio odsutan, jedva je podigao ruku i blagoslovio ga: “ Ja ti opraštam grijeha, neka ti oprost dragi Bog “. Ruka mu klone. Na aparatu pokazala se ravna crta. Srce mu je prestalo kucati.

Hans je pozvao doktora i sestre. Dotrčali su i oživljavali ga no velečasni Lovro je oputovao visoko među zvijezde. Hans ga je primio za ruku i tiho rekao: “ Velečasni Lovro, zbogom, i hvala vam za sve “. Sestra Erika ga je opet primila ispod ruke i tiho rekla: “ Hans, idemo u vašu sobu “. Sestra je bila sigurna i osjećala da se njih dvoje znaju. U sobi ga je već čekala Rebeka. Pomogla mu je da legne. Hans ju je poljubio i zamolio da

ode, jer je jako umoran. Okrenuo je glavu prema zidu. Osjećao je nemir. Velečasni mu nije izlazio iz glave. Vratio ga je u daleku prošlost i na trenutak ga vratio u njegovu Hrvatsku. Tada tiho sam sebi reče: "Moram živjeti u sadašnjosti, prošlosti nema već odavno. Luka je sad moja najveća sreća. Moram ga zadržati, ne bih preživio da ga sad izgubim".

Hansu se zdravstveno stanje počelo vraćati u normalu. Doktor mu je u viziti rekao da se stanje poboljšalo i da ako ovako ostade da za tri dana ide kući. Nitko sretniji od Hansa. Imao je samo jednu želju, da mu Luka dođe. Ali Luka nije dolazio, što je u njemu stvaralo nemir. Velečasnog Lovru su pokopali dva dana prije nego je Hans izašao iz bolnice. Imao je želju da mu ode na grob. Kako doznati gdje je pokopan? Kad se ujutro spremao kući, sestra Erika se došla pozdraviti s njim i zaželjeti mu brz oporavak. Hansu je odmah palo na pamet da bi je mogao pitati za grob velečasnog Lovre. I tako je učinio. Ona je iz džepa izvadila blok i kemijsku olovku i napisala grobno mjesto. On je taj papirić spremio i zahvalio joj se na tome. Sestra Erika je otišla.

Pred vratima već ga je čekao vozač. Došao je u sobu, uzeo njegove stvari i polako su krenuli do auta. Čim su sjeli u auto Hans je zamolio vozača: "Idemo u cvjećarnicu". Vozač ga je čudno gledao, ali nije ništa pitao. Vozač je zaustavio auto kraj jedne cvjećarne. Hans je polako izašao iz auta. Vozač je htio s njim ali mu je Hans rekao: "Ti ostani u autu, idem sam". U

cvjećarni ga je dočekala mlada ljubazna žena i jedan stariji gospodin. On ih je odmah upitao: "Mogu li naručiti buket od osamdeset dvije ruže, pola bijele pola crvene, sa dostavom"? Oboje su klimnuli da može. Hans je platio buket i dostavu i više nego što su tražili. Htio se na neki način odužiti velečasnome Lovri za sve što je on učinio za Mariju i njega, kad ih je tajno vjenčao i za sve što je kasnije proživljavao zbog njihova vjenčanja. Pomiješali su mu se osjećaji. Sjećanje na te davne dane koliko se velečasni žrtvovao za njih. Došao je suznih očiju, sjeo u auto i rekao vozaču: "Sad idemo do mog odvjetnika".

"Pa što se s njim događa?" pomisli vozač. Sad u cvjećarnu, sad kod odvjetnika! Opet će mu pozliti, bojao se vozač. Bez riječi, vozač je nastavio voziti sve dok nisu stigli do odvjetnikova ureda. Hans je vidno iscrpljen i umoran ušao u odvjetnikov ured. Odvjetnik se pozdravio s njim i odmah mu rekao neka sjedne. Hans mu je izgledao jako loše. Odvjetnik ga je odmah upitao: "Hans, zašto nisi nazvao da dođem do tebe?" Hans reče: "Ne, ovo ne smije nitko znati. Napisat ću oporuku. Neka to bude tajna". Odvjetnik ga je gledao u čudu. "Pa kakva oporuka"?

"Vidiš da nisam najboljeg zdravlja, uskoro ćeš saznati o čemu se radi". Hans malo zastane i reče: "Tvornicu ostavljam pola kćerki Rebeki, pola sinu Luki Kiš".

Odvjetnik da nije sjedio u fotelji sigurno bi sjeo kad je čuo za sina Luku. "Imaš sina Luku?" jedva je izgovorio odvjetnik. "Da, imam sina Luku". Ne vjerujući svojim ušima, odvjetnik je čas gledao u prazan papir,

čas u Hansa i počeo pisati. Oporuka je bila kratka i brzo gotova. Odvjetnik je pružio Hansu da je pročita, da vidi što piše. Hans pročita i dosta glasno reče: " Da, to je to "

Sastavio je oporuku u tri primjerka te ih Hans i odvjetnik sve potpišu i zatim su se pozdravili. Hans je jedva došao do auta. U duši je osjećao neki mir. Da mu se iznenada što dogodi Luku je opskrbio. Neće biti tuđi sluga, nego svoj gazda. Nitko sretniji od Hansa. Čim je sjeo u auto, rekao je vozaču da idu ravno kući. Kod kuće ga je željno čekala Rebeka. Kad ga je ugledala, izgledao joj je jako sretan i bio je raspoložen. Rebeka se obradovala, vidjelo se na njemu da mu je bolje. Ni u ludilu joj ne bi palo na pamet da je tata bio kod odvjetnika i napisao oporuku. Ručak je bio na stolu. Hans je pojeo samo juhu i otišao se odmoriti. Legao je u krevet, bio je posve smiren. Činilo mu se kao da lebdi na krevetu. Sad Luka zna istinu, oporuka je na sigurnom. Jedino ga mučilo kako će se to sve dalje odvijati. Sad neka ide sve svojim tokom, razmišljajući je utonuo u san.

Rebeka još nije završila s ručkom kad je zazvonio telefon. Zvala je mama Keti. Za tri dana vraća se iz Etiopije. Sad je Rebeku malo uhvatila panika. Ona ne smije saznati zašto je tati pozlilo i da je bio u bolnici. Mora s njim razgovarati, da budu suglasni da ih ne ulovi u laži. Tajnu joj neće otkriti jer su se tako dogovorili. Luka će biti zaručnik. Tako će moći dolaziti k njima. Luka je ostao u tvornici. I njemu se nešto prelomilo. Miješali mu se osjećaji mržnje, ali je osjećao i neku toplinu oko srca. Ne kaže se uzalud krv nije voda. I zaključio da će

razgovarati s njim te da mora saznati istinu zašto ih je napustio. To mu je paralo dušu, nikako se nije mogao pomiriti s tim. Jedino ga je veselilo da za osam dana ide na godišnji odmor. Ide u Hrvatsku i vidjet će svoju mamu Mariju, koju voli najviše na svijetu. Tu divnu ženu koja nikad nije posustala i uvijek je išla naprijed. Koja se cijeli život borila za njega, ali u njenom životu postojala je još jedna osoba, što će Luka saznati mnogo kasnije. Hans došavši iz bolnice mirovao je samo jedan dan. Drugi dan ujutro Rebeka je spremila doručak, skuhala kavu i čekala tatu da ustane. Osjećala se smirenijom. Ono što ju je mjesecima mučilo, sada je iza nje. Poslije doručka Hans je odjednom ustao i rekao: "Rebeka, ja idem do tvornice, samo ću malo pogledati i odmah se vratiti". Rebeka nije bila oduševljena. Mislila je da će par dana odmarati ali nije mu se protivila. Hans je tako i učinio. Nije išao u kancelariju, nego ravno u tvornicu. S nekim radnicima je malo razgovarao. Najdulje se zadržao kod Luke. Razgovarali su o poslu, Hans je bio raspoložen, čak je Luki izmamio osmijeh na licu. Taj osmijeh dao mu je snagu više nego svi lijekovi koje troši. I novu snagu da nastavi dalje.

Mama Ketu vratila se iz Etiopije. Bila je puna emocija. Oboje siročića koje je školovala, završilo je fakultet. Jedan je inženjer drugi doktor. Mama Ketu nije puno ispitivala kako im je bilo doma. Misli su joj još uvijek bile u Etiopiji. Jedino što je primijetila bio je Hans. Činio joj se raspoložen i pričljiv kao da je opet onaj Hans kojeg oduvijek zna. Bila je sretna da su opet na okupu njih troje. Hansu se zdravlje poboljšalo.

Luka je centar njegova života i stalno misli na njega. Znao je da ide na godišnji u Hrvatsku i da željno čeka da vidi svoju mamu. Onu koju je davno volio više od života, koja uvijek negdje duboko u njegovu srcu ima svoj kutak. "Moram prije nego što ode razgovarati s njim". Jednoga jutra pozove ga u kancelariju. Luka nije bio oduševljen ali zanimalo ga je što sad opet hoće. Čim je ušao u kancelariju na stolu ga je dočekala kava i blagi Hansov osmijeh: "Sjedni", reče Hans i ponudi ga kavom. Hans ispije jedan gutljaj i upita Luku: "Ideš na godišnji u Hrvatsku?"

"Da", reče Luka. Hans je časak šutio, zapele su mu riječi u grlu pa nastavi: "Hoćeš li mami reći za mene?"

"Ne", ljutito odgovori Luka. Ona to ne smije saznati. To bi je boljelo i ne znam kako bi se s tim nosila. Kako me to uopće možeš pitati, a ostavio si nas same i nisi pitao kako nam je, kako živimo". Od ljutnje više mu nije rekao vi, nego je prešao na ti. "Mogu, ja sam još uvijek dio te priče", mucajući reče Hans.

"Da, samo si se kasno sjetio". Luka je primijetio suze u Hansovim očima. Hans otvori ladicu radnog stola i izvadi kuvertu u koju je stavio poveću svotu eura.

"Molim te Luka, nemoj me odbiti, to je nagrada za tvoj rad". Luka je gledao u kuvertu. Bio je siguran što se nalazi unutra i nije je htio uzeti.

Hans je otputovao na službeni put. Za dva dana Luki je počeo godišnji. Kad je zadnji dan odradio, počeo je pakirati stvari. Ujutro će krenuti u svoju Hrvatsku. Mama ne zna da dolazi pa će je iznenaditi. Pakirajući stvari, sjetio se da bi mogao nazvati Rebeku da joj kaže

da ide na godišnji i da sutra odlazi u Hrvatsku. Nazvao je i rekao da odlazi na godišnji. Rebeka nije puno razgovarala. Rekla mu je: "Hvala što si me nazvao".

Luka je legao da se odmori. Ujutro rano kreće, i zaspao je. Onako snen čuje da netko zvoni na vrata. Mislio je da sanja ali zvonice uporno zvonu. "Pa tko bi to zvonio", pomisli i ustane i otvori vrata, a to Rebeka s velikom torbom. "Pa što si to dovukla?", upita je Luka. Ona ga zagrlila i tiho reče: "Ovo je sve za tvoju mamu. Molim te nemoj ništa pitati. Ima svašta, znam da se vi muški ne znate snaći. Ja sam joj kupila svašta. Molim te još jednom da to uzmeš". Luki prvi put zasuzile oči. Osjetio je tu sestrinsku ljubav i to ga ganulo do suza. Priznao je sam sebi da ga ona voli da je ona njegova sestra. Još ga je više iznenadilo to što se sjetila njegove mame. Na odlasku još ga je jednom zagrlila i poželjela mu sretan put.

Ujutro rano krenuo je u svoju Hrvatsku, put mu se čini kao vječnost. Čim je došao na hrvatsko tlo, srce mu je bilo veće od planine. To svatko htio ili ne, osjeti kad dođe na svoju grudnu zemlju. Najviše je želio zagrliti svoju mamu Mariju. Boli ga tajna koju mora kriti duboko u srcu. To ne smije nikad mama saznati. Zamalo da nije promašio kuću. Mama je obnovila fasadu, prozori i balkoni puni su cvijeća. Kuća je izgledala predivno. U dvorištu sve puno cvijeća. "Moja mama je najdivnija žena na svijetu", pomisli Luka. Požurio je do ulaznih vrata, a vrata zaključana. Luka se iznenadio. Nikad nije radila drugu smjenu. Kuca na jedan, drugi i redom sve

prozore, no nitko se ne javlja. Sjeo je na stepenice i sjetio se susjede Mare. Mama joj je uvijek govorila kad je nekud odlazila i ostavljala ključeve kod nje. Ode do susjede. Vidjevši ga iznenađena upita: "Luka pa odakle ti, mama nije rekla da dolaziš" ? U čudu ga gledala susjeda Mara. "Htio sam iznenaditi mamu. Ni ona ne zna da sam došao". Susjeda Mara odmah je Luki donijela ključeve i rekla: "Mama je otišla na neke pretrage u bolnicu".

"Pa što joj je, ništa mi nije javila". Luka se odmah uspaničio.

"Znat će kad svi nalazi budu gotovi", zaključila Mara.

Luka uzme ključeve i krene kući. Čim je otvorio vrata osjetio je miris poljskog cvijeća. Na stolu je bio prekrasan buket. To ga je vratilo u djetinjstvo. Sjeo je za stol i nepomično gledao to cvijeće. Trgnuo ga je zvuk auta. Pogledao je kroz prozor i vidio da mama izlazi iz auta. Mama je mahnula gospodinu, on dade gas i ode. Mama je ušla u dvorište i vidjela auto i poviče: "Luka!!"

Luka istrči iz kuće, čvrsto se zagrlje i dugo su plakali oboje. Marija ga je primila za ruku. ušli su u kuću a ona nije prestajala plakati. Luka je milovao po kosi, zagrljio i rekao: "Ako ti je teško bez mene, ja više neću ići, ostat ću doma, snaći ćemo se".

"Ne, ne", brišući suze reče mu. "Tu bi ti bilo teško živjeti. Moram priznati, boli me duša što te ne vidim svaki dan i što si tako daleko od mene. Imam samo tebe i svake minute ti si u mojim mislima i mom srcu". Čvrsto ga je zagrljila i poljubila. "Mislim da si se tamo

snašao i da dobro zarađuješ. Kad odlučiš da je dosta vratit ćeš se “.

Luka je bio toliko sretan kad je vidio mamu da je zaboravio pitati zbog čega radi nalaze. Odjednom se sjetio susjede Mare i upita mamu: “Zašto ideš u bolnicu, kakvi su nalazi, da nisi bolesna?”

“ Ne “, odgovori Marija. Pa pomalo starim moram se kontrolirati”. Uzme plavi fascikl i odnese ga u svoju sobu. Luka ni u ludilu nije mogao zamisliti što se krije u plavom fasciklu. Marija je skuhala večeru. Poslije večere razgovarali su do dugo u noć. Ujutro je Luka spavao. Marija je svako jutro išla susjedi Mari na kavu. Bile su kao sestre, čak i više. Njihove tajne nikad nitko nije saznao. Marija je to jutro rano ustala misleći da će Luka duže spavati. “ Popit ću kavu i vratiti se “.

Luka nije spavao, čuo je mamu da je ustala. Ustao je i obukao se. Vidio je mamu da ide susjedi Mari. Odjednom mu padne na pamet da bi u onom plavom fasciklu mogli biti nalazi. Ode u njenu sobu i na noćnom ormariću ugleda taj fascikl. Odmah ga je otvorio. Bilo je više tih nalaza. Na jednom je pisala dijagnoza malo većim slovima. Karcinom lijeve dojke. Luki se srušio cijeli svijet. Brzo je spremio nalaze i sjeo za stol. Suze mu potekoše niz lice, kao kad je bio mali. Ustao se i otišao u vrt kako ga mama kad se vrati ne bi vidjela da plače. Srce mu se slomilo. Mislio je da će mu pozliti. Kad se isplakao došao je u kuću. Marija mu je skuhala kavu. “ Pa, gdje si luka, kava se ohladila? “

“ U vrtu”, opet dođe do nje i čvrsto je zagrla ne puštajući je iz naručja. Mariji je bilo čudno. Nije ni slutila da je vidio njene nalaze. Pijući kavu razmišljao je

da li da joj kaže da je vidio nalaze ili da pričeka da mu ona sama kaže. Popili su kavu, a u Luki sve veći nemir. U Njemačkoj je proživio jedan šok. Ali mami da se nešto dogodi, to bi bila katastrofa. Luka upita: "Mama i ti si na godišnjem?"

"Ne, koristim slobodne dane". nije mu htjela reći da je na bolovanju. Luka nikako da skupi snagu. Nije imao riječi kojima bi joj rekao da zna istinu o njenoj bolesti. Bio je svjestan da mora nešto učiniti, i to brzo da ne bude kasno. I odluči da je mora odvesti u Njemačku. Tamo će imati veće šanse, samo ako već nije kasno. Sjetio se Rebeke. "Moram s njom razgovarati, ona će mi sigurno pomoći. Ima prijatelja doktora koji radi u poznatoj bolnici za tumore. Sigurno će srediti da je tamo smjeste".

Mama je otišla u vrt. Luka je nazvao Rebeku i sve joj ispričao. Rebeka je pažljivo slušala Luku koji joj je kroz plač govorio o maminoj bolesti. I ona se tužno osjećala. Kad je Luka završio ona mu je rekla: "Dovedi je čim prije u Njemačku. Ja ću odmah razgovarati s prijateljem. Budi siguran kad dođete čekat će je vrhunski specijalist i kirurg i sigurno ćemo imati termin za operaciju. Nemoj brinuti, sigurna sam da će mama biti dobro".

Nije znala kako da utješi Luku. "Kad je dovedeš ja ću već smisliti kako ću ti pomoći kad dođete. I znaj da puno mislim o tebi i volim te, brate".

"I ja tebe seko". Rebeka je bila sretna kad je čula riječ seko i spustila slušalicu. Poslije razgovora s Rebekom kao da je dobio snagu. Mama je došla u kuću. Luka je stisnuo zube i jedva govorio: "Mama, vidio sam tvoje nalaze. Znam da imaš karcinom, ideš sa mnom

u Njemačku". Marija je sjela u fotelju i nijemo gledala u Luku. On je došao do nje i čvrsto je zagrlio: " Bit će sve u redu, tamo su vrhunski liječnici ". Kad se malo sabrala, Marija je tiho rekla: " Moram do svog kirurga. Mora znati da me neće operirati jer već imam zakazani termin ". " Dobro, odvest ću te i razgovarat ćemo ", složi se Luka.

Drugi dan nešto iza sedam sati stigli su u bolnicu. Čekaonica kirurške ambulante bila je krcata ljudima koji su čekali kirurga. Kad je vidio toliko ljudi pomislio je " Kad ćemo mi doći na red". Točno u osam sati pojavio se visok, prosijed doktor u bijeloj kuti. To je sigurno kirurg zaključio je Luka.

" Dobro jutro ", pozdravio je i između tih ljudi polako se kretao do vrata ambulante. Prošao je pokraj njih, odjednom stao, okrenuo se i tiho rekao: " Marija, dođite ". Marija nije ništa rekla. Polako je krenula za njim. Luka je nijemo ostao gledati za njima. Prije nas bilo je mnogo ljudi, on je odmah pozvao nju, odakle je toliko poznaje. Bilo mu je to malo čudno. Luka se još neko vrijeme razmišljao i zaključio: " Moram i ja znati o čemu se točno radi, koliko je bolest uznapredovala ". Još je malo čekao. Mama je već dosta dugo u ambulanti. Odjednom je pokucao. Nitko ništa nije odgovarao pa je bez odobrenja ušao. Mama je plakala, a kirurg je držao njezinu ruku u svojoj ruci. Luka je ostao bez riječi kad je vidio suze u doktorovim očima. Jedva je promućao: " ja sam njezin sin ". Luka od nekog šoka nije znao odakle da počne, što da upita. Taj kirurg mu je sličan na onog gospodina koji je mamu dovezao kući kad se vratio iz Njemačke.

“ Sjedni Luka”, ponudi mu kirurg stolicu. Luka je sjeo i počeo razgovor. “ Vidio sam mamine nalaze i ja je vodim u Njemačku. Tamo će biti operirana”.

“ Stani Luka da ti objasnim “, smirenim glasom reče kirurg. Sve je u početnom stanju. Mama će biti operirana u ovoj bolnici. Ja sam se zauzeo za nju, dogovoren je termin i ja ću je operirati “.

“ I ja sam tako odlučila, neću u Njemačku “ odlučno reče Marija.

“ Ideš u Njemačku, završena priča “, ljutito odbrusi Luka.

Kirurg nije skidao pogled s Marije kojoj su suze tekle niz lice.

“ Luka, molim te, neka me kirurg Marko operira “, vapajući je mama molila Luku. luka nije odustajao od toga da je vodi u Njemačku. Kirurg Marko bio je siguran da Marija odlazi. Marija mu je bila nešto najljepše što mu se dogodilo u životu. Ustao se pa opet sjeo, otišao do prozora, šetao po prostoriji pa došao do Marije koja je sjedila i stalno plakala. S obje svoje ruke primio je Marijinu ruku čvrsto je držeći rekao: “ Ti odluči sama “.

Okrenuo se na suprotnu stranu da sakrije svoju bol i pozvao sljedećeg pacijenta. Vraćajući se kući cijelim putem mama i Luka progovorili su par riječi. Svaki je bio u svojim mislima. Luka je bio iznenađen onim što je danas vidio. Mama i kirurg bili su jako bliski. Sad je bio siguran da je on dovezao mamu kući onaj dan. Od kad se oni poznaju, to nije mogao odgonetnuti. Bio je siguran da se između njih nešto duboko krije. Bio je u

pravu. Između Marije i kirurga krila se velika iskrena i duga ljubav. Marko je Mariju volio više od života.

Kraj Lukinog godišnjeg odmora je bio sve bliže. Marija je brojala dane i duboko u srcu osjećala svoju bol. Više od bolesti gušio ju je rastanak s Markom. Bojala se i nije znala što će biti poslije operacije. Nakon mnogo neprospavanih noći, donijela je odluku. Prije nego odem moram vidjeti i oprostiti se s Markom. Vidjevši tugu i suze u njegovim očima kad je saznao da ide u Njemačku kao da joj je ta tuga prodrla u srce. Marko je bio njena sjena koja je bila uvijek uz nju i ljubav njenog života. Jedno poslije podne pijući kavu Luka je odjednom kao iz vedra neba rekao: " Zaboravio sam ti reći, prijatelj Tomi u subotu slavi rođendan. Pozvao me i zamolio da mu pomognem oko priprema ". Za Mariju je to bio melem na ranu. To joj je bila prilika da se oprost od Marka. Popila je kavu i otišla u sobu. Luka ostao sjediti na terasi. Uzela telefon i nazvala Marka. On se odmah javio: " Marija, reci ". Marija tiho da je Luka ne čuje reče: " Jesi li u subotu slobodan da se nađemo?"

" Radim do tri, poslije sam slobodan ", reče Marko.

Dogovorili su vrijeme i mjesto sastanka. Marija je osjetila tugu i bol u njegovu glasu, ali je morala prekinuti jer je došao Luka. Navečer je Marija otišla k susjedi Mari. Mara je znala njenu tajnu i čuvala je kao zjenicu svog oka. Marija joj je ispričala dogovor s Markom i zamolila je da je u subotu odveze. Marija je zaboravila na svoju bolest i činila se toliko sretnom da je u Marijinim očima izmamila suze. " Znaš da ću te odvesti i ja sam sretna zbog tebe " reče Mara. U subotu su Mara i Marija bile

spremlne. Marko je već bio na dogovorenom mjestu i čekao Mariju. Pozdravio se s Marom i zahvalio joj što ju je dovezla. Došao je do Marije, čvrsto je zagrlio, prislonio na grudi, a onda su sjeli u auto i nestali u gradskoj gužvi.

Mara je dugo gledala za njima. Bila je sretna zbog njih dvoje. Marko je imao vikendicu blizu gradića u kojem je radio. Kad su došli u vikendicu bilo je sve drugačije. Sve je bilo tiho i sve tužno. Stisnuli su se jedno uz drugo šuteći bez riječi. Samo suze su govorile sve. Imali su vrijeme poslije podne i noć da razgovaraju o prekrasnim godinama ljubavi. Te noći vratili su se u prošlost, sjećajući se njihovih sastanaka dugih dvadeset godina. To su bili prekrasni trenutci i uspomene jedne tajne ljubavi.

Nekad tragedije ili sudbine spajaju ljude. Tako su se Marko i Marija upoznali. Jedno poslije podne Marko je bio dežuran. Bio je prekrasan proljetni dan. Marko je vani čekao hitnu jer je dobio poziv da dolazi hitna s dječakom koji ima slomljenu nogu i bio je par minuta u komi. Iz vozila je izašla prekrasna uplakana žena. Marko je ostao kao hipnotiziran. Nikad nije vidio tako lijepu ženu. Odakle dolazi ovako lijepa i tko je ta žena. Luku nije ni primijetio. Tad je Marija progovorila "Luka je pao s trešnje". Više nije ništa mogla reći koliko je plakala. Odmah se pobrinuo za Luku, dao je sve od sebe. Ali pogled s Marije nije skidao. Slike su bile brzo gotove jer je Marko to tražio. Imao je blag potres mozga ali slomio je nogu. Trebala je operacija. Marko je pozvao Mariju i rekao: "Treba operacija noge, ostalo je

sve u redu ". Marija se slomila. Marko nije mogao a da je ne dotakne. Da je utješi, primio ju je za obje ruke. Tog trenutka najradije je više ne bi pustio. Brzo se snašao rekavši: " Sve će biti u redu, ja ću ga još danas operirati ", jedva je izgovorio " Dođite sutra ". Marija je izašla. Marko je kroz prozor ostao gledati za njom. Operacija je prošla u najboljem redu. Marko je drugi dan dočekao Mariju. Zvao ju je u kancelariju i dugo su razgovarali. Svaki dan je dolazila Luki u posjetu i Marko bi je svaki puta dočekao i pozvao u kancelariju, gdje bi dugo razgovarali. Marija je primijetila da se nešto događa. " On je tako lijep i zgodan doktor ", pomislila je. " Pa ja sam obična jednostavna žena sa sela. Ni u ludilu ne bi pomislila da se kirurg na prvi pogled zaljubio u nju, a kamoli da će biti ljubav i dio njenog života. Marko je bio siguran da čim više viđa Mariju i razgovara s njom da je sve više zaljubljen u nju. U ženu o kojoj ne zna baš ništa. Jedno poslije podne otišao je do Luke i razgovarao s njim. Bilo mu je čudno što Marija sama dolazi. " Pitat ću ga za tatu ". Tako je i učinio. Tiho je rekao: " Luka, gdje, je tata, što ne dolazi?" U Lukinim očima pojavile su se suze. Marku je bilo žao što ga je to pitao pa ga je pomilovao po kosi. U tom času Luka je tužnim glasom rekao: " Nemam tatu, otišao je u Njemačku i više se nije vratio ". Tada su Marku zasuzile oči. I njegova supruga otišla je na specijalizaciju u Švicarsku. Tamo je upoznala doktora s kojim je radila i više se nije vratila. Nakon dvije godine došla je po kćerku i nju odvela sa sobom.

Poslije toga Marko nije mogao smisliti žene. Jednostavno, mrzio je žene, a sad ova nepoznata žena došla mu je kao melem na ranu. Pa mi imamo iste

sudbine, ne mogu vjerovati, pomisli Marko. Te noći nije mogao zaspati. Slagao je kockice u glavi. U njemu je bio neki nemir. Mora saznati nešto o toj ženi koja je odjednom ušla u njegov život. Jedno poslijepodne prije nego je išao kući, navratio je u Lukinu sobu. Kad je ušao iznenadio se: kod Luke je bila medicinska sestra sa drugog odijela, ali oni su se poznavali. Marko je odmah upitao: "Sestro, vi poznajete mog pacijenta?"

"Njegova mama me zamolila da odem do njega, ona danas ne može doći. Njih dvoje žive sami i jako su vezani".

"Da, razgovarao sam s Lukom, rekao mi je za tatu", nadovezao se Marko samo da nešto sazna o Mariji. I uspio je: "Da, reče sestra, mama mu je predivna žena. Prošla je u životu toliko tragedija, život je nije mazio ali nije je ni slomio. Ona je uvijek prelijepa, vesela i dobra osoba. Živi samo za Luku i bori se kao lavica".

Marko je odmah donio odluku da mora razgovarati s Marijom i to čim prije, još dok je Luka u bolnici. U bolnici nastala gužva. Marko je morao Luku pustiti kući i to na brzinu. S Marijom nije razgovarao. To si nije mogao oprostiti. Stalno mu je bila u glavi, a još više u srcu. "Kad dođe na kontrolu s Lukom moram razgovarati s njom". Jedina šansa bila je da razgovara s njom i to u četiri oka. I došao je taj četvrtak kad Luka dolazi na kontrolu. Marko od jutra je bio uzbuđen. Došao je ranije u ambulantu. Našao je Lukin karton i prvog pozvao unutra. Kad su ušli Marko je ustao, pružio Mariji ruku a Luku pomilovao po kosi. Nije oka skidao s Marije. Lukina noga bila je dobro, hodao je bez štake.

"Sve je u najboljem redu, ali kako razgovarati s

Marijom kad je Luka prisutan, nema šanse. Onda se snašao, uzeo je komad papira i napisao " Marija, ne znam kako doći do vas, a još teže do vašeg srca. Kad sam vas prvi put ugledao moj život se promijenio. Mislim samo o vama. Više ne mogu prepoznati samog sebe. Vi ste u mojim očima i srcu posebna žena. Dođite bilo koji četvrtak u ambulantu bez Luke". Papirić je stavio u kuvertu i pružio Mariji. Marija je to uzela i stavila u torbu. On joj je nježno primio ruku. opet je vidio njene prekrasne zelene oči zbog kojih ne spava noćima. Marija se vratila s Lukom kući. Otišla je u sobu i otvorila kuvertu, izvadila papirić, sjela na kauč i pročitala. Ostala je i dalje nijemo gledati u papirić ne vjerujući svojim očima. Svašta joj se dogodilo u životu, ali ovo nije mogla zamisliti. Sigurno ima ženu, ja to ne mogu. Kad se malo smirila i vratila vrijeme unatrag, sjetila se kako ju je gledao. Nije skidao pogled s nje i bio je nježan prema Luki. Kako je vrijeme prolazilo, duboko u srcu osjećala je želju da se vide. Prošla su dva mjeseca. Ona još nije donijela odluku misleći da je to neki hir i da je to završena priča. Bilo je ljeto i svaki dan ona i susjeda Mara poslijepodne su sjedile vani i pile kavu. Odjednom se pojavio auto koji je polagano išao cestom. Gospodin koji ga je vozio gledao je u dvorište. Tada je Marija primijetila da je to kirurg Marko. Već par puta rekla joj je susjeda za auto i gospodina da se voza i gleda u njeno dvorište. Marija je tog časa odlučila: " Otići ću i razgovarati s njim ".Znala je da u ambulanti radi četvrtkom, tako joj je napisao. Došla je ranije, sjela i čekala. Kad se Marko pojavio i ugledao Mariju, stao je kao ukopan. Nije vjerovao svojim očima. Sabrao se i

rekao: "Dođite Marija ". Kad je ušla u ambulantu Marka su obuzeli neki čudni osjećaji, nije vladao sobom. Čvrsto je zagrlio Mariju, nije je puštao. Ona se trгла rekavši: "Doktore, moramo razgovarati ". Marku je bilo neugodno, snašao se: "Da, moramo ". Marko je počeo prvi. Više je nije oslovljavao sa vi nego je prešao na ti. "Marija, pročitala si što sam napisao i mislim da ti je sve jasno. Da budem kratak, zaljubio sam se u tebe. Reći ću ti sve o sebi ".

Kad je završio rekao je: "Marija želio bi sad znati što ti imaš za reći ". Marija je duboko udahnula i počela svoju priču života. Ali nije dugo izdržala. Emocije su bile jače od nje, počela je plakati. Marko je ustao, zagrlio i rekao: "Dobro, naći ćemo se drugi put. Možda ovo nije ni vrijeme ni mjesto za takav razgovor ". Obrisa joj je suze i prvi put je poljubio. Marija je osjetila toplinu oko srca. "On mene stvarno voli ". Saznala je da je slobodan i pristala da se nađu. Nitko sretniji od Marka. Predložio joj je mjesto blizu bolnice da ne luta okolo. Taj dan Marko je pacijente rješavao kao po traci. Samo da čim prije ode. Želio je biti sam. Bio je siguran da će ga Marija zavoljeti. Ona je sve više počela razmišljati o njemu. Jedva je čekala dogovoreni dan da se nađu. I došao je.

Marija se lijepo obukla i kosu savila u pletenicu. Marko je već čekao na dogovorenom mjestu. Kad ju je ugledao bio je siguran da ljepšu ženu nije vidio. Svaki put činila mu se sve ljepša i draža. Otišli su u njegov stan. U miru i polako Marija je ispričala svoj život od malena do njihovog prvog upoznavanja. Svojom pričom rasplakala je Marka. Cijelo vrijeme Marko ju je s obje ruke čvrsto držao. Kad je sve ispričala on ju je poljubio

i rekao: " Tvoj život piše roman. Od danas otvori novu stranicu života. Ostavi prošlost, ja ću učiniti sve za tebe i Luku da budete sretni ". Sve što je rekao tako je i učinio. Marija je od tog dana bila ljubav njegova života, a i Marko njezina.

Pomagao joj je u svemu, Luki oko školovanja. Iako Luka to nikad nije znao. Mariji je platio tečaj, zaposlio je u bolničkoj centrali, samo da bude blizu njega. Marija je bila uvijek dotjerana i prelijepa žena. Gdje god se pojavila mamila je pogled, pa je ponekad Marko bio i ljubomorani. Marija je ostala skromna, samozatajna i ludo zaljubljena u Marka. Nije mogla zamisliti život bez njega. Kao ni on bez nje. Vodio ju je na službena putovanja, izlazili u restorane, šoping i sve što je željela. Htio joj je nadoknaditi njeno tužno djetinjstvo i bol kad ju je napustio Filip. Znao je kako to boli. On je patio kad ga je napustila njegova supruga. Mariju je najviše iznenadio kad je kupio vikendicu a da ona to nije ni znala. Od tad najviše vremena provodili su u njoj. Daleko od očiju drugih i tako svoju sretnu ljubav krili godinama.

Ali noćas sve tiho i sve tužno. Samo sjećanja i uspomene bile su tema razgovora. Marija za par dana odlazi u Njemačku, na operaciju. Obadvoje se nadaju da će sve biti u redu. No vrijeme će pokazati njihovu daljnju sudbinu. Marku i Mariji oči su bile pune suza. Ne mogu se rastati. Prošla je i ponoć već odavna. Marko mora Mariju vratiti kući. Skupio je snagu i vapijući zamolio Mariju neka ostane, da će je on operirati i neka se njihova tajna otkrije. Ona je plačući rekla: " Znaš da si ti moja duša i sjena koja me prati, jedina ljubav, moj život.

Jedna svjetla točka u životu. Bez tebe teško bih izdržala teret ovoga života. Da moram dala bih život za tebe. Bojim se kako bi Luka reagirao. Selo bi me razapelo. Sad u ovom stanju taj udarac ne bi mogla izdržati. Dosta loše se osjećam, bojim se Marko ". Marko je htio nešto reći, ali mu je stavila ruku na usta i nastavila: " Ako mi je suđeno da umrem, neka tako bude. Čekat ću te visoko među zvijezdama, to ti obećavam ".

Umalo da mu nije pozlilo. Još ju je čvršće zagrlio i nije je puštao. Ona se stisnula uz njega. Suze su im se miješale i padale niz njihova tužna lica. Marko se slomio. Nije mogao zamisliti život bez Marije. " Molit ću Boga da sve dobro prođe, da sve bude u redu ".

" I bit će, budi sigurna " i nastavi " Sve te godine, kunem ti se Marija u mom srcu bilo je samo jedno mjesto i u njemu si bila ti ". Mariju su te riječi pogodile. Nije mogla govoriti. Kad se malo smirila primila ga je za ruke i odlučno rekla: " Poslije operacije, ako bude sve u redu, vratit ću se k tebi. Nitko i nikad nas neće rastaviti ". Njemu su se pomiješali osjećaji ljubavi, sreće nije imao snage za ništa. Prisionio je Mariju na grudi i šapnuo na uho: " To sam čekao dvadeset godina ". Pogledali su na sat, već je bilo četiri ujutro. Morali su krenuti, danilo se. Već su odavno pijetli pjevali u selu.

Vrijeme za odlazak u Njemačku bilo je sve bliže. Mariji se u Njemačku nije išlo ni pod cijenu života. Da Luki prizna istinu zbog čega ne želi ići nije imala ni volje ni snage. Odlučila ga je zamoliti još jednom da ostane i da bude operirana u Hrvatskoj. Otišla je u njegovu sobu. Luka je gledao televiziju. Sjela je na trosjed, primila ga za ruku i odlučno rekla: " Luka ja sam odlučila, ne idem

u Njemačku, ostajem i tu ću biti operirana ". Luka je poludio. Počeo je vikati, bio je izvan sebe. " Ne i ne, ideš u Njemačku. Tamo je sve dogovoreno. Čak i termin, ideš u jednu od najboljih bolnica. Tamo su vrhunski liječnici". Luka je bio siguran, prije dva dana čuo se s Rebekom. Marija je ostala u čudu kad je vidjela njegovu reakciju. Jednostavno se izgubila vidjevši da Luka ne odustaje i da nema izbora.

U Njemačkoj je sve dogovoreno i spremno. Rebeka je dala sve od sebe. Kad se Luka vrati s mamom odmah mogu početi s pretragama. Rebeka se s Lukom dogovorila da će biti njegova prijateljica jer će i ona sudjelovati i pomagati u svemu. Prava istina ostat će tajna. Još joj je samo ostalo da ode u tvornicu i kaže tati Hansu da bude spreman kad se Luka vrati. Malo se bojala njegove reakcije, jer mu do sad nije ništa govorila. Nije imala snage da mu kaže da dolazi i Marija.

Sad je zadnje vrijeme i on mora znati. Kad mu je rekla o čemu se radi bio je jako iznenađen, još više potresen. Nakon svih godina duboko u srcu kao da je bila sakrivena Marija. U duši je nosio svoj križ. Bio je sretan što Rebeka to sve prihvaća i pomaže. " Bože, hvala ti " prošaptao je i duboko uzdahnuo. U njemu se ponovo probudila prošlost. Istina dolazi, bit će tu blizu, hoće li je sresti i prepoznati. Možda je ostarjela, možda je još uvijek lijepa kao nekad. Prošlost se vraća, nije htio vjerovati što mu se događa. Dugo je šutio. Rebeka je mirno čekala njegovu reakciju. Odjednom se trznuo i rekao: " Nazvat ću našeg prijatelja profesora koji je poznat u Njemačkoj. Specijalizirao se u Americi da se i on uključi i dade svoje mišljenje ". Rebeki je laknulo

kad je čula da se tata ne protivi već da je podržava. Pa nastavi: " Imam ti još nešto reći ".

" Slušam ", reče tata.

" Mislila sam da stan damo Luki kad dođu da se odmah tamo smjeste i da Luka u njemu ostane ".

" Pa to je tvoj stan ", reče Hans.

" Ne, ja ga poklanjam Luki, jer ionako mislim još ostati s vama ".

Hansu potekoše suze, zagrlio je Rebeku i tiho rekao: " Ja imam najdivniju kćer na svijetu ".

Bio je posljednji dan godišnjeg odmora, Luka i Marija počeli su pakirati stvari jer sutra odlaze u Njemačku. Marija se ustala jako rano. Jutro je bilo tiho, sunce je polagano izlazilo sa istoka. Ona se osjećala slabo i umorno jer te noći nije spavala. Osim njene bolesti još je bio bolniji odlazak u nešto novo, njoj sasvim nepoznato. Pogled joj je privukla putna torba spakirana u kutu njene sobe. Imala je osjećaj da je u njoj njezin cijeli život. Imala je neki čudan predosjećaj. Suze su joj potekle niz lice, a ruku je stavila na usta da njen jecaj ne probudi Luku koji je još uvijek spavao. " O bože, kakva je ovo sudbina, Filip, Luka pa sad i ja odlazim. Zar ćemo se svi izgubiti u toj Njemačkoj ". Smračilo joj se pred očima. Sjela je na stolicu, zatvorila oči i prepustila se sudbini. Polagano su se otvorila vrata. Na vratima se pojavila susjeda Mara. Njihov zagrljaj i plač govorio je više od tisuću riječi. Provele su cijeli život zajedno. Danas ih rastavlja bolest, velika daljina i neizvjesnost kako će to sve proći. Nakon toliko godina, prvi put nisu

popile kavu. Bilo je previše bolno za obje. Obadvjema bi ostao gorak okus u ustima. Zazvonio je telefon, Marija je digla slušalicu. Bio je to Marko. Nijemo je ostala gledati u slušalicu, iz usta joj nije izlazio glas kada je ponovo čula njegov glas: "Čuješ li me?" Marija je počela plakati i jedva izgovorila "Da". Marku se slomilo srce čuvši Mariju kako jeca. "Ja dolazim po tebe, još nije kasno da se predomisliš. Bojim se da ću se bez tebe izgubiti u ovom košmaru života". "Ne", odlučno reče Marija. "Sve je spremno. Luka ne odustaje. Sve sam pokušala, nemam izbora. O tome smo ranije razgovarali. Nadam se da odlazim nakratko. Brzo ću se vratiti. Obećala sam ti da nas samo Bog može rastaviti". Čuvši da Marija ne odustaje od svoje odluke, Marko nastavi tihim, drhtavim glasom: "Poštujem tvoju odluku, znaš koliko te volim, noćima ne spavam, patim otkako znam da odlaziš. Ti si moja sudbina, svijetlo koje mi daje snagu i moja jedina ljubav. Molit ću se za tebe da mi se vratiš. želim ostatak života provesti s tobom. Ti si najdivnija žena koju sam upoznao. U mislim bit ću s tobom. Budi hrabra i vrati mi se da mi duša bude mirna". Marko više nije imao snage pa je spustio slušalicu. Srce mu je počelo lupati. Imao je osjećaj da će mu pozliti. Marija ga je kasnije zvala, no on se nije javio. Nije imao više snage, popio je tabletu i izašao iz stana i otišao do parka kraj glavne ceste. Sjeo je na klupu znajući da će tuda proći Luka i Marija. Nakon dva sata čekanja, pojavio se Lukin auto. Jurio je cestom grabeći kilometre prema Mariji, nepoznatom putu i sudbini. Zaustavili su se u Austriji da se Luka malo odmori. Bilo je zadnje vrijeme da mami kaže za Rebeku. Stisnuo je zube i počeo: "Mama,

moram ti nešto reći “. ona ga je začuđeno pogledala, “ Reci, više me ništa ne može iznenaditi “.

“ Imam prijateljicu, zove se Rebeka, ona će nas dočekati “.

“ Pa zašto mi prije nisi rekao?”

“ Nisam te htio zamarati, sad ćeš je upoznati ona je divna i nježna osoba. Sigurno će ti se svidjeti”.

Vozeći prema Njemačkoj, Luka je bio zamišljen. Nije znao taj stan, znao je tu zgradu. Dogovorio je s Rebekom da će ga čekati na parkiralištu. U slučaju da ga Rebeka ne dočeka, odlučio je otići u svoj stan. Tada su stigli ispred zgrade. Izašao je iz auta i ugledao Rebeku koja je brzim korakom išla prema njima. Prvo je zagrlila Mariju, čvrsto je privinuvši k sebi tako da je Marija osjetila otkucaje njenog srca i odmah kao da se vezala uz Rebeku. Osjetila je neku sigurnost i toplinu u toj prekrasnoj mladoj ženi i sreći nije bilo kraja kad je vidjela nasmijanog i sretnog Luku. Uzeli su stvari iz auta i krenuli do lifta. Zaustavili su se na trećem katu. Prošli su dvoja vrata, u treća je Rebeka stavila ključ i otvorila ih. Luka je ostao u šoku. Stan je bio kao iz bajke. Luka je gledao Rebeku, nije znao što da kaže. Sav se zbunio, Rebeka dala znak prstom da šuti. Marija je bila umorna od puta i nije obraćala pažnju kako izgleda stan. Rebeka je bila toliko ljubazna da je Mariji bilo neugodno. Mariji se od umora počele zatvarati oči. Zamolila je Luku da je odvede do kupatila da se istušira. Luku je uhvatila neka panika. Brzo je na njemačkom upitao Rebeku gdje je kupaonica. Rebeka je ustala i krenula prema vratima, a Luka ju je pratio. Tada je Luka odveo majku do kupatila i zatvorio vrata. Rebeka je čekala da Luki na brzinu

pokaže sobu i sve ostalo u stanu. Da se snađe kad ona ode. Luka je bio sretan, zagrlio je Rebeku stisnuvši je da je skoro ostala bez zraka, te je tiho rekao: "Rebeka, hvala ti do neba što bi ja da nemam tebe?" Rebeki potekle suze.

"Ti si moj jedini brat, učinit ću sve što je u mojoj moći".

Marija se istuširala i vratila. Rebeka je ustala i Mariji poželjela laku noć te je nestala iza velikih vrata koja je zaključao. Odveo mamu Mariju u sobu. Čim je zatvorila oči utonula je u san.

Marija umorna od puta probudila se poslije deset sati. Otvorila je oči misleći da sanja. "Dali je moguće"? Sjela je na krevet diveći se spavaćoj sobi koja je izgledala kao iz bajke. Veliki ormar, noćni ormarići, komoda s velikim ogledalom, prekrasni krevet, sve u jednom stilu bijele boje. Krevetnina baršunasta lila boje koja je davala poseban štih spavaćoj sobi. Obula se i polagano otvorila vrata. Ušavši u veliki prekrasan dnevni boravak u kojem jedna strana zida bila sva u staklu. Pružajući prekrasan pogled na zelenilo drveća svih boja. Kakav pogled. Preljepo. Ali u duši je osjetila tugu. Bila je sigurna da se njezin Luka nikad neće vratiti u svoju Hrvatsku. Nije vjerovala svojim očima kakva je to ljepota. U boravku sve je moderno i savršeno kao iz filma. Sjela je na fotelju, a noge joj počele klecati. Da je znala odakle ova ljepota, srce bi joj se istog časa prepоловило. Iz kuhinje se začuo miris, Luka sprema ručak. Polagano je ustala, nije znala na koju stranu da krene. Gledala je oko sebe ne vjerujući svojim očima. Kakav divan stan. Krenula je u kuhinju, ali u tom času ugledao ju je Luka. Raširenih

ruku čekao je njen zagrljaj. "Sjedni, još malo i bit će gotovo", rekao je Luka. Vidjevši kuhinju, Marija je ostala bez riječi. "Mama, zašto šutiš"? Još malo je šutjela onda je odgovorila: "Luka, ne mogu vjerovati ono što vidim. Kao da sanjam. Ja sam presretna da si se snašao. Divim se ovom stanu u kojem živiš. Na licu ti vidim da si sretan. I ja sam sretna, osjećam mir u duši. Više ne razmišljam o svojoj bolesti. Želim ti svu sreću ovoga svijeta". Vidjevši suze u njenim očima privukao ju je na svoje grudi i poljubio u čelo. "Mama, i ja sam sretan kad si i ti sretna". Luku je boljela ta sreća zbog tajne koju krije duboko u duši.

Kad se Rebeka vratila kući, bila je iznenađena vidjevši tatu da sjedi na terasi: "Zar ti ne spavaš?"

"Ne, čekam tebe da čujem da li su stigli i da li je sve u redu".

Rebeka je bacila pogled okolo i tiho upitala: "Spava li mama?"

"Da, provjerio sam".

Rebeka je sjela uz njega da budu što tiši. "Sve je prošlo u najboljem redu, sretna sam što je Luka prihvatio stan i što sam vidjela osmijeh na njegovom licu".

"I ja sam sretan, osjećam neku toplinu oko srca. Pružit ću im sve najbolje što sam im uskratio sve ove godine. Kako je Marija?"

"Tata, ona je još uvijek prelijepa i čini mi se divna osoba".

Hans je otvorio usta, htio je nešto reći ali mu je zapelo u grlu te je nijemo ostao gledati u Rebeke. Vidjevši suze u njegovim očima, čvrsto ga je zagrlila.

Znala je da pati. Hans je laganim korakom otišao u kuću. Rebeka je ostala na terasi. Bila je sigurna da duboko u njegovu srcu svoj kutak ima Marija. Hans te noći nije oka sklopio. U njemu je nastao strašan nemir. Odbaciš prošlost, a ona ti kad-tad pokuca na vrata. Po stoti put vratio se u prošlost i pitao se zašto mu se sve ovo dogodilo. Vjerovao je u sudbinu i te noći bio je siguran da se sudbina umiješala onaj dan kad je Keti htio reći istinu o sebi, Luki i Mariji, a Keti je prepustio da kaže prije njega što ima za reći. Kad je čuo da je trudna sudbina je uzela sve u svoje ruke i vodila ga je nekim čudnim putevima. Sljedeći dan Luka i Marija su dulje spavali, bili su umorni od puta. Probudio ih je telefon, kad se javio bila je to Rebeka.

“Kako si se snašao Luka?”

“Jako dobro, jako dobro”. odgovorio je Luka snenim glasom. Još jednom veliko ti hvala za sve što si učinila za nas.

“Baš mi je drago što sam vas usrećila”.

Taj dan Luka ništa nije govorio mami o terminu i odlasku u bolnicu. Dao joj je još malo vremena da se odmori. Vrijeme je prolazilo, morali su razgovarati. Za njega je taj razgovor bio bolan, znao je kako se ona osjeća i kako će to završiti. Volio je mamu možda više i od svog života. Nakon dugog razgovora i prikrivanja svojih emocija, nastao je muk. Jedan drugome nisu pokazivali svoj strah. Misli su im bile iste: oboje su se bojali onog najgoreg. Luka se svaki dan čuo sa Rebekom. Ona mu je bila zvijezda vodilja koja je mnogo učinila za njega i mamu. Sutra Marija ide u bolnicu. Rebeka je došla ranije da pomogne Mariji. Ona je bila spremna. Čim su stigli

na odjel, sestra je Mariju odvela u sobu gdje ju je čekao krevet. Onda se pojavio profesor, primarijus Oskar, tate Hansa prijatelj preko kojega je Marija primljena u bolnicu, te je pozvao Rebeku i Luku u svoju kancelariju i rekao im: "Napravit ćemo nalaze i ako bude sve u redu ja ću je lično operirati. Dat ću sve od sebe i sve što je u mojoj moći".

Luka i Rebeka došli su u bolnicu i čekali da operacija završi. Luka je jedva dočekao da bude uz mamu. Nakon sat vremena oboje su ustali iznenađeni vidjevši tatu Hansa.

"Pa što ti tu radiš?"

"Sinoć sam se čuo s prijateljem Oskarom i rekao mi je vrijeme kad će operirati Mariju. Oprostite mi, molim vas, moram je vidjeti prije nego što se probudi".

Vidjevši da je Luka uzrujan i ogorčen, Rebeka ga je primila za ruku i dala mu znak da šuti. U čekaonici je nastao muk: svaki je bio u svojim mislima. Kad se pojavio primarijus Oskar, znali su da je operacija završena. Prvo se obratio tati Hansu. "Možeš ići ali najviše dvije tri minute, jesi li me čuo?" Hans je potvrdio glavom i brzim koracima nestao iza debelog zida hodnika. Primarijus se obratio Luki i Rebeki, saopćivši im da je operacija prošla u redu. "Za jedan sat dođite u moj uređ, tada će biti gotovi nalazi pa ću vam reći što ćemo dalje činiti". Što se događalo u sobi i Hansovoj glavi to Rebeka i Luka neće nikad saznati, a ni Marija koja je još uvijek bila pod anestezijom. Nakon tri minute Hans je izašao vidno uzbuđen. Oči su mu bile pune suza. Polagano se kretao kao da na leđima nosi svu prošlost koju je davno ostavio u Hrvatskoj. Bez riječi prošao je pored Rebeke i

Luke i izgubio se u bolničkim hodnicima. Poslije njega u sobu su došli Luka i Rebeka, a mama Marija je još uvijek spavala. Luka je primio maminu ruku i nije je ispuštao. Suze su mu potekle niz lice. Rebeki je bilo jako teško zbog njih dvoje. U sobu je ušla sestra, zamolivši ih da izađu. Još su sjedili pola sata a onda su se uputili prema uredu gdje ih je čekao primarijus Oskar. Ispred njega na stolu su bili nalazi. Skinuo je naočale, malo zastao pa je počeo: "Nalazi su dosta loši, čim se malo oporavi morat ćemo početi sa kemoterapijama". Luka je svaki dan dolazio u bolnicu. Jedno poslije podne već kasno došao joj je u posjet. Ona je spavala. Pogled mu je privukao prekrasan buket cvijeća. Buket je donijela Rebeka jučer, ali tko je bio danas. Marija se probudila i vidjela da Luka stoji i gleda u buket. Začuo je mamin glas i prvi put poslije operacije vidio ju nasmijanu i sretnu. "Tko ti je donio cvijeće?"

Ponovo se nasmijala, "E moj Luka, to je duga priča. Nemoj me sad zamarati, kad budem spremna otkrit ću ti jednu lijepu stranu svog života. Već sam ti jednom obećala i to ću učiniti". Luka je bio siguran da se nešto lijepo krije u ovom buketu ruža...

Marija je izašla iz bolnice na kućnu njegu i čekala poziv za kemoterapije. Uzela je i buket tajnovitih ruža. Čuvala ih je sve dok nisu uvenule. Tri latice otkinula je prije nego je buket bacila u smeće. Stavila ih je u molitvenik. Ona se svaki dan molila i kad je otvorila molitvenik osjetila je neku povezanost i blizinu s Markom. Da, Marko je posjetio Mariju u bolnici i donio joj prekrasan buket ruža pun ljubavi. Isti se dan vraćao

iz Njemačke za Hrvatsku, cijelim putem je razmišljao o Mariji. Pretežak mu je bio rastanak a još više ga je gušio neki čudan predosjećaj. Nikad se nije pomirio s tim da Mariju nije operirao on u Hrvatskoj. Ona je bila ljubav i dio njegova života. Sad u njenim teškim trenutcima on nije uz nju. Čudni su ti putevi sudbine kad se najmanje nadaš oni skrenu s putanje tvog života. Sutradan je već bio na svom poslu. Taj tjedan u bolnici su bile velike gužve. Zakazane operacije, hitni slučajevi. Ostao je i poslije radnog vremena. Bio je sve umorniji i nije se osjećao dobro. Iako je bio doktor sam sebi nije vjerovao da mora stati i nešto učiniti za sebe.

Za vrijeme jedne operacije mu je pozlilo. Postoje trenutci kada ti svi doktori svijeta ne mogu pomoći. Tako je bilo i s Markom. Imao je moždani. Dva dana je bio u komi. Kad se probudio doživio je još jedan šok. Nije osjećao noge. Znao je da će ostati nepokretan i vezan za kolica. Cijeli život je spašavao ljude, a sad sebi ne može pomoći. U par sekundi prevrtio je cijeli svoj život. Sve njegove želje i snovi srušili su se u sekundi. Prvi put u životu bojao se kako će dalje. Glavom su mu prolazile crne misli. " Ne, Marija ne smije saznati za moju sudbinu sad u ovim njoj teškim trenutcima, treba joj mir. Čekat ću da se ona oporavi. Ako sad sazna za mene, slomit će se. Ja u ovom stanju to ne bih podnio", zaključio Marko. Ni Markova kćer Larisa u Švicarskoj nije znala što se dogodilo s njim. Zvala je par puta ali u stanu telefon je odzvonio do kraja a tata se nije javljao. Trajalo je to dva tri dana te je nazvala bolnicu. Kad je saznala što mu se dogodilo i u kakvoj situaciji se nalazi odmah je krenula za Hrvatsku. Odmah je posjetila tatu.

Vidjevši ga nemoćnog u krevetu, zagrlila ga je i oboje su plakali. Gledali su se bez riječi, jednostavno riječi nisu izlazile iz njihovih usta. Kćer Larisa gladeći ga rukom po glavi progovorila: " Sve će biti u redu, iako su oboje liječnici znali su da će oporavak biti dug i težak. " Ideš sa mnom u Švicarsku, daljnje liječenje nastavit ćeš u bolnici u kojoj ja radim. Dat ćemo sve od sebe i sve što je u našoj moći da ti pomognemo". Marko ju je nijemo gledao i slušao. Bio je svjestan da sam ne može. Treba mu medicinska pomoć. Imao je tjedan dana da odluči što će dalje sa svojim životom. Nije imao puno izbora. Za sad je to bilo najbolje rješenje. Larisa će brinuti o svom ocu. Nije se mirio s istinom da će do kraja života provesti u kolicima. Jedina svijetla točka bila mu je Marija. " Kad se Marija vrati u Hrvatsku, vratit ću se i ja. Bit ćemo zajedno zauvijek, kako smo si i obećali na rastanku prije njezinog odlaska u Njemačku".

Za tri tjedna Larisa je bila spremna za odlazak s tatom u Švicarsku. Iz bolnice u kojoj radi unajmila je kola hitne pomoći. Marko je teška srca krenuo put Švicarske. Putem joj je otvorio srce i dušu. Prepričao joj je svoj cijeli život nakon rastanka s njezinom majkom. Otkrio joj je tajnu ljubav svog života, Mariju. Na kraju njegove životne ispovijesti rasplakao se. Larisi su potekle suze, prvi put u životu je vidjela oca kako plače. Poljubila ga je, primila za ruku i rekla: " Drago mi je da si i ti bio sretan. Zašto si mi krio, rado bi i ja upoznala tu Mariju ".

Na njegovom licu vidjela je osmijeh.

" Imat ćeš priliku, ako Bog da", već umornim glasom reče tata Marko.

“ Bit ćete sretni kao prije, ja vam to od srca želim
”, iskreno je rekla Larisa.

Stigavši u Švicarsku svu brigu oko tate preuzela je Larisa, trudila se da mu čim više pomogne u ovim njemu teškim trenucima.

U Njemačkoj se Marija oporavila od operacije, počele su kemoterapije. Poslije svake kemoterapije bilo joj je loše. Uz nju je uvijek bio Luka. Tata Hans je odlučio da Luka preuzme tvornicu kad on ode u mirovinu. Luka se protivio, bojavao se te odgovornosti misleći da on nije dorastao i da možda neće uspjeti. Tata je bio uporan i nije ni pomišljao da netko drugi bude direktor osim Luke. Bio je uvjeren da je Luka pametan i sposoban i da će uspjeti. Hansov dugogodišnji savjetnik radit će s Lukom dokle god Luka ne bude spreman da upravlja tvornicom. Luka je bio razapet između mame i tvornice, ali se dobro nosio s time. Hans i savjetnik su se trudili da Luku čim bolje pripreme da se osamostali, a i sam Luka se trudio da što prije pohvata te silne poslove i da donosi ispravne odluke.

Povratka nije bilo, morao je ići samo naprijed. Mami Mariji je stanje išlo na bolje pa mu je malo laknulo. Posvetio se samo tvornici i mami. To dvoje postalo je njegov život. Na njega je puno utjecala Rebeka. Da poslije tate on preuzme tvornicu, to je bila njezina želja. Ona se u tvornici nije vidjela i nije htjela imati nikakve veze. Njezina želja je bila da bude arhitekt. U tvornici od radnika nikome nije bilo jasno i svi su se pitali kako je Luka dospio u kancelariju. Počeli su tračevi, šuškanja da Luka s Rebekom nešto petlja. Istina je bila daleka i nedostižna. Nitko nije mogao ni sanjati tko je Luka i da

će jednog dana biti njihov glavni i odgovorni. Možda će se prava istina saznati nekad ili možda nikad. Ostat će umotana u veo tajne kao i do sada.

Luka je sve više napredovao. Počeo je sam donositi odluke koje su se svidjele Hansu, a čak su iznenadile i savjetnika. Rebeka je puno vremena provodila s Marijom samo da Luka čim više vremena provodi u tvornici i da se čim prije uhoda u poslovanje. Iako se njih dvije nisu razumjele, uvijek su se nekako dogovorile. Jedno poslijepodne Rebeka je s Lukom dogovorila da će mamu izvesti u šetnju. Marija je to prihvatila i njih dvije svako poslije podne su išle u šetnju. Blizu stana je bila crkva, trgovački centar, kafići.... Nakon tri tjedna Marija je dobro upoznala taj dio kvarta. Počela je sama odlaziti u crkvu da se pomoli. Nedjeljom je odlazila na misu. Rebeki i Luki malo je laknulo vidjevši da se bolje osjeća i sama šeta. Ujutro bi Marija išla u trgovački centar. Poslije bi sjela na terasu kafića i u miru ispijala kavu. Na parkiralištu je bilo mnogo automobila. Vreva ljudi koji odlaze svaki svojim putem. Tog jutra parkiralište je bilo puno automobila. Neki auti kružili dva tri puta okolo da nađu slobodno mjesto. Blizu terase gdje je Marija pila kavu, izlazi jedan auto, drugi čeka da se parkira na njegovo mjesto. Auto koji čeka da se parkira bio sa zamagljenim staklima crne boje. Baš je taj auto Mariji privukao pažnju. Osjetila je neku hladnoću iako je bilo toplo jutro. Uzela je šalicu, popila gutljaj kave koji joj je ostao u grlu. Iz crnog auta izašao je stariji gospodin, proćelav sa sunčanim naočalama. Njegov hod, stas, pokret ruku. Mariju neka sila podigla sa stolice i vratila u prošlost. Kao da vidi Filipa. " O Bože, što mi se to

dogada. To nije Filip, ni slučajno”, šaptala je sama sebi. Kao magnet nešto ju vuklo da krene za njim. Odjednom vratila se u prošlost. Osjetila neki nemir. Osjećaj da mora vidjeti tog čovjeka izbliza. Poželjela da vrati prošlost, da vrati uspomenu na Filipa koji je srušio njen život kao kulu od karata. I nikad o njemu nije ništa saznala. Život prolazi, ali tuga, bol i uspomene ostaju. Sudbine se razilaze ponekad i sreću, u njoj se nešto prelomilo. Jedan čas je stajala i razmišljala. A onda kao da je tjera neki vjetar kojeg ne vidi, ali osjeća hladnoću. Žurnim korakom ušla je u centar, uzela kolica prolazeći pokraj polica. Gledala okolo ne bi li vidjela čovjeka zbog kojeg je došla. Uzalud okretala glavu, lutala pogledom, njega nije vidjela. Imala je osjećaj da je nešto guši. Našla se ispred polica s tjesteninom. “Uzet ću dva paketa i izlazim”. Odjednom gospodin kojeg traži našao se ispred nje oči u oči. Gospodin brzo gurnuo kolica pored njenih ne osvrćući se na nju okrenuvši glavu. “Dobar dan”, na brzinu izgovorila Marija. Htjela je čuti njegov glas. Onje nije htio čuti, žurio s kolicima vrludajući amo-tamo kao da je pijan. I nestao između polica. Prepoznavši Mariju, u glavi mu je bio košmar. Mislio je da će se svakog časa srušiti. I Hans je jedva došao do auta, sjeo i nazvao Luku. Rekao je da se sreo s Marijom. Luka nije vjerovao svojim ušima što je čuo.

“Dali te prepoznala?”

“Ne znam, grozno se osjećam, mislim da će mi pozliti”.

Luka je odmah sjeo u auto da dođe kući prije nje. Bojao se njezine reakcije ako ga je prepoznala. Sreli su se na ulazu u zgradu. Kad su ušli u stan primijetio je u

mami neki nemir, kao da mu hoće nešto reći. Mama je šutjela, stalno gledajući kroz prozor na ulicu. Odjednom je počela šetati amo-tamo. Stala je ispred Luke.

“Luka, moram ti nešto reći. Danas sam vidjela čovjeka koji jako slični na tvog oca. Čak i oči kao da su njegove”.

“Mama, to ti se pričinilo”.

“Ne znam Luka. Još i sad sva se tresem. Imam osjećaj da je to bio on. Da sam čula njegov glas bila bi još sigurnija. Luka, nemoj misliti da haluciniram, nešto mi stalno govori da je to bio tvoj otac”.

Luka je sve negirao samo da smiri mamu. Izašao je iz stana vidno uzrujan i odmah nazvao tatu.

“Da, mama sumnja da si bio ti. Sreća da nije čula tvoj glas, to je čekala. Ne znam što bi tad bilo.

“Ne mogu vjerovati, ne mogu vjerovati”, ponavljao je Hans.

“To je moć sudbine, da smo se našli jedan uz drugog i gledajući se oči u oči. Kunem ti se Bogom da sam tvoju mamu volio više od života. Moja mama, tvoja baka, nije dala da se ja ženim s njom. Vjenčali smo se potajno. Zbog nje nikad više nisam kročio u svoju rodnu kuću. Moji su me se odrekli i ja njih. Nikad nisam zbog tog požalio. Tisuću puta sam prokleo taj dan kad sam otišao u Njemačku truhom za kruhom. Da mi je tad netko rekao da ću vas napustiti, opalio bi mu šamar. Ni sad mi nije jasno. Jednostavno sam se izgubio u nekom ludilu života. Odjednom moj život kao da se briše, ulazim u drugi život, u nešto nepoznato i tu sve staje. Nisam mogao prepoznati samog sebe. Nemoj misliti da

se hoću iskupiti. Ovo što ću ti reći, vjeruj mi, istina je. Sve ove godine nisam bio sretan. Ja nisam bio Filip Kiš, to je bio Hans Nutiberger”. Pognuo je glavu i tiho rekao: “oprosti Luka, ti to ne možeš shvatiti i razumjeti. Vjeruj mi nisam volio Ketu kao tvoju mamu Mariju. Noćima sam razmišljao. Rebeka se trebala roditi, znao sam da sam sebi stvorio pakao. Ako se vratim vama, Keti će me progoniti. Mama Marija saznat će istinu. Bojao sam se za nju da se ne slomi. Donio sam odluku da je bolje da me pokopa živog nego da sazna ovu gorku istinu. Kad svojim voljenima naneseš toliku nepravdu i bol duša ti uvijek plače i nikad ne zacijeli. Kad sam vidio nekog dječaka na ulici, vidio sam tebe. Tu bol znadem samo ja. Onda te Bog poslao k meni i moja duša se smirila”.

Kad je Hans prestao govoriti, Luka je slegnuo opravdavajući se da mora ići vidjeti kako je mama. Marija si je svaki dan kratila vrijeme odlazeći u šetnju i kafić na jutarnju kavu. Pijući kavu uvijek je pogledom tražila onog gospodina koji joj je ličio na Filipa i imala je želju da ga ponovo vidi. Njega nigdje nije bilo i više ga nikad nije vidjela. Luka je bio naj sretniji vidjevši mamu da je nasmijana i da se bolje osjeća. Ta sreća nije dugo trajala. Bio je kraj kolovoza, ljeto se bližilo kraju. Marija je maštala o povratku u Hrvatsku. O jeseni koja dolazi, o vinogradima u kojima grožđe zrije. O svojoj ravnoj Podravini u kojoj sad sve miriše na zrele jabuke i kruške. Oči su joj bile pune suza. Osjetila je jaku žeđ pa je ustala da uzme čašu vode. Kad je podigla ruku, ispod desnog pazuha je osjetila da je nešto steže. Pod prstima ruke napipala je kvržicu. Strašno se uplašila i otišla je do Luke. Jedva mu je izgovorila da je ispod desnog pazuha

nešto napipala.

“ Ne mora ništa biti “, Luka ju je tješio iako se bojavao onog najgoreg. Izašao je van, sjeo u auto i nazvao Rebeku i tatu. Oni su istog trena nazvali doktora. Ujutro je Marija bila u bolnici. Doktor je odmah uzeo sve u svoje ruke. Drugi dan Marija je već bila operirana. Poslije operacije, doktor je pozvao Luku na razgovor. Luka je došao sa nekim čudnim osjećajem. Sjeo je nasuprot doktora koji je gledao u nalaze. Podignuo je glavu i počeo: “ Luka, morate biti jaki, ovo što ću vam reći meni je teško izgovoriti. Mislim da morate znati istinu i da se pripremite. Nalazi su više nego loši. Neću vam davati lažnu nadu. Mariji je na žalost ostalo još malo vremena. Morate biti spremni na najgore “.

Luka se slomio, ono jedino što ima i što mu je najdraže nije mogao zamisliti da će izgubiti. Osjećao se kao da on umire. Jedva je otvorio usta i upitao: “ Koliko je ostalo vremena?”

“ Možda mjesec, možda dva”.

Luki je pozlilo, nije mogao ustati sa stolice. Sestra mu je donijela čašu vode. Kad se malo smirio, doktor mu je objasnio: “ Mama će ostati u bolnici, vidjet ćemo kako će to brzo metastazirati. Brzo će početi bolovi, dobivat će morfij. To je zloćudni tumor i jako brzo se širi. To je sve za sad. Ja sam dao sve od sebe što sam mogao. Borit ću se do kraja, koliko je u mojoj moći. To sam obećao prijatelju Hansu”. Luka se doktoru zahvalio za sve što je učinio za mamu i izašao na hodnik. Na hodniku su ga već čekali Hans i Rebeka. Doktor je i njih nazvao i saopćio im lošu vijest. Ni Rebeka ni tata u ovom trenutku nisu imali riječi utjehe. Čvrsto su zagrlili Luku

koji je jecao u svojoj boli. Rebeka ga je čvrsto zagrlila i suznih očiju rekla: "Luka i mi smo jako potreseni, ali znaj da nisi sam, mi te volimo i bit ćemo uz tebe uvijek, a posebno sad u ovim teškim trenutcima".

"Hvala vam", jedva je izgovorio. Sad nemam snage da odem do mame. Ne bih htio da me vidi ovakvog, da ne posumnja da nešto krijem".

"Dobro Luka, mi te vozimo u stan kad budeš spreman otići ćeš do mame".

Rebeka i tata ostali su s njim, nisu ga ostavili samog. Oboje su znali da će se teško pomiriti sa sudbinom koja ga je snašla. Kasno poslije podne posjetio je mamu. Bila je loše, plakala se a Luka ju je tješio. "Mama, bit će bolje, oporavit ćeš se, ti si jaka žena".

Dala mu je znak glavom da neće, slutila je ono najgore. Tako je i bilo. Svaki dan sve lošije i sve više je osjećala bolove, morali su joj davati morfij. Luka nije odlazio u tvornicu, bio je uz nju, vidio je da se bliži kraj. Držao ju je za ruku i osjetio njezin stisak ruke. Podigla je glavu i tiho rekla: "Luka, moram ti nešto reći i molim te da mi obećaš da ćeš to ispuniti".

"Da, sigurno hoću, obećavam ti", jedva je izgovorio.

"Vidim i osjećam da ću umrijeti. Ti si odrastao, svoj si čovjek. Obećaj mi da nećeš patiti kad ja odem".

Luki kao da je netko zabio nož u srce. Trznuo je rukom da se i ona uplašila. "Ne, ti nećeš umrijeti".

"Hoću, Luka, i to je blizu. I kad se to dogodi, molim te odvedi me u Hrvatsku, nemoj me pokopati u Njemačkoj. Pokopaj me u grob mojih roditelja. Tajnu koju sam krila od tebe i obećala da ću ti otkriti sad ćeš

čuti iako mi je teško govoriti. Želim da znaš da je to bio jedini lijepi dio mog života pa kad odem možda će ti biti lakše kad čuješ da sam stvarno bila sretna s čovjekom koji mi je pružio prelijepu trenutku zbog kojih sam sretna i ne žalim umrijeti”.

Luki se ledila krv u žilama. Osjetio je da se oprašta od nje i nije se protivio da čuje s kim je ona toliko bila sretna i tko je taj čovjek u kom je ona našla toliku ljubav i sreću. Primijetio je u njenim očima neki sjaj kao da je dobila neku snagu.

“Luka molim te podigni me da sjednem, bit će mi lakše”.

Duboko je udahnula i počela odmatati klupko svoje tajne ljubavi. Sve mu polako i tiho ispričala u detalje. Ništa nije tajila. Na kraju je otkrila tko je on. Suze joj potekoše niz lice i kao da je povisila glas. “To je Marko kirurg koji je želio da ostanem u Hrvatskoj da me on operira. A sad te molim otvori ormarić i uzmi bijelu kuvertu. Nemoj je otvarati. Poslije kad sve bude gotovo kad ja odem visoko među zvijezde, ovo predaj Marku. Zahvali mu umjesto mene, za sve lijepe trenutke dane i godine koje mi je s velikom ljubavlju poklanjao. I reci mu da je bio sa mnom u mojim mislima sve do posljednjeg mog daha.

Za par dana Marija je otišla put zvijezda. Luka je bio slomljen, ali ne i sam. Uz njega je bila Rebeka i tata koji je sve organizirao, platio da Mariju odvedu do njenog posljednjeg počivališta u Hrvatsku. U Hrvatskoj je sve bilo spremno za pokop. Luka je dogovorio sa susjedom Marom da sve organizira, ona je to i učinila. Rebeka je vozila cijelim putem. Luka je bio posve slomljen.

Skrenuvši prema groblju Luku je oblio hladan znoj. Bio je svjestan da na groblju svi putevi staju. Iza njih kretala su kola s maminim lijesom. Njezin put je završen. Ona ostaje tu i nikad se više neće vratiti. Na groblju je Mariju dočekalo cijelo selo da je isprate na posljednji počinak. Mariju su u selu svi poštovali znali su njezinu prošlost od djetinjstva. Uvijek je rado pomagala svima. Bila je vedra, nasmijana osoba i takvu će je i pamtiti. Nadali su se da će se vratiti živa. Sudbina je htjela drugo. Luka je ispunio njezinu posljednju želju da je pokopa na njezinoj grudi zemlje. Ona je našla svoj mir među brezama i čempresima koje je tihi vjetar njihao, oni rasipali miris tamjana, koji se širio cijelim grobljem. Na nebu se pojavio mali oblak iz koje su počele padati sitne kapi kiše. Činilo se kao da i nebo plače. Nakon sat vremena došao je svećenik. Krenula je tužna povorka koja se polagano kretala za lijesom. Za Luku najveća bol tuge i ponosa. Pogled mu je privukla jedna mlada žena, koja je stajala ispred čempresa. Pored nje je bio muškarac u kolicima. Oboje su gledali prema njima. Uskoro su se svi razišli. Na grobu su ostali samo Luka i Rebeka. Učinilo im se da im netko dolazi iza leđa. Oboje su se okrenuli. Ona mlada žena koju je Luka vidio kraj čempresa bila je pored njih. Gospodinu u kolicima su oči bile pune suza. U ruci je držao buket crvenih ruža. Luka ga je prepoznao: " Pa to je Marko, Bože što mu se dogodilo?"

Mlada žena ga je dogurala do groba da baci ruže na Marijin lijes i maknula se od kolica. To je učinio i Luka. Dali su mu malo vremena da se i on oprosti s Marijom. Nakon nekog vremena, Marko je dao znak

rukom da dođe po njega. Zaustavila se kod Luke. Marko je pružio ruku i izrazio saučešće.

“ Ja sam Marko, kirurg, mi smo se vidjeli prije nego je mama otišla u Njemačku.”

“ Znam, prepoznao sam vas. Znam sve o vama. Mama mi je otkrila tajnu prije nego je umrla. Zahvalio bih se u njeno ime, jer je to bila njezina želja “.

Marku su potekle suze niz lice.

“ Zamolila me da vam dam kovertu. U autu je molim vas nemojte otići dok vam je ne predam”.

“ Luka, nisam te upoznao, ovo je moja kćerka Larisa. Ona znade sve o meni i Mariji tako da više nema nikakvih tajni”.

Larisa je Luki pružila ruku. “ Moje saučešće “. Meni je drago da je moj tata bio sretan s tvojom majkom. Neka joj je laka zemlja. Čekamo vas na parkiralištu”.

Luka se posljednji put oprostio od majke, bacio je zemlju na lijes i jedva izgovorio: “ Zbogom, mirno spavaj moja najdraža. Ja ću dalje sam svojim putem, odrastao sam čovjek, kako si mi rekla na samrti”. Polagano je krenuo prema parkiralištu. Iz auta je izvadio kovertu i predao Marku.

To je bilo posljednje obećanje koje je od njega tražila mama prije smrti. Pozdravili su se i krenuli svaki svojim putem. Luka svojoj kući gdje ga njegova najdraža mama više nikad neće dočekati i vidjeti suze radosnice u njenim očima kad ga ugleda. Marko i Larisa u vikendicu. Marka u njoj vežu uspomene na Mariju kojih će se noćas sjećati i vratiti vrijeme na prošle godine jedne lijepe i sretne ljubavi jer već sutra odlaze u Švicarsku.

Čim su ušli u dvorište pogled mu je privukla breza koju je posadio kad je kupio vikendicu. Počela se sve više naginjati prema krovu. "Pa neće se valjda srušiti. Među njenim krošnjama na jednoj grani spava jedna tajna neka i dalje sa Marijom spava", zaključio je Marko.

Za par dana Luka se vratio u Njemačku. Drugi dan tata Hans je Luku i Rebeku pozvao na razgovor u tvornicu. Oboje su znali da im ima nešto za reći. Na stolu ih je čekala kava i tata koji im se činio vrlo ozbiljan. Ponudio im je da sjednu i popiju kavu. Nakon pola sata saopćio im je odluku koju je donio kad su bili u Hrvatskoj. Duboko je udahnuo: "Luka, tvornicu predajem tebi. Ti ćeš dalje nastaviti mojim putem. Ja odlazim u mirovinu. Povremeno ću dolaziti i pomoći ti ako gdje zapne. Rebeki ćeš svaki mjesec davati dio zarade, o tome ćemo se dogovoriti. U tom trenutku Rebeka je ustala sa stolice i glasno rekla: "Ne. Tata, sad ti poslušaj mene. Odričem se svog dijela i poklanjam Luki. Također i stan, uzet ću kuću, uz nju me vežu lijepe uspomene i kuću kraj jezera. Sutra idem kod odvjetnika, svoj dio tvornice i stan ostavljam Luki. Oprosti tata, nemam pravo te kriviti. Od kako sam saznala istinu, osjećam kao da me nešto guši. Da bar malo ispravim nepravdu prema Luki. Također moje djetinjstvo bilo je bajka, a njegovo sigurno nije. Sve ću učiniti da bude sretan. I želim mu svu sreću ovoga svijeta. Ovo je moja odluka i ja ću je ispoštovati.

Luka je bio u šoku, nije vjerovao što čuje svojim ušima, to se ni u ludilu nije nadao. Rebeka je došla do njega i čvrsto ga zagrlila. Pridružio im se i tata Hans koji ih nije puštao iz zagrljaja. Nakon par dana Rebeka

je otišla kod odvjetnika i učinila što je obećala. Hans je zaposlio još jednog savjetnika da Luki bude lakše. Sve manje se pojavljivao u tvornici. Sakupljao je papire za mirovinu. Nakon mjesec dana jedno jutro pojavio se u tvornici i ozbiljnim glasom rekao: “Luka, ja sam u mirovini. Od danas ova tvornica i radna mjesta ovih ljudi ovise o tebi. I kad god uđeš u tvornicu, sjeti se mojih riječi”.

“Trudit ću se i dati sve od sebe da tako i ostane, a ti da budeš ponosan na mene”. Odlučno mu je odgovorio Luka. Tata Hans mu je pružio ruku i potapšao ga po ramenu te sretan i suznih očiju izašao iz tvornice vjerujući u Luku.

Za Luku je tvornica postala dom. Odricao se svega samo da uspije i uspio je. Onda su došle rane devedesete, pojavili su se mobilni telefoni. Svijet se okrenuo naopačke i bio dostupan kao na dlanu. Tu se Luka dobro snašao. Sklapao je nove poslove, nova poznanstva. Hans se povukao i više nije dolazio u tvornicu. Pridružio se Ketu i počeo baviti humanitarnim radom. Puno su putovali, obišli pola svijeta, a najviše su boravili u kući kraj jezera. Tu su počeli svoju sudbinu i tu su dočekali svoj kraj. Otrovali su se ugljičnim monoksidom. Kad ih je kuharica našla, Keti je bila mrtva. Hans je bio u komi. Hitno su ga prevezli u bolnicu. Za sat vremena Luka je bio uz njega, držao ga je za ruku. Odjednom je tata otvorio oči, podigao glavu gledajući Lukinu ruku i madež u obliku crvene jagode. Polako je stavio svoju ruku na njegovu. Glava mu je klonula na jastuk, a ruka ostala na Lukinom madežu. Luka nije uspio ništa reći, jedino zaklopiti oči i njegovu ruku maknuti sa svoje.

Poslije njihove smrti Luka i Rebeka postali su nerazdvojni. Svake godine Luka bi uzeo par dana godišnjeg i obavezno odlazio u Hrvatsku na maminu godišnjicu smrti. Zapalio bi svijeće i veliku buket cvijeća. Kuću je renovirao i uredio kao iz bajke. U njoj bi vraćao sjećanja i uspomene na prošlost koju je proveo u svojoj prelijepoj Hrvatskoj. Najviše je volio biti sam i vratiti se u vremena i trenutke koje je provodio sa svojom majkom. Na treću godišnjicu smrti kad je došao na grob vidio je malo podolje nova humka, netko je nedavno pokopan. Jedno poslije podne svratio je u cvjećarnicu da kupi svježe cvijeće. Bilo je vruće pa je brzo uvenulo, stavit će sviježe. Parkirao je pored auta švicarskih registracija. Ušavši u cvjećarnicu, vidio je crnku s dugom kosom. Otišao je na drugu stranu da vidi koje ruže će uzeti. Žena je izašla s dva buketa ruža. Luka se na nju nije obazirao. Prodavačica je došla do njega, rekao joj je što želi, platio, sjeo u auto i krenuo prema groblju. Na parkiralištu je bio opet isti auto, istih registracija. Uzeo je iz auta ruže i krenuo prema maminom grobu. Nije vjerovao svojim očima, kad je na grobnici ugledao sviježi buket ruža i zapaljenu svijeću. Osvrnuo se okolo i ugledao ženu koja je kupovala cvijeće prije njega u cvjećarnici. U tom trenutku ona se okrenula prema Luki, a on, nijemo gledajući u nju pomisli: "Pa ona mi je odnekud poznata. Pa to je Markova kćer", tiho promrmlja. Nije se mogao sjetiti kako se zove. Odjednom mu je bilo sve jasno, tko je donio ruže i tko je tu pokopan.

"Luka, pa ti si došao". On se nije ni snašao a Larisa je bila pored njega. Pružila mu je ruku rekavši: "Kakva slučajnost da smo se opet sreli". Luka se trudio

ali nikako da se sjeti njenog imena. " Oprosti, zaboravio sam kako se zoveš".

" Larisa".

" Da , Larisa, nikako da se sjetim, tu je Marko pokopan?"

" Da ", suznih očiju potvrdila je ona. " To je bila njegova želja. Kad je umrla tvoja mama vidio je mjesto blizu nje, zamolio me da uplatim to mjesto i da ga tu pokopam. To sam i učinila. Drago mi je da su opet blizu. Moram ti reći da je tata poslije mamine smrti jako patio. Mislim da se nikad nije oporavio. Njena smrt bila je i njegov kraj ".

" Kad je umro? ", zbunjeno upita Luka.

" Prije osam mjeseci ".

" Moje saučešće ", pružio joj je ruku čvrsto je stisnuvši.

Larisa, hvala ti za cvijeće. Drago mi je da si se sjetila moje mame ".

" Luka, ja sam voljela svoga tatu najviše na svijetu. Žao mi je da sam prekasno saznala za njih dvoje. Žalim što nisam upoznala tvoju mamu ".

" Evo, upoznala si mene ", našalio se Luka. " I sad kad smo se nas dvoje upoznali, bilo bi mi drago da odemo u kafić na kavu ".

" Može ", Larisa je odmah pristala.

U kafiću su naručili kavu i sok i onda je nastao muk. Nikako nisu mogli započeti razgovor. Jedan o drugom nisu ništa znali baš ništa. Pa tu temu nisu ni otvarali. Larisa mu je počela pričati zbog čega je došla

u Hrvatsku.

“Tata mi je ostavio vikendicu pokraj koje je davno posadio brezu. Prije tri dana javili su mi da je bilo nevrijeme i jak vjetar je polomio grane koje su pale na krov vikendice. Dati ću srušiti brezu i popraviti krov, to mi je jedina uspomena na tatu i neću je prodati”.

Popili su sok i kavu te razmijenili brojeve mobitela, pozdravili se i krenuli svakim svojim putem. Od tog dana Luka je pred očima vidio Larisu i nikako da je izbriše. U njega je ušao neki nemir, potajno se nadao da će ga nazvati. Treći dan, zazvonio mu je mobitel. Bila je to Larisa.

“Halo”, čuo se Larisin glas.

“Da, reci Larisa”, promućao je Luka.

“Kako si Luka?”

“Dobro, a ti?”

“Jako dobro, za dva dana odlazim, prije nego odem htjela bih ti nešto pokazati”.

“O čemu se radi, želio bih znati?”

“Ne mogu ti reći preko telefona, moraš vidjeti”.

“I ja odlazim za dva dana pa se moramo čim prije naći”.

Larisa je čas šutjela pa nastavila.

“Bilo bi lijepo da zajedno zapalimo svijeće na grobu naših najmilijih i odemo na kavu”.

“Dogovoreno, samo reci vrijeme”.

“Dobro Luka, vidimo se sutra u pet sati poslije podne” i prekinula razgovor. Luka je gledao u mobitel i razmišljao što ona hoće, što mu ima za pokazati, a

najviše je želio da je vidi.

Ta prelijepa žena napravila je nemir u njegovu životu. Idući dan Luka je došao prije Larise. Zapalio je na oba groba svijeće. Za pola sata pojavila se i Larisa. Ugledavši je počelo mu je srce lupati kao da će iskočiti. Izgledao je nervozno, želio je čim prije saznati što mu to Larisa ima za pokazati.

Larisa kao da se nikud ne žuri. Izgledala je opušteno, dala je do znanja da bi ostala još par dana da sve sredi oko vikendice, ali morala se vratiti u Švicarsku, imala je zakazane dvije operacije. Tako je Luka saznao da je ona liječnica. Sunce se polagano spuštalo prema zapadu. Sagnuo se i rukom prošao preko grobnice i tiho rekavši: "Mirno spavaj, moja najdraža, i rekao Larisi: "Idemo".

Kafić se nalazio blizu groblja. Luka sav izgubljen što će mu Larisa dati i pokazati a još više zbog Larise koja je sve više dopirala do njegova srca. Razmišljao je i promašio kafić. Larisa se parkirala i izašla iz auta. Vidjela je Luku da je projurio. Nakon par metara se zaustavio i okrenuo. Stao je tik uz njezin auto.

"Oprosti, toliko sam se zamislio da sam promašio kafić".

"O Luka, Luka", nasmijala se Larisa.

Sjeli su za stol koji je bio malo udaljen od drugih stolova. Luka je naručio sok i kavu. Oboje su šutjeli i gledali jedan u drugoga, bez riječi. Kemija je lebdjela u zraku. Luki je pogled privukla Larisina crna torba. Osjećao je da se u torbi krije tajna zbog koje je ona došla. Konobar im je prekinuo šutnju, donio im sok

i kavu. Larisa je stavila sok i kavu sa stranu, uzela torbu iz koje je izvadila zahrđalu kutijicu. " Pa što ona to izvodi ", pomisli Luka. Otvorila je kutijicu iz koje je izvadila požutjeli presavijeni komad papira i pružila ga Luki. Pod prstima je osjetio da se u njemu nešto nalazi. Počeo je odmatati. U požutjelom papiru nalazila su se dva srca spojena jedno s drugim. Bila su to utisnuta slova Marko i Marija.

" Pa što je ovo Larisa?"

" Molim te, pročitaj što tu piše, malo glasnije da te i ja čujem, a kasnije ću ti sve objasniti ".

*Rasti brezo nosi kutiju u visine,
čuvaj tajnu velike ljubavi moje i Marijine.*

*Znam da će te pratiti vjetrovi, kiše i oluje.
U ovoj kutiji zapečaćeno je srce moje i Marije.
I kad te brezo, jednom nečije ruke sruše,
saznat će da su se nekad tajno voljele dvije duše.*

Pročitavši ovaj stih, Luka se naježio. Pogledao je Larisu, u njenim očima vidio je suze.

" Gdje je bila skrivena ova škrinjica. Ovo me dirnulo usred srca".

"Vidiš Luka, dala sam srušiti onu brezu kraj vikendice. Kad je čovjek rezao grane na jednoj grani među krošnjama našao je ovu škrinjicu i pozvao me. Ostala sam nijemo gledati zahrđalu škrinjicu koja je bila na vrhu breze. Čovjek mi je rekao da je siguran da se u

toj škrinjici krije neka tajna, da li želim da je on otvori ili da ju sama otvorim. Zamolila sam ga da je on otvori. Kad je otvorio u njoj je bilo ovo što je sad u tvojim rukama”.

“ Ne mogu vjerovati ”, promrmljao je Luka.

Rukama je prekrpio oči. Larisa je duboko udahнула i tiho rekla: “Vjerujem da su se našli u nebeskim visinama i zajedno uživaju u rajskom vrtu “.

Luka je nesvjesno primio Larisu za ruku i nježno stisnuo. Larisa nije uzela svoju ruku iz njegove već je poželjela da je više nikad Luka ne ispušta. Larisu su zvali iz bolnice, morala se noćas vratiti u Švicarsku. Razišli su se čvrstim zagrljajem. Luka se vratio u Njemačku. Godinu dana objema relacija je bila Švicarska-Njemačka. Nakon godinu dana Larisa se preselila u Njemačku gdje je dobila posao u jednoj poznatoj bolnici. Ubrzo su se vjenčali. Luka je postao veliki biznismen. Da je tata Hans uživao bio bi vrlo ponosan na Luku. Rebeka se nije udavala, imala je veliku građevinsku tvrtku. Živjela je za Luku i njegovu djecu. Larisa i Luka su svake godine na godišnji odmor odlazili u Hrvatsku. Luka nikad nije zaboravio svoju Hrvatsku grudu i svoje korijene.....

BILJEŠKA O PISCU

Jeļa Šerbedija (r. Ivanić) rođena je 01.03.1950. godine u Podravskim Sesvetama gdje je završila osnovnu školu. Zaposlila se u šumariji Đurđevac gdje je provela svoj radni vijek.

Sa svojom obitelji živi u Podravskim Sesvetama. Uživa u ljepoti Podravine i njene prirode. Bila je predsjednica "Aktiva žena" Podravske Sesvete. Za kulturno umjetničko društvo pisala je igrokaze i različite tekstove. 2018. godine izdala je prvu knjigu pjesama "U dolini perunika". U nastajanju ima još dvije knjige pjesama koje će izdati poslije romana "Madež u obliku crvene jagode".

10.9.2022.

U maloj Sali Općinske zgrade u Podravskim Sesvetama, prisustvovali smo jednom zanimljivom, duboko ljudskom događaju. Predstavljajući druge knjige, romana „Madež u obliku crvene jagode“, sesvečke spisateljice Jele Šerbedije, kroz koji nas je svojom osebnjuošću i neponovljivim šarmom vodila Božica Jelušić. Sala je bila puna ljubitelja lijepe riječi, rodbine, prijatelja i znatiželjnika. Najzanimljivije dijelove romana pročitala nam je spisateljica sama, pomažući nam da prodremo u njene misli, njene snove, njeno srce.

„Počela sam pisati roman, ne znajući kamo će me odvesti mašta, sjećanje na djetinjstvo i odrastanje, i što se sve skriva u kutiću moje duše. Ponekad sam iznenadila samu sebe, shvativši da nisam samo ja pisac, nego i da sam život piše romane.“ Rekla nam je Jela Šerbedija. Knjigu je svojim crtežima obogatio Josip Cugovčan, poznati sesvečki umjetnik, dajući knjizi posebnu draž, ljepotu i vizualnu privlačnost. Knjiga je štampana uz pomoć Općine Podravske Sesvete. Bila je to nezaboravna večer u kojoj smo se mogli bar na trenutak vratiti u dane djetinjstva, u dane nekih sretnijih vremena, koja su imala svoje srce i svoju dušu. Hvala Jeli Šerbediji na prekrasnoj knjizi i lijepoj riječi.

